

Αναρχία

Αρ.φυλ. 15,δρχ.100

Νοέμβρης 1989

Τ.Θ. 26050

10022 ΑΘΗΝΑ

«Λούμπεν» Καπιταλισμός - «Χύμα Λαός»

Οι εκλογές είναι ένας θεσμός κυριαρχίας και ως εκ τούτου ο «λαός» καλείται να επιλέξει τους διαχειριστές της εξουσίας. Με την συμμετοχή του στις εκλογές οι δεξιοί ή αριστεροί εξουσιαστές διασφαλίζουν την αναγκαία συνενοχή του «λαού» για τα εγκλήματα της δημοκρατίας ως πολιτεύματος που ενισχύει και καθαγιάζει την εκμετάλλευση, την φτώχεια, την αλλοτρίωση, την μισθωτή εργασία. Η κοινοβουλευτική δημοκρατία είναι ΑΔΙΕΞΟΔΟΣ για την κοινωνική απελευθέρωση, ενώ είναι ΔΙΕΞΟΔΟΣ για τον καπιταλισμό, για την μπουρζουαζία και για κάθε εκμεταλλευτικό σύστημα.

Ωστόσο απ'όλη αυτή την διαδικασία των εκλογών και μέσα από το βάθος του τούνελ, δγαίνουν κάποια συμπεράσματα γύρω από την φανακισμένη συμπεριφορά όλων αυτών που συμμετέχουν με τον άλφα ή βήτα τρόπο στο θεσμό αυτό της κυριαρχίας: των ηγεσιών, των κομμάτων, των οπαδών, των μεγιστάνων του τύπου και της πληροφόρησης, της μάζας και γενικά της κοινωνικής διαστρωμάτωσης.

Οι εκλογές της 5ης Νοέμβρη δεν έδωσαν λύση στο διαχειριστικό πρόβλημα της εξουσίας. Ετοι οι θεωρητικοί των κομμάτων, οι γελίοι πολιτικοί σχολιστές των εφημερίδων, - οι ειδήμονες της πληροφόρησης - θαυσινόχαστοι κοινωνιολόγοι

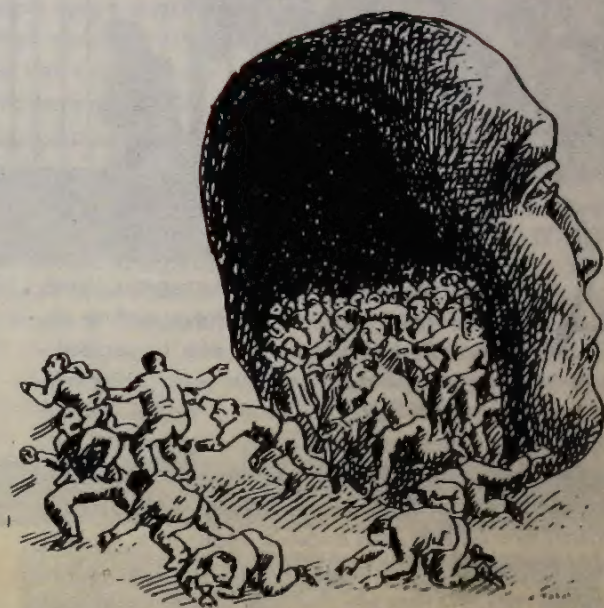
και ψυχολόγοι, σήκωσαν τα χέρια ψηλά. Κανείς δεν μπορεί να ερμηνεύσει τι έγινε στις εκλογές και τούτο γιατί όπως φάνηκε δεν κατόρθωσαν να επιβάλλουν από τα πριν την θέλησή τους στο «λαό» με την ακρίβεια που προσδοκούσαν.

Για αρκετά χρόνια έχουμε συνεχή άνοδο των κυρίαρχων αξιών και μάλιστα με τον πιο ωμό τρόπο. Η συντηρητικοποίηση της κοινωνίας και ιδιαίτερα της νεολαίας είναι αυτό που εξηγεί την πλήρη αποδοχή της δοσμένης ιεραρχίας, της κοινωνικής ανόδου, του χρήματος, ως προϋπόθεση κοινωνικής επιδεκτικότητας κ.λ.π. Όλα αυτά μεταφράζονται στο Ελληνικό χώρο είτε με τα όνειρα της μικροαστικής τάξης για άνοδο, είτε με τα όνειρα των φτωχών για μια θέση στη μεσαία τάξη, όνειρα που καλλιεργήθηκαν με μανία σ'όλη αυτή την περίοδο της σοσιαλιστικής οκταετίας. Γι'αυτό κανένα δεν ξένιζε η εικόνα της «Τόλης και Γοητείας» που βλέπαμε γύρω μας, ο καλπασμός της Δ.Α.Π. στους φοιτητές, η γενικευμένη κυριαρχία των φάστ-φούντ και η εν γένει αποδράση και παθητικοποίηση.

Η Ελληνική κοινωνία δέβαια, δεν είναι επιρρεπής σε τέτοιου είδους διασπαστικές για την κοινωνία καταστάσεις γιατί διατηρεί ακόμη κάποια κοινωνική ενότητα, κάποιους κοινωνικούς «δεσμούς», κάποιες κοινωνικές «σχέσεις». Ωστόσο όμως, σαν «λαός - όχλος» θαμπώθηκε από την παγκόσμια επίθεση του καπιταλιστικού μοντέλου χωρίς όμως να το καταπιεί, όπως οι δουλοπάροικοι ευρωπαίοι.

Οι εκλογές του Ιούνη έδειξαν έστω και φανακισμένα την μικρή στροφή προς τέτοιου είδους αξίες δίνοντας στην Ν.Δ. ένα μικρό προβάδισμα. (Μικρό αν σκεφτεί κανείς την κατάσταση για τους αντιπάλους της: Αριστερά χωρίς λόγο ύπαρξης, ΠΑΣΟΚ με προβλήματα σκανδάλων, κλοπών κ.λ.π.).

Μ'ένα βεβαίως ευνοϊκότερο εκλογικό σύστημα θα μπορούσε η Ν.Δ. να κυβερνούσε, παγιώνοντας και επιβάλλοντας τις αξίες αυτές που αναφέραμε ολοκληρώνοντας και στην Ελλάδα το πα-



γκόσμιο καπιταλιστικό μοντέλο. Ασφαλώς το ίδιο θα έπραττε και το ΠΑΣΟΚ με κάποια όμως καθυστέρηση.

Εν πάσει περιπτώσει, το εγχείρημα της ολοκλήρωσης δεν επιτεύχθηκε και τον Νοέμβρη. Εχουμε μια στασιμότητα της πορείας προς την Ευρωπαϊκή και τον ορθολογισμό και ταυτόχρονα μια επίθεση του «ΧΥΜΑ ΛΑΟΥ».

Τι σημαίνει όμως «ΧΥΜΑ ΛΑΟΥ».

Καταρχήν είναι αυτός που παρέμβηκε στις εκλογές του Νοέμβρη, και δημιούργησε αδιέξοδο στα κεφάλια των ειδημόνων, των πολιτικών αναλυτών, αυτών που, εν πάσει περιπτώσει, όλα τα εξηγούν. Παρ'όλα αυτά το γεγονός του Νοεμβρη εκδήλωσαν αδυναμία να το εξηγήσουν παραπέμποντάς το στους ψυχολόγους, κοινωνιολόγους και σ'άλλους γελοίους που καμώνονται πως γνωρίζουν το απύθμενο της ανθρώπινης ψυχής.

«ΧΥΜΑ ΛΑΟΥ» είναι αυτός που θεώρησε την ενότητα των μεγιστάνων του MEGA CHANNEL, ΟΛΩΝ των εφημερίδων, ΟΛΩΝ των δημοσιογράφων, ΟΛΩΝ των διανοούμενων, ΟΛΩΝ των ανθρώπων της τέχνης - σαν επίθεση ENANTION TOY.

«ΧΥΜΑ ΛΑΟΥ», είναι αυτός που είδε την Αριστερά και την Δεξιά να συσπειρώνονται για να καθαρίσουν το κράτος και ΦΟΒΗΘΗΚΕ.

«ΧΥΜΑ ΛΑΟΥ» είναι αυτός που είδε την Αριστερά και την Δεξιά να ενώνονται, δημιουργώ-
συν. σελ. 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

-17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973:

ΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

- ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΚΙ ΑΝΑΡΧΙΑ

- Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

-ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ 1992

-ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

-ΑΣΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Στηρίζουμε την Εξουσία, Ελέγχουμε την κοινωνία

-ΑΝΤΙΠΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ

-ΔΙΕΘΝΗ

-ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΘΕΙΣΗΣ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ



Ε.Ο.17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Επαναστατική Δράση ή Αριστερή Αντιπολίτευση;

σελ. 8

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973:

ΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ



Ας μιλήσουμε πάλι για το Πολυτεχνείο. Αυτή τη φορά όμως, ας αποκολληθούμε από το κέλυφος της «ιδεολογίας» που το περιβάλλει κι ας το προσεγγίσουμε διαμέσου μιας απαραίτητης ποιοτικής ΑΡΝΗΣΗΣ. Και τούτο, όχι μόνο γιατί μας αηδίασε η θεαματοποίηση της μνήμης αλλά κυρίως γιατί μόλις τώρα συνειδητοποιούμε ότι ποτέ μέχρι σήμερα δεν μιλήσαμε με τη ΔΙΚΗ ΜΑΣ γλώσσα για κάτι που ΔΕΝ ΗΤΑΝ ακριβώς «δικό μας». Πολλοί από μας έχουν σημαδευτεί από την άμεση, εκπληκτική εμπειρία των φλεγόμενων δρόμων του Νοέμβρη και περισσότεροι έχουν γαλουχηθεί, από τις μήμες που κληροδότησε, με τις αξίες της ανταρσίας και της σύγκρουσης. Μέ άλλα λόγια, δεν μπορούμε παρά να σεβόμαστε (με όλη την εντιμότητα που διαθέτουν οι ιδέες κι αξίες του επαναστατικού αναρχισμού) αλλά, συνακόλουθα, δεν μπορούμε παρά να ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΥΜΕ κλιμακώνοντας την ποιοτική ρήξη με το ιδεολογικό εποικοδόμημα της Κρατικής ηγεμονίας.

Η κυρίαρχη ερμηνευτική εκδοχή (ανεξάρτητα από τις υστερόδοxες κομματικές υποερμηνείες της) θέλει το Πολυτεχνείο να είναι συμβάν οριζόμενο από τις δυναμικές μιας γενικής επαναστατικής διαδικασίας - χωρίς ειδικούς προσδιορισμούς που να το αποκαθιστούν μέσα στο ιστορικό συγκεκριμένο του. Τα «αντιφασιστικά φρονήματα». Οι «παραδόσεις δημοκρατικών αγώνων», η «αγωνιστική ελευθεροφροσύνη των νέων» και ακόμα κάποιοι «απόηχος του Μάη του '68», μια «αφύπνιση του προλεταριάτου» κλπ: όλα αυτά, διαπλέκονται σ' ένα φωτεινό ιδεολογικό ΝΕΦΕΛΩΜΑ που φιλοδοξεί να συστήσει ερμηνεία αλλά, μένοντας στον επιδερμικό φιλολογισμό των επετειακών λογιδρίων, κατατείνει στην οργάνωση ενός ισχυρού, συνειδητού ΨΕΥΔΟΥΣ. Η απόσπαση του Πολυτεχνείου από τις ιδιομορφικές ταξικοπολιτικές συντεταγμένες του, η αλχημιστική υπερεκτίμηση ορισμένων πτυχών της διαλεκτικής του, η χρησιμοποίηση της αφαίρεσης ως βολικής μεθοδολογίας - όχι για την σπουδή αλλά για τη «ντε και καλά» οικειοποίησή του: εν τέλει, το νομομοποίησαν και το στήριξαν ως ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΟ μιας ολόκληρης περιόδου. Μιας περιόδου που, ακριβώς επειδή μεθόδευε (η μεθόδευση συνεχίζεται) ένα μοντέλο κοινωνικών σχέσεων θεμελιωμένο στον θάνατο του πραγματικού κοινωνικού ριζοσπαστισμού, αναγνώρισε το ΙΔΕΩΔΕΣ ΣΥΜΒΟΛΟ των δημαγωγικών προταγμάτων της στη φανακισμένη δία μιας συγκλονιστικής πολιτικής έκρηξης που δεν ξεπέρασε την παράδοση που την γέννησε και, κατά λογική ακολουθία, απονεκρώθηκε ιστορικά μέσα από την κρατικά επιχορηγούμενη περιοδική φορμαλιστική «επιστροφή» ως ετήσιο μνημόσυνο.

Και μιλάμε, δέβαια για την περίοδο της Μεταπολίτευσης. Όλη αυτή η ιστορική εποχή δρίσκει πυκνωμένο το νόημά της στην καθεστωτική προσπάθεια ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ των κεφαλαιοκρατικών οικονομικοπολιτικών δομών. Στο πλαίσιο αυτού του κεντρικού δο-

μικού στόχου, ΟΛΕΣ οι τάσεις του πρωταγωνιστικού φάσματος της κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας (πέρα από τις μερικότερες αποστάσεις τους) συγκλίνουν σε μια διαχειριστική στρατηγική της οποίας τα προσδιοριστικά περιεχόμενα είναι η οικονομικοπαραγωγική αναδιάρθρωση και η λειτουργική αποκατάσταση των κοινοβουλευτικών πολιτικών θεσμών. Ένα ουσιαστικότατο διακριτικό αυτής της περιόδου είναι ότι οι κεντρικοί πολιτικοί ανταγωνισμοί διεξάγονται σε ένα ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΟ υπόβαθρο, εφόσον προέρχονται από μια πρακτική κριτική υπέρβαση των μετεμφυλιακών όρων πραγμάτωσης και μορφών άσκησης της πολιτικής εξουσίας. Αναδύεται και επικυριαρχεί ένα ΕΘΝΙΚΟ - ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ - ΟΜΟΨΥΧΙΑΚΟ πλαίσιο ψυχολογίας και συλλογιστικής που συντάσσει στο εσωτερικό των καθεστωτικών μεταλλαγών: τη νομιμοποίηση του ΚΚΕ, την από παντού κριτική αναθεώρηση των σχέσεων με τις ΗΠΑ, τον μικροαστικό ριζοσπαστισμό του Παπανδρεϊκού ζιγάγκο, την αλαλάζουσα «ολιγόλεπτη εθνική ανεξαρτησία» των ΕΚΚΕ-τζιδικών εφορηήσεων στην Πρεσβεία, τον εκδημοκρατισμό της παραδοσιακής Δεξιάς κλπ. Η Μεταπολίτευση δεν θέτει καινούρια προβλήματα. Απλά (και με την πίεση των απαιτήσεων του τεχνολογικοποιημένου διεθνοποιημένου καπιταλισμού) εκφράζει την συστηματοποίηση της παραγωγής λύσεων για κάποια χρονίζοντα.

Η δικτατορία των συνταγματαρχών (υπηρετώντας ένα παραδοσιακό μπλοκ κατεστημένων συμφερόντων) ανέλαβε να διασφαλίσει μια συγκεκριμένη συνέχεια, στο πολιτικοταξικό γίνεσθαι της ελληνικής κοινωνίας. Η συνέχεια αυτή αφορά στην πλήρη αναπαραγωγή ενός μοντέλου κυριαρχίας με τα εξής γενικά χαρακτηριστικά:

Εξουσιαστική ατροφία των «δημοκρατικών» πολιτικών θεσμών έναντι των παραπολιτικών μηχανισμών δύναμης (στράτος, ανάκτορα, «παρακράτος») - απουσία εθνικού κυριαρχικού λόγου στο πλαίσιο μιας στρατιωτικοπολιτικής σχέσης προτεκτοράτου με τις ΗΠΑ - στρεβλή και ανεπαρκής καπιταλιστική οικονομική δομή, με αντιαναπτυξιακή λειτουργία, βασισμένη στην κατακερματισμένη μικροδιοικησία, στον κομματικοπελατειακό χαρακτήρα κρατικό παρεμβατισμό, στη τεχνολογική καθυστέρηση, στον ανοργάνωτο ελευθεροεπαγγελματισμό, στη μετανάστευση, στη λεγόμενη «παραοικονομία» και σε μια λειτουργική υπαγωγή σε ξένα κέντρα οικονομικής δύναμης. Από το 1950 και μετά αναπτύσσεται ένας ενδοκαθεστωτικός ανταγωνισμός με αντικείμενο τη δομή και τους ηγεμονικούς φορείς της κοινωνικοταξικής εξουσίας: από τη μια δρισκόνται οι παραδοσιακές ταξικές και πολιτικές δυνάμεις που εκφράζουν τους προνομιστικούς διαχειριστές του ταξικού συμβιβασμού που σφράγισε το 19ο αιώνα, κι από την άλλη η αμιγής «προοδευτική» εθνική αστική τάξη και τα συνεχώς διογκούμενα μικροαστικά στρώματα που προωθούν αιτήματα και σχέδια μεταρρυθμί-

σεων διαρθρωμένα σε τρεις σταθερούς άξονες: δημοκρατία-εθνική ανεξαρτησία-εκσυγχρονισμός. Έτσι, η ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΕΛΙΞΗ της ελληνικής κοινωνίας θα γίνει το ρητό ή υπονοούμενο πρόγραμμα των «προοδευτικών» δυνάμεων («φωτισμένη» Δεξιά, Κεντρώοι, Κεντροαριστερά, Αριστερά) και θα λειτουργήσει ως συνθήκη συνοχής και ιδεολογικός προσδιορισμός μαζικών δυναμικών κοινωνικών αγώνων που θα σημαδέψουν τη μετεμφυλιακή πολιτική ιστορία (114 - 15% για την Παιδεία, Ιουλιανά, Πολυτεχνείο).

Το Πολυτεχνείο υπήρξε η ανώτατη, δραματικότερη και αντιφατικότερη επικύρωση του δυναμισμού της αναπτυσσόμενης ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΤΑΣΗΣ. Θα ήταν σφάλμα να παραπλανηθούμε από εκδηλώσεις, προθέσεις και προβληματικές που καταγράφτηκαν μέσα στην έκταση της έκρηξής του (ως ισχνές αναδύσεις ενός ουσιαστικά φυγόκεντρου ριζοσπαστισμού) αλλά δεν αποτελούσαν οργανική διάσταση της τελεολογίας του. Τίποτα πιο φυσικό και εύλογο από την, λιγότερο ή περισσότερο εντυπωσιακή έκφραση, ενός παραπληρωματικού αντί-λόγου κατά την (κυριαρχική) εκτύλιξη ενός συγκεκριμένου λόγου, με δεδομένο μάλιστα ότι αναφερόμαστε σε οξυμένη συγκρουσιακή κατάσταση, γεγονός που παραπέμπει στην ανεξέλεγκτη συνθετότητα του συμμετέχοντος ανθρώπινου δυναμικού και των διαπλεκόμενων συμφερόντων και προσδοκιών.

Με αυτά δέβαια δεν υποθέτουμε την καταλυτική επενέργεια κάποιας «άφευκτης αναγκαιότητας» που δόθηκε με την απολυτότητα του φυσικού νόμου. Απλά σημειώνουμε ότι κάθε συμβάν προσδιορίζεται από το γίνεσθαι που το διάπλεσε. Η εξέλιξη των πραγμάτων από και πέρα είναι μια άλλη υπόθεση. Ο επαναστατικός ζήλος των «αδράκωτων» δεν αναιρεί τον ταξικό χαρακτήρα «αστικοδημοκρατικό» της γαλλικής επανάστασης.

Η Μεταπολίτευση σφραγίζεται από τη νικηφόρα προβολή και διάδοση του ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ. Παρ'όλες τις αντιστάσεις του (θεσμικές και ιδεολογικές) ο «πατροπαράδοτος» συντηρητισμός αναδιπλώνεται και υποχωρεί. Το Κράτος θα επιδιώξει την ΟΛΟ-ποίηση του κοινωνικού σώματος παρασκευάζοντας νέες ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ συνθέσεις. Είναι κάτι που χρειάζεται, επιπλέον, για να καναλιζάρει την ανατρεπτική ενέργεια που εκλύεται σε κάθε περίοδο αλλαγών. Όταν λέμε ότι κάθε εποχή χρειάζεται (και δημιουργεί) τα σύμβολά της, εννοούμε ότι η αυθεντία του κράτους μορφοποιεί και κωδικοποιεί ένα σύνολο ΜΥΘΩΝ (ιδεολογικών στρεβλώσεων της πραγματικής εμπειρίας) διαμέσου των οποίων ιδεολογικοποιείται η κοινωνική χειραγώγηση και εξιδανικεύεται το συγκεκριμένο σταθμό που θεμελιώνει η Εξουσία. Σ'ένα τέτοιο πλαίσιο ανάλυσης μπορούμε να εννοήσουμε το Νοέμβρη ως το σημερινό υπέρτατο ΕΘΝΙΚΟΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΩΝ



ΑΓΩΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ (ΑΣΤΙΚΟ) ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ της ελληνικής κοινωνίας.

Μόνο μια ΤΕΤΟΙΑ εξέγερση θα μπορούσε να αποδώσει ως όργανο ιδεολογικής καταστολής, αποδόμησης εννοιών, αλλοτρίωσης εμπνεύσεων, πολιτικού αποπροσανατολισμού. Όπως ακριβώς δεν σχεδιάστηκε από καμιά ΚΥΠ, έτσι ακριβώς ποτέ και κανείς δεν χρειάστηκε να ενεργήσει για τον μετέπειτα «εκφυλισμό» του: το Πολυτεχνείο δεν απώλεσε ποτέ την αυθεντικότητά του, υπήρξε και παρέμεινε μια ΕΘΝΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ. Οι αντιδικίες των κομματόσκυλων, οι ανταγωνισμοί των χαζορητόρων, οι καυγάδες των

ΑΣΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Στηρίζουμε την Εξουσία, Ελέγχουμε την κοινωνία

Στηρίζουμε
την ΑΛΛΑΓΗ
ελέγχουμε
την ΕΞΟΥΣΙΑ

Στη σημερινή εποχή της παγκόσμιας αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού και της αντεπίθεσης του Κεφαλαίου, διαμορφώνονται παγκόσμιοι μηχανισμοί κοινωνικού ελέγχου, με μεγάλη οικονομική, πολιτική και κοινωνική δύναμη.

Ο Τύπος και τα ηλεκτρονικά μέσα ενημέρωσης παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στις κοινωνικές εξελίξεις.

Παντού οι «κάτοχοι» και «έμποροι» της πληροφορίας προσπαθούν να επηρεάζουν, να διαμορφώνουν και να ελέγχουν τις κοινωνικές διεργασίες.

Στην Ελλάδα συγκεκριμένα, ο Τύπος, μόνιμα συνδεδεμένος με το κράτος και τα διάφορα κέντρα εξουσίας (ντόπια και ξένα) και φορέας εκκλαϊκευμένης αστικής κουλτούρας, τροφοδοτεί και προσδιορίζει την καθημερινή ηθική, τη τρέχουσα φιλοσοφία, την πολιτική σκέψη και συμπεριφορά και εγγυάται την καθοριστική επέμβαση της κάθε εξουσίας στην κοινωνική πραγματικότητα.

Στο άρθρο αυτό θα επιχειρήσουμε να προσδιορίσουμε τον ρόλο του τύπου μέσα στο σημερινό πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι σαν μηχανισμού κυρίαρχης ιδεολογίας και σαν αποφασιστικού παράγοντα παρέμβασης στην κοινωνία.

Στηρίζουμε
την καθαρή
ελέγχουμε
την εξουσία

Η διαχείριση του συστήματος διαμορφώνει και το πλαίσιο επέμβασης

Το «λειτουργήμα» της «πληροφόρησης» των μεγαλοεργολάβων και μιζαδόρων.

Τα συμφέροντα των εκδοτών είναι άμεσα συνδεδεμένα με τη διαχείριση της εξουσίας. Για τον λόγο αυτό η σύναψη καλών σχέσεων με τα κόμματα, αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση. Από την άλλη πλευρά τα κόμματα συνδέονται με τα εκδοτικά συμφέροντα για να επιβληθούν στο κοινωνικό σώμα.

Μετά την αποτυχημένη προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ να δημιουργήσει «δικό του» τύπο μέσω Κοσκωτά η θέση των μεγαλοεκδοτών έχει ισχυροποιηθεί αφάνταστα. Ας δούμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις εκδοτών:

Ο Βουδούρης ξεκίνησε με την εφημερίδα «ΕΓΝΑΤΙΑ» που στήριζε το ΠΑΣΟΚ το 1981. Σήμερα εκδίδει την ρυπαροφυλλάδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» που στηρίζει ενεργά την Νέα Δημοκρατία. Συμμετέχει σε κανάλι της ιδιωτικής τηλεόρασης και ενδιαφέρεται για τα δημόσια έργα και τις κρατικές προμήθειες.

Ο Μπόμπολας που εκδίδει το «ΕΘΝΟΣ» και διάφορα περιοδικά, με διευθυντή την «χρυσή πέννα» της

του ανταγωνισμού των διάφορων κέντρων εξουσίας στην παρούσα συγκυρία.

Δημιουργούνται έτσι νέοι όροι ανταγωνισμού αλλά και συμμαχιών ανάμεσα στους μηχανισμούς κυριαρχίας της εξουσίας. Ο εκσυγχρονισμός του ελληνικού καπιταλισμού και οι πλατειές συμμαχίες και συναινέσεις που απαιτούνται για να επιτευχθεί και να αναπτυχθεί αυτός εν όψει του 1992 και της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, είναι το πεδίο όπου όλες οι καθεστωτικές δυνάμεις - κόμματα, τύπος, Κεφάλαιο - καθορίζουν τις κινήσεις τους.

Στη σημερινή παρατεταμένη προεκλογική περίοδο, ο Τύπος εδραιώνει την παρουσία και την κυριαρχία του.

Η άμεση πια σχέση της Αριστεράς στα διαχειριστικά σχέδια του αστικού εκσυγχρονισμού, η κατάρρευση του Πασοκικού κράτους και οι συντηρητικές πολιτικο-οικονομικές κατευθύνσεις είναι οι νέοι όροι που με τη καταλυτική λειτουργία του τύπου θα τροφοδοτήσουν τη σκέψη και νόηση χιλιάδων ανθρώπων και θα επιβληθούν σαν αποφασιστικοί παράγοντες τις κοινωνικής πραγματικότητας.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο, ότι το πρώτο νομοσχέδιο που ψηφίστηκε από την νέα βουλή είναι εκείνο για την ιδιωτική τηλεόραση και ότι έτσι δόθηκαν τα πολυπόθητα κανάλια στους εκδότες των εφημερίδων.

Αποτέλεσμα της «συναλλαγής» αυτής είναι να κάνουν στροφή στα δεξιά «αριστερές» εφημερίδες (ΕΘΝΟΣ), να αρχίσουν οι αηδιαστικοί λιθανωτοί προς την κυβέρνηση Τζανετάκη και να παίρνουν εύσημα τα σταλινικά απομεινάρια που με «τόλμη», «ήθος» και «αποφασιστικότητα» αγωνίζονται για την ενίσχυση των θεσμών της εξουσίας (Δικαιοσύνη, Βουλή).

χώντας Φιλιππόπουλο, στήριξε φανατικά το ΚΚΕ στην αρχή, μετά το ΠΑΣΟΚ και τώρα με τον ίδιο φανατισμό υποστηρίζει την Ν.Δ. Συμμετέχει στο τηλεοπτικό κανάλι και ενδιαφέρεται για τα δημόσια έργα ως μεγαλοεργολάβος.

Ο Λαμπράκης, παραδοσιακός «άρχοντας του τύπου», ανέκαθεν έπαιζε αποφασιστικό ρόλο στις εξελίξεις, συμμετέχει στο κανάλι και ενδιαφέρεται για την δημιουργία κεντροδεξιών σχημάτων.

Ο Τεγόπουλος, εκδότης της «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ» που στην βετία στήριξε το ΠΑΣΟΚ (Στηρίζουμε την Αλλαγή, Ελέγχουμε την Εξουσία) πέρασε στην υποστήριξη Τζανετάκη (Στηρίζουμε την ΚΑθαρή, Ελέγχουμε την Εξουσία) και σήμερα υποστηρίζει Ν.Δ. Συνασπισμό και ...Οικολόγους. Φυσικά συμμετέχει και αυτός στο κανάλι των εκδοτών.

Ο Βαρδινγιάννης εκδίδει την «ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ» και χρηματοδοτεί όλα τα κόμματα γιατί σύμφωνα με δηλώσεις του «κάνουν καλό στη Δημοκρατία».



Ο Κόκκαλης εκδίδει την «ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ» που στηρίζει το ΠΑΣΟΚ και ενδιαφέρεται για το ιδιωτικό τηλεοπτικό κανάλι και για τις κρατικές προμήθειες του ΟΤΕ.

Ο Καλογρίτσας είναι ο εκδότης της «ΠΡΩΤΗΣ», που ξεκίνησε σαν «αριστερή» Ελευθεροτυπία και κατέληξε σαν «δεξιός» Ριζοσπάστης. Ο Καλογρίτσας αφού συνεργάστηκε με τον Κοσκωτά, σήμερα με δημοσιο-

γράφους όπως ο πρώην στρατοδίκης Ζούβελος και ο Μασσαθέας, αγωνίζεται για την «κάθαρη» και την «εθνική συμφιλίωση». Σαν μεγαλοεργολάβος ενδιαφέρεται και αυτός για τα δημόσια έργα.

Τέλος ο Κουρής με τον εκφασιστικό λαϊκισμό των εντύπων του («ΑΥΡΙΑΝΗ», «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ») είναι ο κύριος εκφραστής του ΠΑΣΟΚ.

Γραφείο Τύπου των ασφαλίτικων και κυπατζίδικων μηχανισμών.

Στο σύνολο του Τύπου ο κιτρινισμός, η παραπληροφόρηση και η συκοφάντηση όσων αντιστέκονται είναι κανόνας.

Με το πρόσχημα της καταπολέμησης της «τρομοκρατίας», όποιος διαφωνεί με τις κυρίαρχες επιλογές και αξίες είναι «εν δυνάμει» ύποπτος και με τα κατάλληλα σενάρια των διαφόρων ασφαλίτικων μηχανισμών οι αστυνομικές σκευωρίες παρουσιάζονται σαν «επιτυχίες».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρομοκρατικού ρόλου που μπορεί να παίξει ο τύπος είναι η περίπτωση του συγκροτήματος Λαμπράκη που επί μήνες προετοίμαζε την επίθεση ενάντια στον γιατρό Τσιρώνη, προτρέποντας τα καθάρματα των ΕΚΑΜ να τον εξοντώσουν.

Αργότερα η πρακτορολογία που προέκυψε γύρω από τον νεκρό αντάρτη πόλης Χρήστο Τσουτσουθή και τον εξεγερμένο και κυνηγημένο Μιχάλη Πρέκα συμπληρώνει το έργο των δολοφόνων του κράτους.

Μαζί τους συγχορδίζεται και ο ανεκδιήγητος Μίκης Θεοδωράκης που προσπαθεί να τους παρουσιάσει σαν ...όργανα των μουσικών υπηρεσιών.

Ας επισημάνουμε εδώ τον ρόλο της κιτρινοφυλλάδας «Ελευθερος Τύπος» με τα προβοκατόρικά άρθρα που αυτή κατασκευάζει.

Οι νέοι όροι της κυριαρχίας χρειά-

ζονται και το νέο ιδεολογικό πλαίσιο της συναίνεσης και της παθητικοποίησης. Ο διαμεσολαθητικός ρόλος του τύπου ενισχύει και ενισχύεται από την εξουσία. Τά νέα μέσα ενημέρωσης, το ιδιωτικό ραδιόφωνο και η τηλεόραση δίνουν νέες δυνατότητες. Ενας συρφετός συμφερόντων -εκδοτικών και κομματικών- συνενώνονται για να προωθήσουν τα σχέδιά τους.

Οι διάφοροι επώνυμοι ανένταχτοι και «αντιεξουσιαστές» γίνονται ο απαραίτητος μαϊντανός στην ιδεολογική κυριαρχία της εξουσίας έχοντας εξαγοράσει την σιωπή τους στα εγκλήματα του κράτους. Οι στήλες των εφημερίδων τους παραχωρούνται για ανούσιες και ανώδυνες τοποθετήσεις σε επουσιώδη θέματα.

Οι εκδότες των εφημερίδων με τους ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς ενισχύουν την θέση τους και ετοιμάζουν την ολοκληρωτική αποχαύνωση της κοινωνίας.

Μέσα σε αυτό το σκηνικό οι προσπάθειες αντιπληροφόρησης και κοινωνικής κριτικής είναι ένα σημαντικό βήμα αντίστασης στις κυρίαρχες επιβολές.



ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Η χρήση του όρου ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ γίνεται όλο και πιο συχνή τα τελευταία χρόνια, σε παγκόσμιο επίπεδο. Φαίνεται να αποτελεί σημείο αναφοράς για πλατιά κοινωνικά στρώματα με πολλές φορές αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα. Κόμματα, οργανώσεις, φορείς (ιδιωτικοί-κρατικοί), κυβερνήσεις, επιχειρήσεις συναγωνίζονται στην επίδειξη συνεπούς «οικολογικής» συμπεριφοράς απέναντι στους παθητικούς αποδέκτες ψηφοφόρους-θεατές και καταναλωτές.

Εν τούτοις το πραγματικό περιεχόμενο αυτού που ονομάζεται «ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ» μάλλον προσιδιάζει με τον ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΣΜΟ, την ενασχόληση δηλαδή με τον κόσμο που περιβάλλει τον άνθρωπο, από τη θέση του κυρίαρχου απέναντι στη φύση. Αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο αν σκεφτούμε το πώς η γλώσσα χρησιμοποιείται από τις κυρίαρχες ομάδες της κοινωνίας ή τις επιδιώκουσες την κυριαρχία, για να χειραγωγήσουν και να αλλοιώσουν την ουσία των πραγμάτων και των εννοιών.

Η ουσία όμως και το περιεχόμενο της οικολογίας προσδιορίζεται βασικά από έννοιες όπως αρμονία, δυναμική εξελικτική διαδικασία, αταξία, φυσικές ισορροπίες, έλλειψη κυριαρχίας και εκμετάλλευσης μερικών βιολογικών ειδών πάνω σε άλλα, ποικιλομορφία, διαφορά, αλληλοβοήθεια. Έτσι το κάθε επιμέρους οικοσυστήμα-οικοκοινότητα επιβιώνει στο ευρύτερο οικοσύστημα. Η ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ στρέφεται στην αγώνια του τώρα και δεν είναι αγώνας ανθρώπου με άνθρωπο αλλά η επιτακτική ανάγκη επανατοποθέτησης της οργανικής σχέσης ανθρώπου και φύσης. Δε μπορεί παρά να απεγκλωβίζεται από τα αδιέξοδα της κυριαρχίας, της εκμετάλλευσης, της ιεραρχημένης δόμησης, της φυσικής εξόντωσης και της αυτοεξόντωσης.

Από την «αλληλοβοήθεια» του Κροπότκιν στη «κοινωνική οικολογία» του Μπούκτσιν.

Ηδη αυτή η ανάλυση έχει τις απαρχές της στην αρχή του αιώνα, όταν ο Πέτρος Κροπότκιν αντιμετώπισε το πρόβλημα της κοινότητας μέσα από τις συμβιωτικές σχέσεις των ειδών στα οικοσυστήματα και απέδωσε στην αλληλοβοήθεια (ως κοινωνικό ένστικτο) τον πιο αρχέγονο εγγυητή της αλληλεγγύης, της αυτενέργειας, της αταξίας μέσα σε μια καθαρά οργανική οντότητα που πρέπει να είναι η κοινωνία. Πολύ σωστά ορίζεται ως «Κοινωνική οικολογία - Κοινωνιοβιολογία» από τον Μάрайη Μπούκτσιν καλύπτοντας όλο το φάσμα που εξετάζει η Οικολογία, αν θέλει πραγματικά να ασκήσει τη δυναμική της.

Η κατεύθυνση της οικολογίας προς την κοινωνία έγκειται στην άποψη ότι η κοινωνία είναι μεν ένα ανθρωπογενές οικοσύστημα, που όμως θα πρέπει να είναι πέρα για πέρα οργανικά συνδεδεμένο με την φύση, όπου ενυπάρχει και να στηρίζεται στην πολυπλοκότητα και στην διαφορά των μελών.

Έτσι η κοινωνική οικολογία στην πιο σύνθετη και ολοκληρωμένη μορφή της θάξει ξεκάθαρα τον επανακαθορισμό σε φθαρμένες δυαδικότη-



τες ανθρώπου -φύσης, κοινωνίας-φύσης. Κάθε τι εχθρικό και μη οργανικό προς το οικοσύστημα (π.χ. την κοινωνία) είναι καταστρεπτικό. Ο,τι έρχεται σε σύγκρουση με απλές βιοτικές σχέσεις και επιθυμίες που έχει εμπνευστεί η πιο παράλογη και νοσηρή φαντασία μπαίνει θέμα να εξαλειφθεί. Ηδη αρχίζει να διαφαίνεται η ανατρεπτικότητα της Οικολογίας, στο μέτρο που ασχολείται με την ισορροπία και εναρμόνιση ανθρώπου-φύσης, η ριζοσπαστική της προσέγγιση όχι απλά σαν κριτική αλλά επειδή από τις απαρχές της εμπεριέχει εν δυνάμει την φυσική ολοκλήρωση και δημιουργία. Οδηγείται έτσι κατευθείαν στην Αναρχική κοινωνική σκέψη, προετοιμάζοντας τη δημιουργία μιάς κοινωνίας που θα θιώσει σε διαρκή ισορροπία με τη φύση. «Πρέπει εδώ να τονιστεί, ότι οι αναρχικές αντιλήψεις για μια ισορροπημένη κοινότητα, για μια πρόσωπο με πρόσωπο δημοκρατία, για μιά ανθρωπιστική τεχνολογία, για μιά αποκεντρωμένη κοινωνία, δεν είναι απλά ρομαντικές ή επιθυμητές, είναι αναγκαίες» Μάрайη Μπούκτσιν.

Δεν θάταν λανθασμένο να πούμε ότι η οικολογία αποτελεί τον σύγχρονο αναρχοκομμουνισμό στη βάση της διάρθρωσης της κοινωνίας, του κοινοτικού αποκεντρωτισμού, σαν κατάσταση της λυσσαλέας ανατροπής με την αφύσικη τάξη πραγμάτων και σαν πρακτική. Με σκοπό την απελευθέρωση όλων των δυνατοτήτων της φύσης και της κοινωνίας, η ίδια η Οικολογία, από την γέννησή της στρέφεται ανήθικα στην ηθική της εξουσίας μιλώντας για εναρμόνιση και όχι για κυριαρχία.

Αντίθετα με την Οικολογία η χυδαία λαϊκίστικη εκδοχή της, ο οικολογισμός ή πιο σωστά ο περιβαλλοντολογισμός θεωρώντας τον άνθρωπο, ως «κορωνίδα και κυρίαρχο της φύσης» προβάλλει τα αποτελέσματα, της ανισόρροπης σε βάρος της φύσης κυριαρχίας του ανθρώπου και επιδιώκει τεχνητές λύσεις.

Ο ασχολούμενος με το περιβάλλον-πράσινο δεν θέλει ουσιαστικά να ασχοληθεί με την ουσία της φυσικής καταστροφής, που θίγει δομές και θεσμούς του κυρίαρχου ανθρωποκεντρικού μοντέλου με την ακραία έκφραση του κρατικού ολοκληρωτισμού. Μοιάζει με τον εργατοπατέρα-συνδικαλιστή, που εθελotuφλεί απέναντι στο εκμεταλλευτικό-καταπιεστικό σύστημα της μισωτής εργασίας, ασχολείται με τα αποτελέσματά της και στρέφει τους εργατικούς αγώνες σε οικονομίστικες διεκδικήσεις. Εκπίπτει στην μετριότητα και την κακομοιρίστικη αντίλη-

ψη της μεταρρύθμισης εμπορούμενος από την ηθική της εξουσίας και την θεσμιμένη κυριαρχία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο, ανθρώπου πάνω στη φύση κ.λ.π. Ζητά να διαχειριστεί την υπάρχουσα τεχνολογία, που ανάνει την φύση σε εργαλείο κέρδους προσφέροντας ορθολογικότερες ικανοποιητικές - για το κυρίαρχο σύστημα- και βραχυπρόθεσμες «λύσεις» στα προβλήματα που ανακύπτουν από την ύπαρξη ακριβώς αυτής της ίδιας τεχνοκρατικής καπιταλιστικής κοινωνίας.

Το οικολογικό ζήτημα στο παρελθόν

Το πρόβλημα της καταστροφής της φύσης από τον άνθρωπο δεν είναι σημερινό. Αυξήθηκε ιδιαίτερα όταν η οργανική κοινότητα (φυλή-γένος) αντικαταστάθηκε από την πολυσυλλεκτική κοινωνία (ένωση φυλών-γενών με διαφορετικά πολιτισμικά ήθη) καθώς και από την εγκαθίδρυση ανθρωπογενών μορφών διάρθρωσης και διαχείρισης της κοινωνίας (διαχωρισμός συμφερόντων, ιδιοκτησία-κυριαρχία σε άνθρωπο και φύση, κράτος, εξουσία). Τα προβλήματα που ανέκυπταν ή δεν μπορούσαν να ανιχνευτούν λόγω της ανεπάρκειας των ερευνητικών μεθόδων ή αγνοούνταν λόγω του ότι οι άνθρωποι ήταν στραμμένοι σε απτά προβλήματα που ήθελαν άμεση λύση.

Ακόμη και στην ανατολή της βιομηχανικής εποχής που για πρώτη ύλη χρησιμοποιούνταν το κάρβουνο, δημιουργώντας μαύρα νέφη πάνω από τις βιομηχανικές πόλεις του 17ου αιώνα, μολύνοντας τη φύση και τον άνθρωπο ανεπανόρθωτα, η προσοχή των ανθρώπων στράφηκε στην άμεση επίλυση της υλικής σπάνης. Όλες οι θεωρίες και τα επαναστατικά προγράμματα αντιμετώπιζαν τα προβλήματα της υλικής αναγκαιότητας, της κατανομής δηλαδή των υλικών αγαθών σ' ένα χαμηλό επίπεδο τεχνολογικής ανάπτυξης αγνοώντας άλλα ζητήματα (όπως π.χ. το οικολογικό) ή στην καλύτερη περίπτωση καταγινόμενα με θεωρητικές αναλύσεις χωρίς καμμία πρακτική χρησιμότητα.

Το Οικολογικό ζήτημα και η εποχή μας.

Το ξεπέρασμα της εποχής του κάρβουνου και της υλικής σπάνης από την ίδια την καπιταλιστική ανάπτυξη σήμανε και το τέλος των θεωριών της εποχής.

Οι τρομαχτικές δυνατότητες κατα-

στροφής με ταχύτατους ρυθμούς της μεταβιομηχανικής καπιταλιστικής εποχής δημιούργησαν σχεδόν οριακά προβλήματα επιβίωσης του φυσικού κόσμου (και συνεπώς και του ανθρώπινου είδους).

Η «κατανάλωση για την κατανάλωση» αντικατάσισε την «παραγωγή για την κατανάλωση», έγινε το σύνθημα για την εμφάνιση προβλημάτων πολιτισμικής, ηθικής και φυσικής σπάνης. Σήμανε την προσπάθεια απόλυτης χειραγώγησης και υποταγής των ανθρώπινων επιθυμιών από τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς αναδεικνύοντας σοβαρά κοινωνικά (κι όχι μόνο) ζητήματα.

Αυτοί λοιπόν οι παράγοντες ανάγκασαν κυριολεκτικά τους ανθρώπους, νοιώθοντας ανασφαλείς, όσον αφορά την ίδια την ύπαρξη και τη διαίωνηση του είδους τους, να αρχίσουν σήμερα να στρέφονται και στο γύρω τους κόσμο, για να διαπιστώσουν με φρίκη ότι βρίσκονται στο παρά πέντε μιας οικολογικής καταστροφής χωρίς προηγούμενο και χωρίς επιστροφή.

Η θέση των αναρχικών.

Κάνοντας όλες αυτές τις διαπιστώσεις καταλαβαίνουμε γιατί οι λεγόμενοι (οποιασδήποτε μορφής) οικολόγοι ή καλύτερα περιβαλλοντολόγοι, όχι μόνο δεν προσφέρουν στην απελευθερωτική πορεία του ανθρώπου και της αρμονικής συνύπαρξής του με την φύση, αλλά τουναντίον ενισχύουν τις ποικιλόμορφες εξουσίες και τους εξουσιαστικούς θεσμούς, αφού προσπαθούν να θρουν λύσεις μέσα από συνομιλίες, απαγορευτικές διαδικασίες και επιχειρηματικές δραστηριότητες (π.χ. υγιεινών τροφών), που και αποδεκτές είναι από το κεφάλαιο και το κράτος και επιθυμητές στα σημερινά κοινωνικά και περιβαλλοντολογικά αδιέξοδά του. Όλοι αυτοί οι καθεστωτικοί οικολόγοι-περιβαλλοντολόγοι μετατρέπουν σε «εποχιακό» και αφομοιώσιμο φαινόμενο την οικολογία και αποδεκτό από τους κυρίαρχους.

Σ'όλους αυτούς τους παρατρεχάμενους της εξουσίας (ακόμα και σ'αυτούς που διακηρύσσουν ότι την αρνούνται) καιρός είναι να πούμε ότι η οικολογία αν δεν έχει περιεχόμενο την αντίσταση και την ανατρεπτική προοπτική δεν μπορεί να είναι παρά διαπραγμάτευση-υποταγή και στείρος περιβαλλοντολογισμός.

Υ.Γ. Σ'αυτή την σύντομη ανάλυση γίνεται απλά μερικές γενικόλογες διαπιστώσεις και οπωσδήποτε δεν καλύπτεται εξαντλητικά το όλο ζήτημα της οικολογίας και του περιβαλλοντολογισμού. Οποιοσδήποτε θέλει να μελετήσει διεξοδικότερα αυτά τα ζητήματα μπορεί να μελετήσει την παρακάτω σχετική βιβλιογραφία.

Πέτρος Κροπότκιν: Αλληλοβοήθεια
Πέτρος Κροπότκιν: Το Κράτος και ο ιστορικός του ρόλος.

Μάрайη Μπούκτσιν: Ο Αναρχισμός μετά την εποχή της σπάνης.

Μάрайη Μπούκτσιν: Η οικολογία της ελευθερίας.

Μάрайη Μπούκτσιν: Πολιτική της οικολογίας.

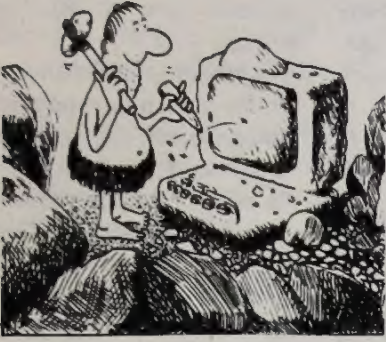
Μάрайη Μπούκτσιν: Άρθρα από Σολιδαριότητα, Ρούτα.

Ν. Τσομσκυ: Επιλογή άρθρων.

Τ. Κλαρκ: Επιλογή κειμένων.

Π. Πόρκου: Ενάντια στην Πυρηνική Τεχνολογία

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ



Είναι πράγματι λυπηρό το πως μέσα στις τόσες κριτικές που αφορούν την ελληνική πραγματικότητα, από αυτές με όρους του συστήματος μέχρι εκείνες με όρους επανάστασης ή εναλλακτικότητας, λείπουν αυτές που θα συγκέντρωναν την κριτική τους σ' αυτό καθ' αυτό το φαινόμενο της εξουσίας και τις εκφάνσεις του, με την θεώρηση δηλ. αυτής της τελευταίας σαν της κυρίαρχης εκμεταλλευτικής δύναμης που διατρέχοντας σε όλους τους χώρους της την ελληνική κοινωνία, είναι άμεσα υπεύθυνη για την κατάσταση της.

Αυτή η έλλειψη της κριτικής στην εξουσία είναι θέβαια κατανοητή και ξεκινά από τη μια πλευρά από το γεγονός ότι το ίδιο το σύστημα κατορθώνει να παράγει την κυρίαρχη ιδεολογία όπου η εξουσία αξιολογείται από την ποιότητα άσκησης και όχι από το τι είναι αυτή η ίδια ανεξάρτητα από ποιον ή από τον τρόπο που ασκείται. Κι από την άλλη πλευρά από το ότι οι ιδεολογίες της αντίθεσης στο σύστημα και ειδικά ο μαρξισμός λενινισμός και οι παραπλήσιες σ' αυτόν αναθεωρημένες και νεομαρξιστικές ιδεολογίες, η αριστερά γενικότερα, δεν έβαλαν στο στόχαστρο της κριτικής τους την εξουσία σαν τέτοια αυτή καθ' αυτή αν και την αξιολόγησαν γενικότερα σαν μια εκμεταλλευτική δύναμη που εμφανίζεται και πέραν από τα σύνορα του καπιταλισμού, αλλά την είδαν μόνο μέσα στα στενά όρια των οικονομικών δομών του και της κυρίαρχης ιδεολογίας που παράγει, πιστεύοντας συνακόλουθα πως με την αλλαγή των οικονομικών σχέσεων των παραγωγικών δυνάμεων με τη μετάβαση στο σοσιαλισμό γενικά... θ' αλλάξει και ο τρόπος άσκησης της άρα και η ποιότητά της.

Εξαιτίας αυτών των δυο κυριότερων λόγων όλες σχεδόν οι κριτικές μπόρεσαν το πολύ να φθάσουν μέχρι του σημείου εκείνου, που η ίδια η εξουσία τους επέτρεψε: να την αμφισβητήσουν το πολύ σαν αποτέλεσμα της οικονομικής οργάνωσης του καπιταλισμού και των συνθηκών που αυτός παράγει, και όχι συνολικά διαμέσου όλων των μορφών που πήρε μέχρι τώρα ή πρόκειται να πάρει στο μέλλον.

Αγνόησαν έτσι επιδεικτικά τη διαπίστωση πως πέραν από τις οποιεσδήποτε οικονομικές, πολιτικές, οργανωτικές ή άλλης φύσεως εξουσιαστικές δομές του καπιταλισμού, η εξουσία μπορεί επίσης να δημιουργείται με την ίδια ευκολία και εφόσον δεν αμφισβητείται ολικά, να διαιωνίζεται σαν η κύρια εκμεταλλευτική δύναμη, πάντα ίδια, με όποια μορφή κι αν παρουσιάζεται, από όποιο μο-

ντέλο οικονομικής και πολιτικής οργάνωσης και αν ασκείται, είτε αυτό είναι δημοκρατικό ή σοσιαλιστικό είτε κάτι άλλο...

Ο Μ. Μπουκτσίν μας λέει πάνω σ' αυτό: «...Η εξουσία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο υπήρξε προγενέστερη του ίδιου του σχηματισμού των τάξεων και των οικονομικών τρόπων κοινωνικής καταπίεσης. Αν και η ιστορία όλων των ως τώρα κοινωνιών είναι η ιστορία της πάλης των τάξεων, πριν από αυτήν την ιστορική διαδοχή υπάρχει μια προγενέστερη ακόμη πιο θεμελιακή αντίθεση, η κοινωνική κυριαρχία από γεροντοκρατία ή πατριαρχία, ακόμη και η γραφειοκρατία...»



Αγνόησαν τελικά πως η εξουσία δεν είναι μόνο το αποτέλεσμα του καπιταλισμού αλλά και η κυριότερη αιτία της δημιουργίας του. Βέβαια σ' όλη αυτήν την κατάσταση βοήθησε και το αδιαφιλονίκητο γεγονός πως οι οικονομικές συνθήκες είναι αυτές που καθορίζουν με τον πλέον κυρίαρχο τρόπο την ποιότητα της ανθρώπινης ζωής στον καπιταλισμό και ήταν έτσι επόμενο η κριτική με όρους οικονομικούς και όχι εξουσίας να κυριαρχήσει, αφού αυτοί χρησιμοποιήθηκαν επιπρόσθετα από την τελευταία με τον πλέον καταχρηστικό τρόπο για να απομακρύνει από πάνω της την εναντίον της κριτική.

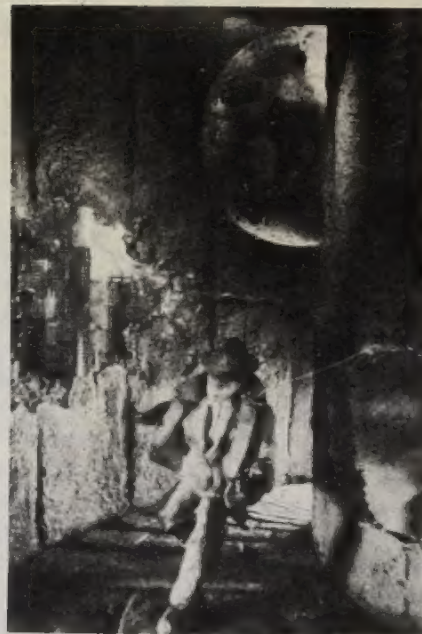
Ετσι με την παραπάνω λογική η οικονομική σπάνη δεν ερμηνεύτηκε σαν τη θία που το σύστημα χρησιμοποιεί και φυσικά την διατηρεί για να φοβίζει τον κόσμο της σχετικής αφθονίας, διαμορφώνοντας έτσι μία από τις πλέον ειδεχθείς μορφές εξουσίας, αλλά ερμηνεύτηκε μέσα από τους νόμους του κεφαλαίου και των συνθηκών που αυτό κατασκευάζει για να αναπαράγεται, γεγονός άλλωστε που ούτε αυτό το ίδιο το έκριψε ποτέ.

Γιαυτό λοιπόν σήμερα γινόμαστε συνεχώς αναγνώστες των ίδιων εδών και καιρό επιστημονικοφανών αναλύσεων για την ελληνική κοινωνία που εντυπωσιάζουν μόνο για τους τρόπους με τους οποίους προσπαθούν να αγνοήσουν το φαινόμενο της εξουσίας, που προσπαθούν να αποτρέψουν την κριτική για την κυριαρχία της ελληνικής κοινωνίας, αυτής δηλαδή της σύγκλισης όλων των εξουσιαστικών δομών, πολιτικών, οικονομικών, κοινωνικών, ιστορικών, εθνικών κλπ του παρόντος αλλά και του παρελθόντος.

Ετσι η ερμηνεία της ελληνικής πραγματικότητας για να έχει αξία σαν αλήθεια και επομένως δυναμική κοινωνικών αγώνων και κινημάτων θα πρέπει να γίνεται διαμέσου της κριτικής στην ίδια την εξουσία και

αυτονομία θέβαια και κριτικής στο οικονομικό και πολιτικό, πολιτισμικό και ιδεολογικό μοντέλο του συστήματος με όρους σπάνης και εξαθλίωσης, καθολικής ημιμάθειας και χειραγώγησης. Διαφορετικά κάθε άλλη κριτική θα λειτουργεί με όρους της κυριαρχίας γιατί θα διατηρεί τις εξουσιαστικές συνθήκες κριτικάροντας μόνο τα ιεραρχικά μοντέλα που τις παράγουν που έτσι ή αλλιώς αυτή θα μπορεί να τα μεταμορφώσει ή να τα αντικαταστήσει αν χρειαστεί.

Η διαχωριστική γραμμή τελικά, τα σημεία δηλ. σύγκρουσης μεταξύ του κόσμου της ελευθερίας και του κόσμου της καταπίεσης, μεταξύ του κόσμου της αυτονομίας και του κόσμου της ετερονομίας, θα πρέπει να τοποθετηθεί στην κοινωνία μας μεταξύ των προοδευτικών και ανατρεπτικών δυνάμεων της αντιεξουσίας από τη μία πλευρά και των αντιδραστικών δυνάμεων της εξουσίας από την άλλη. Γιατί είναι αυτή η τελευταία που καθορίζει με τον πλέον σαφή τρόπο τα όρια μεταξύ των εκμεταλλευτών και των εκμεταλλευόμενων, με τον διαχωρισμό τους σε εξουσιαστές - εξουσιαζόμενους, διευθύνοντες - διευθυνόμενους. Μια πεντακάθαρη δηλ. διαπίστωση που έρχεται να αποκαλύψει το πως η καταπίεση, ο εξουσιασμός, είναι πέρα από το οικονομικό συμφέρον, τον πλούτο, την οικονομική γενικότερα



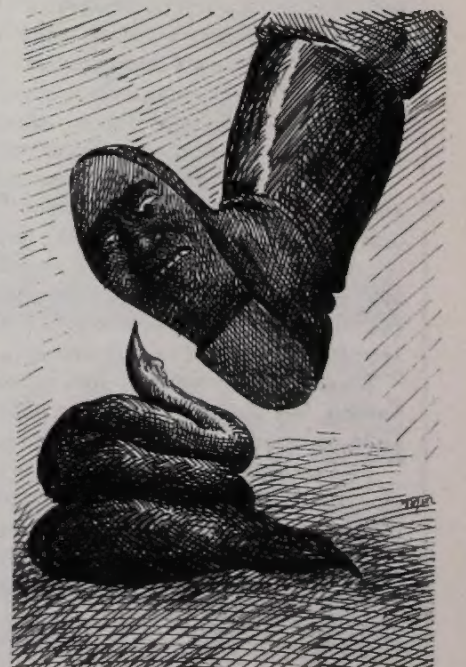
ισχύ, που θέβαια δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να αρνηθούμε τον ιστορικό τους ρόλο αλλά να «διερευνήσουμε μη οικονομικούς παράγοντες όπως το κοινωνικό γόητρο, η τάξη, η αναγνώριση, η προσωπικότητα, το σεξ, και οι διάφορες απολαύσεις, η ύπαρξη και οι όροι της, η καταπίεση της γυναίκας, των νέων, η κυριαρχία στη φύση, στις εθνικότητες...».

Στον Ελλαδικό χώρο η κυριαρχία δεν συντελείται μόνο διαμέσου της ντόπιας παραλλαγής του καπιταλιστικού οικονομικού μοντέλου που παράγει τις όποιες δομές ιδεολογικής, πολιτικής κλπ εκμετάλλευσης και τις όποιες συνακόλουθα ταξικές διαστρωματώσεις, αλλά συντελείται πολύ περισσότερο διαμέσου των εξουσιαστικών εκείνων δομών που υπερβαίνουν το μοντέλο αυτό, αυτών δηλαδή των «μη οικονομικών παραγόντων» που περιγράψαμε πιο πάνω, παραγόντων που θα μπορούσαν να εντοπιστούν πιο αναλυτικά στην πε-

ριοχή του ατόμου σαν ύπαρξη με ανάγκες και επιθυμίες που εξουσιάζουν, του Έλληνα ειδικότερα με τις συγκεκριμένες ιστορικές καταγωγές, καταβολές και μνήμες που υπερβαίνουν την επίδραση του οικονομικού μοντέλου, στις αξίες, αρχές και θεσμούς που συνδέουν το χθες και το σήμερα μεταφέροντας τον εξουσιασμό χωροχρονικά από το μακρινό παρελθόν στο σήμερα διαμέσου της εξουσίας του άνδρα στη γυναίκα, των γονιών στα παιδιά, των συνηθισμένων στους διαφορετικούς, των λογικών στους τρελλούς. Και ακόμη της αιματοσυγγένειας, του φόβου για το Θεό, την αμαρτία, που παράγουν τον εξουσιασμό, τον μεταδίδουν και τον κάνουν φυσικό σε όλες τις δραστηριότητες της ανθρώπινης ζωής.

Η ελληνική κοινωνία άσχετα από το εάν είναι ένας καπιταλισμός του ενός ή του άλλου τύπου, άσχετα από το εάν οι διαχωριστικές γραμμές της άλλοτε αποκτούν σαφήνεια και άλλοτε ασάφεια, άσχετα από το εάν στη κυρίαρχη τάξη της μαίνεται ο πόλεμος των διάφορων ομάδων για την ηγεμόνευσή της και στα μεσαία στρώματα συνυπάρχουν με άνεση οι εκμεταλλευτές και οι εκμεταλλευόμενοι σε ένα συνεχή αγώνα κατάκτησης των τρόπων της σύγχρονης καταναλωτικής - τεχνολογικής ημιμόρφωσης, αποτελεί (η ελληνική κοινωνία) ένα τυπικό παράδειγμα σύγκλισης της εξουσίας του χτες με την εξουσία του σήμερα.

Και μόνον εφόσον κατανοήσουμε ότι πέραν από την πάλη των τάξεων που ο καπιταλισμός δημιούργησε υπάρχει και η μόνιμη πάλη των ανθρώπων ενάντια στην εξουσία που διαπερνά σε όλες τις διευθύνσεις και τους χωρόχρονους την κοινωνία μας και ειδικά τους καταπιεζόμενους με οικονομικούς όρους ανθρώπους, τότε θα αρχίσουμε να πλησιάζουμε σε μία κριτική για την κοινωνία του σήμερα προωθητική, ικανή να δημιουργήσει τους όρους για την πραγματοποίηση της ουτοπίας..., τότε μόνο θα κατανοήσουμε πως η εξουσία είναι διαχρονική και πως χρησιμοποιεί την ιεραρχοποιημένη σε όλη της την έκταση κοινωνία μας για να διαιωνίζεται, περιμένοντας απλά όταν το σημερινό σχήμα θα έχει εξαντληθεί κάποιο άλλο επόμενο πιο θελτιωμένο για να αναπαράχθει και να ασκηθεί.



Βιβλιοπαρουσίαση



«GORKY PARK» του M. Crouz Smith

Gorky Park είναι το όνομα του σοβιετικού συγκροτήματος που πρώτο απέδειξε πως το μαρξιστικό χέβυ μέταλ, με την ανάλογη πρόσμιξη σιθηριανού μετάλλου, μπορεί να γίνει μια τέλεια ρέπλικα του Δυτικού. Ανώδυνα επιθετικό, σεξιστικό, κλισιαρισμένο, η τέλεια ηχητική κονσέρβα, για να εκτεθεί στα σούπερ μάρκετ των δισκογραφικών εταιρειών της Δύσης.

Είναι ακόμα και ο τίτλος ενός αστυνομικού θρίλερ από αυτά που βλέπουμε κατά δεκάδες στα σινεμά, με την διαφορά ότι σ' αυτό, οι μπάτσοι στα διαλείματα της εχθρότητας του εγκλήματος οδηγούν

Μόσκοβιτες, αντί για Φόρντ και τρώνε μπλίνι, αντί για χαμπουργκερ Μάκ Ντόναλντς. Όμως το βιβλίο του Martin Cruz Smith που αποτέλεσε την βάση του σεναρίου του φιλμ και έδωσε την ιδέα ενός πετυχημένου ονόματος σε ένα εξαγωγίμο προϊόν της μουσικής περεστρόικα, είναι κάτι παραπάνω από αυτά. Μια τοιχογραφία της σύγχρονης Ρωσίας, όπως την βλέπει ένας Αμερικάνος συγγραφέας αρκετά έξυπνος για να περιφρονεί την προκατάληψη των συμπατριωτών του που έκαναν μπέστ σέλλερ το «Αρχιπέλαγος Γκούλαγκ» και αρκετά α-

νελέητος στο να δίνει περιγραφές του σοβιετικού συστήματος χωρίς να χαρίζεται ούτε σ' αυτούς.

Γραμμένο λίγο καιρό πριν η λέξη «περεστρόικα» γίνει ένας ακόμα ιδιωτισμός της αμερικάνικης σλάνγκ, επιβεβαιώνει τη θεωρία ότι ακόμα και ένα πολιτιστικό επιφανόμο αμφιλεγόμενης ποιότητας όπως η αστυνομική λογοτεχνία, μπορεί να απηχεί τις κοινωνικές εξελίξεις και καμιά φορά να τις προφητεύει. Αποτέλεσε σχεδόν την πρώτη απόπειρα εισαγωγής στη Ρωσία σύγχρονων δυτικών πολιτιστικών προτύπων, οπότε έχει μία παραπάνω δικαιολογία

από τα άλλα βιβλία του είδους να ξεκινά με ένα εγκλημα. Τρία φρικτά ακρωτηριασμένα και παραμορφωμένα πτώματα σε ένα κεντρικό πάρκο της Μόσχας, τι μπορεί να σημαίνουν; Αν είχαμε να κάνουμε με το Σέντραλ Παρκ, αυτόματα θα σήμαιναν έναν μανιακό δολοφόνο. Αλλά βρισκόμαστε στην πρωτεύουσα του υπαρκτού σοσιαλισμού. Ο ανακριτής Αρκάντι Ρένκο, ένας πολύ δυστυχισμένος επίγονος του Σέρλοκ Χολμς (ήρωα που τον έχουν σε μεγάλη εκτίμηση οι ορθολογιστές μοσχοθίτες), έχει μεγάλη πείρα από τις μεθόδους εξαφάνισης ανεπιθύμητων προσώπων στις οποίες ειδικεύονται οι επίγονοι του Στάλιν και κάνει αυτόματα τους απαραίτητους συνειρμούς. Δυστυχώς για αυτόν και ευτυχώς για τους αναγνώστες, αυτή τη φορά κάνει λάθος. Η απόφασή του να βγάλει στη φόρα τα άπλυτα των μυστικών υπηρεσιών της πατρίδας του, καταλήγει στο να βγούν στη φόρα τα άπλυτα ενός ολόκληρου συστήματος. Ψάχνοντας για το δολοφόνο ανατρέχει σε περιστατικά της σύγχρονης Σοβιετικής ιστορίας, ανακατεύεται στην πο-

λύπλοκη υπόθεση οικονομικών συναλλαγών ΗΠΑ-ΕΣΣΔ, έρχεται σε επαφή με ένα πλήθος απελπισμένων ανθρώπων.

Είναι ίσως η μοναδική περίπτωση αστυνομικού μυθιστορήματος που οι ηθικοί αυτουργοί έχουν περισσότερη σημασία από το ίδιο το έγκλημα.

Ο Martin Cruz Smith μπορεί να μην είναι η συγγραφική μεγαλοφυΐα του αιώνα, αλλά καταφέρνει να βγάλει ένα ενδιαφέρον βιβλίο, αξιοποιώντας στο έπακρο τη συμβουλή που δίνουν τα Αμερικάνικα πανεπιστήμια στους σπουδαστές συγγραφείς μυθιστορημάτων: «γράφε γιαυτό που ξέρεις». Το προσεκτικό ντοκουμέντριο των στοιχείων και η ακρίβεια των περιγραφών μας πείθουν ότι ξέρει.

Και επ' ευκαιρία μαθαίνουν και οι αναγνώστες για τα προβλήματα των υποδεέστερων εθνοτήτων της ΕΣΣΔ (Ουζμπέκων, Τατάρων, Εσθονών, Κιρκασίων, Γεωργιανών, Καλμούκων) που μπορεί να είναι και αυτοί ισότιμοι Σοβιετικοί πολίτες, αλλά οι Ρώσοι είναι ακόμα πιο ισότιμοι απ' αυτούς.

Για τη δράση της Αμερικανικής Αριστεράς, που σαν όλες τις Αριστερές στις καπιταλιστικές χώρες, έχει ένα μακρύ χρονικό καταστολής και προδοσίας εκ των έσω.

Για την ψυχιατρική ορολογία που έχει έπινοηθεί για να ερμηνεύει αποκλίσεις κοινωνικής συμπεριφοράς.

Για την παράλληλη δράση CIA - KGB που κάθε ομοιότητα στις τακτικές τους δεν είναι συμπτωματική ούτε τυχαία, αλλά αναπόφευκτη αφού στηρίζουν και οι δύο παρόμοια συστήματα.

Για την ψυχροσύνη ενός κομματιού της Ρώσικης νεολαίας που είναι έτοιμη να πουληθεί ψυχή τε και σώματι για να φύγει στη Δύση και απορρίπτει το κοινωνικό σύστημα όχι γιατί είναι καταπιεστικό και εξουσιαστικό, αλλά γιατί τους στερεί την πρόσβαση στα καταναλωτικά σκουπίδια του καπιταλισμού.

Σήμερα που τα αποτελέσματα των «πολιτιστικών» ανταλλαγών των δύο υπερδυνάμεων εκδηλώνονται ακόμα και στις διαφημίσεις της Benetton με τα Ρωσάκια και τα Αμερικανάκια αγκαλιασμένα με φόντο τις σημαίες τους, μια ανάγνωση του Gorky Park είναι προτιμότερη από το άκουσμα των μεσημεριανών ραδιοφωνικών μεταδόσεων των Gorky Park.

Δεν είναι ακριβώς το είδος του βιβλίου που προτρέπει σε επανάσταση. Είναι σίγουρα το είδος του βιβλίου που θα ενδιέφερε τους νέους από την Α. Γερμανία που τον τελευταίο καιρό γεμίζουν τραίνα και πηδάνε κάγκελα πρεσβειών με τη βεβαιότητα ότι δραπετεύουν σε ένα σύστημα καλύτερο από αυτό που αφήνουν πίσω τους. Σε αυτούς θα άξιζε να χαρίσουμε με αφιέρωση το «Won't get fooled again» των THE WHO: «Αντε να γνωρίσεις το καινούργιο αφεντικό...ίδιο με το παλιό...»

Κυκλοφορεί
ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ



Τεύχος Νο 7

Τ.Θ. 11251

541 10 Θεσ/νίκη

11 Οκτωβρίου 1989

ΤΟΛΜΗ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΙΑ



«Σε θέλω»!!!...της φώναξε με πάθος εκείνο το πρωινό του Νοέμβρη και η φωνή του ακούγονταν απ' όλα τα σημεία της Αττικής, μα κύρια απ' την Α' Αθηνών. Εκείνη τούριξε μία διερευνητική ματιά, μιας και ήταν λιγάκι τσιμπημένη μαζί του. Εκείνος ήταν άκαπνος, πράσινος, πολυσυλλεκτικός και πλουραλιστής, δείγμα σύγχρονου ντιζάνι που συμβάδιζε άρρηκτα με τις ανάγκες της εποχής.

Εκείνη, ψηλή, με φίνο εκλογικό σώμα, όμορφη και με εξουσιαστικές διαστάσεις. Το μικρό της: Εδρα. Το όνομά του: Οικολόγος.

Η Εδρα ήταν έτοιμη να υποκύψει. Εβλεπε όμως τις αντικειμενικές δυσκολίες για να εκφράσει το συναίσθημά της. Από μικρή σε οίκο ανοχής, κάθε τέσσερα χρόνια άλλαζε πελάτη, σύμφωνα με τους κανόνες του αγοραίου έρωτα. Οι υπεύθυνοι του οίκου ανοχής δεν θα την άφηναν να πέσει στην αγκαλιά του αγαπημένου της, μιας και όλοι τους εξυπηρετούσαν πολυεθνικά συμφέροντα. Καί ήταν όλοι τους ξεχωριστοί, γέροι, συμπεροντολόγοι, καταστροφείς ονείρων, διαστές ιδεών, μάνατζερ ξεπουλήματος αγώνων. Δεν θα άφηναν λοιπόν την Εδρα να φύγει από κοντά τους.

Εκείνος, με πράσινο σώμα και μάτια χωρίς νέφος, δείγμα της καθαρότητάς του, είχε ένα πολυσυλλεκτικό σχήμα με πεθαμένα αριστεριστικά άκρα, αφελέστατες θεωρήσεις για εγκέφαλο και πάθος για επαφή με την εξουσία. Αν κάποτε ήταν ριζικά αντίθετος με τον οίκο ανοχής, τους πελατειακούς αντιπροσώπους, τους αγοραίους θεσμούς, τώρα αυτά ανήκουν στο παρελθόν...Νεανικές τρέλλες της εφηβείας...Δικαιολογούνται.

Τώρα, ώριμος άνδρας, χαρισματικά κινηματικός, ήθελε τη συνουσία, τον οργασμό που του πρόσφερε η Εδρα, την υποταγή δηλαδή της κοινωνίας στο δωμάτιο της εξουσίας.

Το ίδιο βράδυ γήγχανε μαζί. Τα ποσοστά γρήγορα έδειξαν πως την είχε κερδίσει, αν και κάποια στιγμή την έχασε από τους κυρίαρχους του οίκου. Την είχε μετά από λίγο πάλι κοντά του.

Όμως ανάμεσά τους έμπαινε ο Μητσοθάσερ, ένας ψηλός φιλελεύθερος Φρανκεστάιν, που το όνειρό του ήταν να κυβερνήσει τον οίκο ανοχής. Δεν θα άφηνε λοιπόν το μουςάτο να του πάρει την Εδρα που του ήταν τόσο πολύτιμη εφόσον ήθελε να κυβερνήσει.

Αμέσως έστειλε σήμα στα καθάρματα που τον υπηρετούσαν. Ηταν τύποι σκληροί, με σύνδρομο δικαστικής μανίας και απάνθρωπες αποφάσεις, πιστά σκυλιά των διευθυντών έτοιμα να κατασπα-

ΕΝΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΘΡΙΑΛΕΡ ΓΙΑ ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ.

ράζουν κάθε έναν που θα σήκωνε κεφάλι στο μαγαζί τους.

Πήγαν λοιπόν και τον πλησίασαν. Τον στρίμωξαν και του είπαν με φωνή που θύμιζε κακούργημα: «φλούφλη, παράτα τη γκόμμενα ήσυχη, γιατί θα σε δάλω να φας τα δεντράκια, τα ποδήλατα και όλα τα εναλλακτικά σκατά που παραμυθιάζεις τον κόσμο».

Τον άφησαν λουσμένο στον ιδρώτα. Εκείνος όμως γρήγορα αντέδρασε. Κάλεσε αμέσως όλους τους φίλους του και δγήκαν στους δρόμους αγανακτισμένοι κρατώντας πρασινάδες, ζαρντινιέρες, και υγιεινές τροφές. Ήταν αποφασισμένοι να την πάρουν αμέσως πίσω. Κι αυτό γιατί τους είχε τάξει ο Οικολόγος μια καλή παρτούζα μαζί της. Όλοι μαζί, κι αυτή μόνη της. Και αν δεν τους τη δίνανε, θάβγαιναν στο δουνό να μαζέψουν ραδίκια, να φτιάξουν χορτόσουπα.

Όμως τα δάσανα του αγαπητικού της μικρής Εδρας, δεν είχαν τελειώσει. Τον κυνηγούσαν φαντάσματα από το παρελθόν. Περνώντας κοντά από την πλατεία δύο τύποι μαύροι, με κόκκινα από το αίμα δάκτυλα, τον πλησίασαν.

Όταν τους είδε, τάχασε. Ήταν παλιοί σύντροφοι που είχε προδώσει. «Ηρεμία παιδιά, να σας εξηγήσω», ψέλλισε. «Σκάσε λακέ!» του είπαν και του φώναξαν μερικά θεωρητικά λόγια, που του πετόκοψαν την κοιλιά.

Μα το χειρότερο, ήταν τα λόγια του ενός, που του εξήγησε σε χαμηλούς τόνους μερικά βασικά πράγματα για το γενεαλογικό του δέντρο, τις σχέσεις του πατέρα του με ανθρώπους της μαύρης φυλής, καθώς και στάσεις του αγοραίου έρωτα που χρησιμοποιούσε σαν εναλλακτικός. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Του ξεφύλλισαν εκείνη, που αγαπούσε, αναλύοντάς του τα προτερήματα του ντόπερμαν σε σχέση με το λυκόσκυλο.

Τελειώνοντας του είπαν: «πήγαινε τώρα φάε το πιάφι σου λούλη. Αν η κοινωνία στηρίζεται σε αγωνιστές σαν κι εσένα, δεν θα είχε μείνει τίποτα το όμορφο στον κόσμο». Και καθώς εκείνος έτρεχε γρήγορα, χωρίς να κυττάει πίσω του, εκείνοι πήραν το σκοτεινό δρομάκι πίσω για την πλατεία. Ήξεραν πως ότι και να γινόταν, δεν θα πουλιάωντουσαν.

Περπατώντας αργά, ψιθύριζαν ένα παλιό τραγούδι: «Δεν πα να μας χτυπάν με όλμους και κανόνια...»

ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ

Ανεξάρτητα με το αποτέλεσμα των εκλογών της 5ης του Νοέμβρη (το κείμενο αυτό γράφεται νωρίτερα), και μάλιστα χωρίς καθόλου ουσιαστική επίδραση αυτού του αποτελέσματος, το ζήτημα των «αντιτρομοκρατικών» προβληματισμών του κράτους αναδεικνύει και επιβάλλει την ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ επικαιρότητά του. Η ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗ πλατφόρμα, πάνω στην οποία συντάσσονται οι ενδοκαθεστωτικές πολιτικές διενέξεις, εξαφανίζει τις ουσιαστικές αποκλίσεις των στρατηγικών που προτείνονται για την «πάταξη του φαινομένου της πολιτικής βίας και τρομοκρατίας». Όλοι οι μανδαρίνοι του αποχρωματισμένου πλέον κοιμματικοπολιτικού φάσματος, τείνουν να αποδεχτούν την ουσία των «αντιτρομοκρατικών» προταγμάτων του καθεστώτος, συγκλίνοντας σε μία διαρθρωμένη «πολιτική πυγμής» με άξονα την ενίσχυση - αναβάθμιση των κατασταλτικών λειτουργιών του κράτους.

Οι «κίνδυνοι για τη δημοκρατική ομαλότητα», η «αναγκαιότητα της κοινωνικής αυτοάμυνας» και η «υπεράσπιση των συναινετικών και ομοφυλικών συνθηκών», συναρθερώνονται με απεταυνόστικο λυρισμό στον μονότονο λόγο της κρατικής διαμαγωγίας με προφανή στόχο την κατασκευή ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΩΝ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ. Με πρόσχημα την «τρομοκρατία» (που χρησιμοποιείται, ως πολιτικός όρος, γενικευτικά - ισοπεδωτικά χωρίς τις απαιτούμενες διακρισιακές αξιολογήσεις: ένοπλη επαναστατική βία, ένοπλος νεομπολσεβίκος αβανταρισμός, φασιστική τρομοκρατία, ασφαλτικές σκευωρίες) σχεδιάζεται και μεθοδεύεται η συγκρότηση ενός πανίσχυρου αστυνομικού κράτους δομημένου στις αξίες, το πνεύμα και τις φόρμες του ΤΕΘΡΑΚΙΣΜΕΝΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ. Οι δικαιολογίες, δέδια, είναι διάτρητες και τα ρητορικά βεγγαλικά των, αριστερών και δεξιών, αγκιτατόρων της νεοδραβερικής ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ δεν πείθουν: «δημοκρατική ομαλότητα» είναι η αδιατάρακτη αναπαραγωγή της αντιλαϊκότητας των κοινοβουλευτικών θεσμών και της αυτονομημένης ελεγκτικότητας της κοιμματικοπολιτικής γραφειοκρατίας - «κοινωνική αυτοάμυνα» σημαίνει την ιδεολογική επικυριαρχία του «γενικού συμφέροντος» το οποίο καμουφλάει τη συνοχή - ομαδοποίηση που απορρέει από την ηγεμονία του Κράτους και του Κεφάλαιου - «συναίνεση - ομοψυχία» είναι οι ψευδώνυμες αποδόσεις της ταξικής ειρήνης που σηματοδοτεί την άτυπη θέσμιση της γενικευμένης υποταγής των καταπιεσμένων - εκμεταλλευομένων στους καταπιεστές - εκμεταλλευτές τους.

Ένα ακόμη δεδομένο που προστίθεται στα παραπλανητικά κηρύγματα των κρατικών υπαλλήλων είναι και η χρήση μορφών ένοπλης βίας από νεοφασιστικές συμμορίες ή και από τις ίδιες τις κρατικές μυστικές υπηρεσίες. Οι ενέργειες αυτές είναι ΚΑΘΑΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ, που κινούνται σαφώς στη λογική της προδοκατίας και συνδυαστικά με την εγγενή άμεση βία του κράτους στοιχειοθετούν την ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ. Οι 70 νεκροί στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπλώνια, οι δόμβες σε αθηναϊκούς κινηματογράφους από «νοσταλγούς» της χουντικής στρατοκρατίας (Παναγόπουλος - Κουρνούλακος), η ΚΥΠΑΤΣΙΔΙΚΗ υπόθεση της δόμβας «ενάντια στο Μησοτάκη» στην Κατεχάκη το 85 από τον ειδικό επίλεκτο συνεργάτη της Κρυστά-

λη: είναι απτές συντριπτικές αποδείξεις σχετικά με το ζήτημα ποιές πολιτικές δυνάμεις και ποιοί «αόρατοι» μηχανισμοί επιθυμούν, σχεδιάζουν και πραγματοποιούν τρομοκρατικές αιματοχυσίες. Είναι υστερόβουλο, λοιπόν το «επιχείρημα» που θέλει τον υπερενισχυμένο κρατικό δεσποτισμό να «δικαιολογείται» με την προστασία της «ζωής αθώων και ανύποπτων ανθρώπων». Όταν οι εστίες τρόμου είναι υπαρκτές, ορατές και συγκεκριμένες, τότε κάθε απόπειρα γενίκευσης αποκαλύπτει καθαρά την ιδιότελή πρόθεση του φορέα της.

Και δεν χρειάζονται ιδιαίτερες πνευματικές αρετές για να προσδιοριστεί αυτή η πρόθεση. Η υπαρκτή ευρωπαϊκή εμπειρία φωτίζει άπλετα τόσο το περιεχόμενο της διαμαγωγίας όσο και την ευρύτητα και την προοπτική των σχεδιασμών. Η Δ. Γερμανία και Ιταλία έχουν ήδη παρουσιάσει τα πρώτα σοβαρά δείγματα γραφής από την άποψη του στόχου και των μέσων που έχει επιλέξει η εξουσία στην παρούσα φάση της επίθεσής της: η «τρομοκρατία» ανακηρύσσεται σε υπ' αριθμό 1 δημόσιο κίνδυνο, η κοινωνική συνείδηση υφίσταται συστηματικά την κατάλληλη προπαγάνδα ώστε να αποδεχτεί τον ορισμό και την επικινδυνότητα του «εχθρού», ειδικοί έκτακτοι νόμοι δημιουργούνται δικαιολογούμενοι ως «αναγκαίο κακό» και... η δραστηριότητα περιστολή των ατομικών - ανθρώπινων δικαιωμάτων και ελευθεριών γίνεται ο ανώτατος νόμος, ο ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΤΡΟΜΟΣ του Κράτους νομοποιείται ως το καθεστώς, επιβάλλεται και θριαμβεύει ένας ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΕΝΤΡΙΚΟΣ κοινωνικός έλεγχος με προσδιοριστικό του πρόταγμα το φασιστικό αξίωμα «όποιος δεν είναι ενεργητικά μαζί μου, είναι εναντίον μου». Ας το δούμε λίγο πιο συγκεκριμένα. Το 1976, επικαλούμενη τον «κίνδυνο» της ΡΑΦ, η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση της Δ. Γερμανίας ψήφισε δύο νόμους που δικαιολογήθηκαν ως «αμυντικά μέτρα του έθνους και της κοινωνίας απέναντι στα εγκλήματα των τρομοκρατών». Με βάση τον πρώτο απ' αυτούς, ορίστηκαν ως σοβαρότατα αξιόποινα αδικήματα - η Γνώμη (έστω και υπαινικτική έκφραση συμπάθειας για τις ένοπλες ενέργειες), η Υποψία (ανοίγει διάπλατα η λεωφόρος των σκευωριών) και η Μη Καταγγελία (νομοποίηση και επιβολή του χαφιεδισμού), παράλληλα καθιερώθηκαν και νομοποιήθηκαν οι σκληροεπιδεδειγμένες δίκες (στο πρότυπο των έκτακτων στρατοδικείων) αφού το δικαστήριο έχει το δικαίωμα να αποκλείσει «ύποπτους» συνηγόρους, να προελέξει τις αγορεύσεις τους και να τους επιβάλλει ακόμη και φυλάκιση αν κρίνει (!!!) ότι ο λόγος τους ξεπερνά τα επαγγελματικά όρια της εύνοιας προς τον πελάτη τους (ας θυμηθούμε και την υπόθεση Κρουασάν). Ο επόμενος νόμος ολοκληρώσε τον άτυπο εκφασισμό της «κοινοβουλευτικής δημοκρατίας», θεσπίζοντας την οργάνωση της αστυνομίας με πρότυπο τις επίλεκτες στρατιωτικές μονάδες, κατοχυρώνοντας το «δικαίωμα» των αστυνομικών σε θανατηφόρα χτυπήματα (αυτά μαθαίνει ο Μελίστας και «τον πνίγει το δίκιο») και νομομοποιώντας το ηλεκτρονικό φακέλωμα. Ετσι το μεταπολεμικό «γερμανικό οικονομικό θαύμα» διασταύρωσε τον ελεεινό μύθο του με την εγκαθίδρυση ενός άθλιου νεοχιτλερικού κοινοβουλευτισμού. Και σαν «αστειάκι της ιστορίας», συγκροτήθηκε εκ νέου ένας άξονας σύνδεσης μεταξύ Γερμανίας και Ιταλίας. Συγκεκριμένα, στην Ιταλία με «αφορμή» τις Ερυθρές Ταξιαρχίες, διαμορφώθηκε κλιμα-



κάτω (διάφοροι νόμοι από το '74 μέχρι το '77) μια σκληρότατη «αντιτρομοκρατική» νομοθεσία που κατά το (ολοκληρωτικό, φασίζον, καταπιεστικό) πνεύμα της είναι αντίστοιχη της γερμανικής. Τα όρια προφυλάκισης τροποποιούνται (το ΝΔ 99 τα διπλασιάζει και το ΝΔ 151 του '77 τα καταργεί) η ανάκριση υπάγεται στην αποκλειστική δικαιοδοσία της αστυνομίας (Νόμος «Μπαρτολομέι» της 14-10-74), κατοχυρώνεται το «δικαίωμα» της αστυνομίας να πυροβολεί, να συλλαμβάνει άτομα και να ερευνά χώρους χωρίς εισαγγελική έγκριση ή εποπτεία (Νόμος «Ρέαλε» της 22-5-75), επιβάλλονται οι ίδιοι με της Γερμανίας περιορισμοί στους συνηγόρους και επιπλέον θεσπίζεται το «δικαίωμα» της ανάκρισης χωρίς γνωστοποίηση της κατηγορίας (ΝΔ 533 και 534 του '77) και τέλος με τον Νόμο «Μπονιφάτσιο» (18-10-77) οι δικαστικές αρχές ενισχύονται με το «δικαίωμα» να συλλαμβάνουν, να κρατούν και να ανακρίνουν άτομα χωρίς ένταλμα, να παρακολουθούν τηλεφώνια και να εκτοπίζουν «ύποπτους». Είναι φανερό ότι ο «αστικός κοινοβουλευτικός πλουραλισμός», στη φάση της ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗΣ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗΣ της κρατικοκαπιταλιστικής κυριαρχίας δημιουργεί τους όρους της ουσιαστικής του αποδόμησης, σχεδιάζοντας έναν ολοκληρωτισμό νέου τύπου με στόχο την εξόντωση των πραγματικών κοινωνικών αντιστάσεων και την βίαιη συμπλήρωση-περιφρούρηση των ευρύτερων αφομοιωτικών διεργασιών.

Στις παραπάνω γραμμές είδαμε ενσάρκωμένο το «όραμα» και των ελλήνων κρατιστών που «προβληματίζονται» με την «τρομοκρατία» και στρέφουν το βλέμμα τους λαίμαργα στο Ιταλο-Γερμανικό «πρότυπο» (τοποθέτηση Μησοτάκη στην πρόσφατη συνάντηση των Ευρωπαϊκών συντηρητικών κομμάτων, «απόψεις» της Α. Ψαρούδα Μπενάκη της ΝΔ στη Βουλή). Τα «ειδικά μέτρα» και οι «έκτακτοι νόμοι» γίνονται (σύνομα) το όχημα που θα μεταφέρει στην καρδιά της ιστορίας τον ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΦΑΝΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ της τεχνολογικοποιημένης κυριαρχίας του Κεφαλαίου και του Κράτους. Η συναίνεση (η γενικευμένη κατάφαση στις αξίες και τις δυναμικές του συστήματος), ως κεντρική συνθήκη της πολιτικής οργάνωσης των σύγχρονων κρατικών κοινωνιών, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει παρά μόνο στο (νεκροταφειακό) έδαφος της καταναγκαστικής απουσίας του λόγου και της πράξης των πραγματικά ανατρεπτικών ριζοσπαστικών κινημάτων. Όλοι οι συντελεστές του καθεστωτικού πολιτικού τζόγου ενορχηστρώνονται στο μοτίβο της «αντιτρομοκρατικής» μονομανίας του Κράτους και διαλαλούν «εγγυήσεις» ελευθερίας διαμέ-

σου «ρυθμίσεων» που επιβάλλουν την πρωτοκαθεδρία της «αυθεντίας» του μπάτσου, τη χαφιεδοποίηση των κοινωνικών σχέσεων, την ασφυκτική λογοκρισία κάθε μη συναινετικής κριτικής. Η «Ιταλοποίηση» της ελληνικής πολιτικής ζωής είναι πλέον μια ορατή προοπτική. Το ψέμα, η αντιπροσώπηση, και η παραπληροφόρηση, η δήθεν αντιτρομοκρατική «ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ» γίνεται το χυδαίο όργανο μιας μαζικής πλύσης εγκεφάλου με στόχο την κοινωνική συναίνεση σε μια ανελεύθερη κοινωνία. Οτι δεν ολοκλήρωσε το ΠΑΣΟΚ (λόγω ιδεολογικών αντιφάσεων και πολιτικών σκοπιμοτήτων), στο επίπεδο της «αντιτρομοκρατικής» θωράκισης του κράτους, τώρα μπαίνει στην πρώτη σειρά των καθεστωτικών πολιτικών ενδιαφερόντων. Κύρκος και Μησοτάκης, Παπανδρέου και Φλωράκης, Βότσης και Θεοδωράκης, όλες οι ράτσες των ματρώσκων της Εξουσίας, ο καθένας απ' το πόστο του και με το επιχειρηματολογικό υλικό που αντιστοιχεί στη συγκεκριμένη ιδεολογική του αθλιότητα: κάνουν ότι μπορούν για να ΤΕΘΕΙ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, για να δικαιολογηθεί η αναβάθμιση της καταστολής και του ελέγχου, για να καταπνυχθεί μέχρι αποσύνθεσης το εξεγερτικό πνεύμα και η αντιστασιακή διάθεση. Σήμερα μας θέλουν υπάκουους εργαζόμενους, αυτοματοποιημένους καταναλωτές, ευνοχιζόμενους ψηφοφόρους, μίζερους ιδιώτες, χαζοχαρούμενους τουρίστες ή «χειραφετημένους» αναδασωτές και ποδηλάτες, με μπαρόδια μεταμαρξιστική κατάρτιση και «γόνιμες προτάσεις» για τη διομηχανική αποκέντρωση και τον «πλουραλισμό» στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Η πρακτική συνειδητή και αδιάλλακτη άρνηση αυτών των ρόλων, η δυναμική απόρριψη της «αυθεντίας» των νόμων και των θεσμών της Κυριαρχίας, η επιλογή της επαναστατικότητας ως μοντέλου σχέσης με τον κόσμο και εύφορου πεδίου έκφρασης της προσωπικότητας, η αλληλεγγύη με τα θύματα του κρατικού δεσποτισμού και της κεφαλαιοκρατικής βαρβαρότητας, η επιμονή στην αντίσταση, γίνονται όροι θανάτου για τα αφεντικά και συνεπώς, επαρκείς λόγοι για την εξαπόλυση της άμεσης βίας των «αντιτρομοκρατικών» σχεδίων τους. Σίγουρα, θα χρειαστεί επίμονη και συστηματική προσπάθεια για να αποκαλυφθούν τα πραγματικά περιεχόμενα της κρατικής διαμαγωγίας και να δημιουργηθούν όροι εκτροπής από την ομαλότητα των συναινετικών διαδικασιών. Επίσης σίγουρα όμως δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Πριν ακουστεί το «είμαστε όλοι κρατούμενοι» ας δείξουμε «σ' αυτούς με τα μυδράλια, αντίστασι τι πάει να πει...»

«ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ 17N» Επαναστατική Δράση ή Αριστερή Αντιπολίτευση;

Εχοντας επίγνωση της συνολικής (ιδεολογικής, πολιτικής, κοινωνικής) θέσης μας που προσδιορίζεται κύρια από το χαρακτήρα της Ένωσης Αναρχικών, καθώς και τους ουσιαστικούς στόχους έκδοσης και λειτουργικότητας της εφημερίδας «Αναρχία», εξ ορισμού, κρατήσαμε μια συγκεκριμένη στάση των αναφορών και της κριτικής μας από την πραγματοποιούμενη δραστηριότητα των διαφόρων Ενοπλων οργανώσεων στην Ελλάδα. Αυτή η «προοπτική» διατηρήθηκε με συνέπεια ακόμα και στο γεγονός της δολοφονίας του συντρόφου και φίλου Αγωνιστή Μιχάλη Πρέκα, όπως και σε μια σειρά γνωστών χτυπημάτων που προσπαθήσε να δώσει η κρατική ασφάλεια στα πλαίσια μορφοποίησης των «αντιτρομοκρατικών» της σχεδίων.

Εμείς προσπαθώντας να προωθήσουμε μέσα από τη δική μας Αναρχική θεώρηση μεθόδους πάλης-ρήξης με το καθεστώς, σεβάσαμε τη κάθε συγκρουσιακή τακτική, της κάθε ομάδας, του κάθε συντρόφου, του μαχόμενου επαναστατικού κινήματος και δεν θα μπορούσαμε σε καμιά περίπτωση να έχουμε το αφελές εγώπαθητικό σύνδρομο, να ασκήσουμε κριτική απ' αυτό το έντυπο, όσον αφορά, την ευστοχία ή όχι της ένοπλης δράσης σαν τέτοιας.

Κάθε ένοπλη αντικαθεστωτική πρακτική αναμφισβήτητα εμπεριέχει αντικειμενικά, συγκρουσιακά, εξεγερσιακά στοιχεία και δεν μπορεί παρά να είναι και πάλι αντικειμενικά, μια ανατρεπτική πρακτική. Η οποιαδήποτε υποκειμενική-παραταξιακή εκτίμηση

και αν γίνει σε ένα τέτοιο είδος δράσης, είτε το θέλει είτε όχι θα πρέπει να συμπεριλάβει αυτή την αντικειμενικότητα.

Θα θέλαμε όμως να παρατηρήσουμε πως ακριβώς αυτή η συγκρουσιακή τακτική της ένοπλης πάλης - όπως και κάθε άλλη - από μόνη της σαν τέτοια, δεν εξασφαλίζει a priori και την επαναστατική προοπτική της.

Τα ιστορικά παραδείγματα ένοπλων κινήματων όπου ουσιαστικός «σωτήριος» ρόλος τους δεν ήταν άλλος από το να ξεπουλήσουν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο την επανάσταση και τους λαϊκούς αγωνιστές που πίστεψαν σ' αυτήν, νομίζουμε ότι δάταν περιτολογία να τα αναφέρουμε.

Στηριζόμενοι σ' ένα τέτοιο ιστορικά αδιάψευστο συμπέρασμα και έχοντας υπόψη μας τη γνωστή μακρόχρονη δράση της «Ε.Ο. 17 Νοέμβρη», τόσο της μορφής των ενεργειών της καθώς και του κοινωνικοπολιτικού της αντίκτυπου, όσο και της μορφής του συγκεκριμένου λόγου που θέλει να αρθρώσει η εν λόγω οργάνωση, διαπιστώνουμε πως είναι αδύνατο πια να καταφέρουμε να κατανοήσουμε παρακολουθώντας τη δράση της, τον χαρακτήρα του επαναστατικού προτάγματος που θέλει να προωθήσει.

Πριν αναφερθούμε στις συγκεκριμένες θέσεις μιας τέτοιας διαπίστωσης, διευκρινίζουμε, προς αποφυγή της οποιασδήποτε παρερμηνείας του κειμένου, πως αυτή η απόφαση κριτικής μας στην 17N, προσδιορισμένη σ' αυτό το χρόνο, δημιουργείται από την ανάγκη που προκύπτει λόγω της ανυπαρξίας στοιχειωδών σημείων αναφοράς με την ιδεο-

λογικοπολιτική θέση της. Μια απόφαση που περιλαμβάνει και επιδιώκει να περιλαμβάνει το θετικό χαρακτήρα μιας κριτικής, όπως θα πρέπει άλλωστε να ταιριάζει στη συνέπεια και υπευθυνότητα της 15χρονης δράσης της. Είναι πολύ δύσκολο να ενοήσουμε τον τρόπο δικαιολόγησης, το σκεπτικό των ενεργειών από μέρους της «Ε.Ο. 17N».

Από που περνά λοιπόν η προοπτική μιας γενικευμένης επαναστατικής οργάνωσης; Μήπως περνά μέσα από την «κάθαρση», την αξιοκρατική λειτουργία της αστικής δικαιοσύνης, τον εκσυγχρονισμό του ελληνικού στρατού, την πλαστότητα της λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης, ή μήπως μέσα από τον λαϊκισμό, τα γκάλλοπ και την καταμέτρηση των άκυρων και λευκών ψηφοδελτίων;

Γιατί πραγματοποιείται μία αντικαθεστωτική ενέργεια; Μήπως για να καταδείξει το ψεύτικο προσώπιο του πολιτικού τσαρλατανισμού, τη δυσλειτουργικότητα αυτού του καθεστώτος, το πού πάνε και το ποιός καρπώνεται τελικά τους φόρους, ή για το ποιός είναι οι χασομέρηδες και ποιός αυτοί που ουσιαστικά παράγουν; Αν το οποιοδήποτε βίαιο - δυναμικό χτύπημα γίνεται για να φανερωθεί το ήθος και η σαπιά αυτής της καθεστωτικής πραγματικότητας, δηλαδή με άλλα λόγια για να φανερωθεί ότι το καθεστώς δεν είναι «καλό» και «δίκαιο», τότε αυτός ο «επαναστατικός λόγος» δεν είναι άλλο από έναν καθεστωτικό λόγο αντι-καθεστωτικού περιεχομένου.

Σαν συνέπεια λοιπόν αυτού, θα μπορούσε να συμπεράνει κανείς πως: αν, για παρά-

δειγμα, η ΕΑΡ ή το ΚΚΕ ή κάθε λογής συνασπισμένος και συνασπιζόμενος διειδικός - σε την εξουσία (για τη δημοκρατική ομαλότητα, για τη χορήγηση ολόκληρης της ΑΤΑ κλπ) διεξάγοντας ένοπλο αγώνα, τότε - γιατί όχι - θάταν επαναστατικές οργανώσεις.

Το ύφος του «ξεσπαθώματος» των διαφόρων κουνδuloφόρων των γνωστών «χαμαιτυπείων της σκέψης» το δείχνει απερίφραστα: μία ένοπλη οργάνωση, που μιλάει για τα ίδια θέματα με την ίδια σημασιολογική ιεραρχία, που απευθύνεται στα ίδια ταξικά - κοινωνικά στρώματα, που έχει την ίδια άποψη - για το τι σημαίνει «απακτώνας», για το ποιος είναι «αλέφτης», για το ποιός είναι «τίμιος» - δίνει και αυτή τις δικές της λύσεις. Αντιμετωπίζεται λοιπόν με τον ίδιο τρόπο και την ίδια άνεση επιχειρημάτων που αντιμετωπίζεται και ο οποιοσδήποτε «συμβατικός» πολιτικός αντίπαλος: λάσπη.

Απευθυνόμαστε προς τα μέλη της «Ε.Ο.17N». Μέσα στο καθήκον του κάθε επαναστάτη για σύγκρουση και εξέγερση, υπάρχει το καθήκον διατήρησης και στελέχωσης της ίδιας του της επαναστατικότητας.

Μαζί με τα οποιασδήποτε μορφής χτυπήματα που μπορούν να καταφέρονται σ' αυτές τις απάνθρωπες εξουσιαστικές συνθήκες κυριαρχίας και ολοκληρωτισμού αυτής της κοινωνίας, είναι απαραίτητη η ανάπτυξη της ανάλογης ιδεολογικοπολιτικής ζύμωσης και επεξεργασίας της θεωρητικής κάλυψης που θα επαναπροσδιορίζει συνεχώς ακριβώς αυτό το επαναστατικό καθήκον.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ, ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ 17N

«Αντίθετα κανένας σήμερα δεν μπορεί να αμφισβητήσει σοβαρά ότι είμαστε η ΤΕΤΑΡΤΗ πολιτική δύναμη στη χώρα και ότι μόνο οι εκλογές του Ιούνη δείχνουν μία δύναμη που μπορεί να υπολογιστεί σε τουλάχιστον 4 με 5 %». 9 - 10 - 89 Ε.Ο.17N.

«Το κύριο λοιπόν καθήκον σήμερα όλων όσων διαφωνούν με τον ρεφορμισμό είναι η δημιουργία ενός μαζικού ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΦΟΡΕΑ, ενός επαναστατικού φορέα, που να εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης». 31-10-89 Ε.Ο.17N.

Και ακόμη, ο συνολικός πολιτικός λόγος της 17N, οι συνεχείς αναφορές της στο Λένιν, τα εικονίσματα του Μαξ και του Αρη Βελουχιώτη, ΟΛΑ ΑΥΤΑ, είναι μία αδιαμφισβήτητη απόδειξη ότι πρόκειται για οργάνωση που εμφορείται και προσδιορίζεται από τα ιδεώδη της ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ, γεγονός που και η ίδια δεν αρνείται.

Τι σημαίνει όμως Αριστερά και ποιός κίνδυνος ελλοχεύουν σήμερα για μία ένοπλη οργάνωση που προσδιορίζεται ως Αριστερά;

Κατ'αρχήν Αριστερά σε ιδεολογικό επίπεδο σημαίνει Μαξισμός, κατά συνέπεια καθεστωτική ιδεολογία, μια και όλες οι εκδοχές της θεωρίας αυτής έχουν πραγματοποιηθεί.

Σε πολιτικό επίπεδο Αριστερά σημαίνει: Μαρξισμός, Λενινισμός, Τροτσκισμός, Σταλινισμός, Γιαρουζέλσκι, Κάστρο, Κόκκινοι Χιμέρ ή ακόμη και καλύτερες περιπτώσεις, όπως Τιεν Αν Μεν, Α. Γερμανία, Ουγγαρία '56, Τσαουσέσκου.

Σε επίπεδο κοινωνικής παρέμβασης, Αριστερά σημαίνει: Πότε μαρξιστές - λενινιστές, πότε αριστεριστές, πότε πατριώτες, πότε δημοκράτες, πότε βίαιοι, πότε ειρηνιστές, πότε εκσυγχρονιστές,

πότε εργατιστές, πότε ελιτίστες, πότε λαϊκιστές. Δεν υπάρχει ούτε μία ομάδα, οργάνωση ή κόμμα, αριστερή ιδεολογίας που να μην αφομοιώθηκε γρήγορα από την παραπάνω πολιτική μεθοδολογία, όσο αγνές προθέσεις και αν είχε στη αρχή. Η 17N ως αριστερή οργάνωση ακολούθησε την πορεία των οργανώσεων που εμφορούνται από τα ξεπεσμένα αριστερά ιδεώδη.

ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 17N

Η μεταπολιτευτική ελληνική κοινωνία διψασμένη για μαρξισμό, και με καθυστέρηση ολίγων ετών από άλλες ευρωπαϊκές χώρες, τον υιοθέτησε εντελώς πρωτόγονα και εντελώς φανακισμένα, χωρίς ωστόσο να ξεπεράσει τα νεολαιίστικα όρια και ιδιαίτερα τα φοιτητικά στρώματα. Όμως είχε κυριαρχήσει σαν ιδεολογία στον «επαναστατικό» χώρο της αριστεράς και μάλιστα με την πρωτόγονη εκδοχή του. Όταν αυτά τα πολυάριθμα αριστεριστικά σχήματα με τους φαντασμένους φοιτητές μέλη τους πίστευαν ότι βρισκόταν σε μία χώρα του τρίτου κόσμου ή στην προεπαναστατική Ρωσία ή στην Λ. Αμερική ή σε κάποια κατεχόμενη από ξένους χώρα και ήταν έτοιμοι με τα τζάκετ, τα μουστάκια, τα μουσάκια και τα παλιομοδίτικα παντελόνια να ορμήσουν και άλλοι να φέρουν τα σοδιέτ, άλλοι να απελευθερώσουν τη χώρα από την «αποικιοκρατία» (!!!), άλλοι από τον ιμπεριαλισμό κλπ, κλπ. Κύρια στρατηγική των οργανώσεων αυτών ήταν το «χτύπημα» του ιμπεριαλισμού, του καπιταλισμού, για την εξουσία τη Λαϊκή, τη Σοσιαλιστική. Κύρια τακτική τους ήταν η κριτική στο «πουλημένο Κ.Κ.Ε.», γιατί πίστευαν ότι οι οπαδοί του ανήκουν σ' αυτούς τους «φοιτητές επαναστάσεων».

Όμως αυτή η τακτική, σε σοβαρό επίπεδο κομμάτων (ΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ), να έχουν σαν αιχμή του πολιτικού τους λόγου τον φανακισμένο «αντιιμπεριαλι-

σμό» δεν ήταν τίποτε άλλο από τακτική κομματικών κερδών και αποπροσανατολισμού της κοινωνίας από το πραγματικό αίτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης. Αυτοί ξέραν καλύτερα από τους «φοιτητές επαναστάσεων» ότι ο ιμπεριαλισμός και ο καπιταλισμός είναι εκφάνσεις του συστήματος κυριαρχίας ανθρώπου σε άνθρωπο. Προσανατόλιζαν όμως τον κόσμο τους στο άπιαστο, στο φανταστικό, στον ιμπεριαλισμό μ' άλλα λόγια, για να νομιμοποιούν την εκλογική και σχεδιασμένη στρατηγική της κατάρκτησης της εξουσίας. Αυτοί ξέραν καλύτερα ότι και ο ιμπεριαλισμός να φύγει και ο καπιταλισμός, πάλι θα συνδεθούν μιας και η κυριαρχία είναι παγκόσμια ή, όπως λένε, η οικονομία και οι διεθνείς σχέσεις το απαιτούν (π.χ. ανατολικές χώρες, Κούβα, Βιετνάμ, Αγκόλα κλπ).

Στην παγίδα του αντιιμπεριαλισμού και του αριστερισμού όπως ήταν φυσικό έπεσε κάθε αριστερή οργάνωση και κατά συνέπεια και η 17N. Ενώ η εκτέλεση του Γουέλς από μόνη της είναι μια πράξη ενάντια στην παγκόσμια κυριαρχία των αφεντικών (της Ι.Β.Μ., της COCA-COLA κ.λ.π.), η 17N τη μετατρέπει σε ενέργεια ενάντια στον «ιμπεριαλισμό». Στην προκήρυξη που έστειλε για την εκτέλεση του Γουέλς αναφέρει: «Ο λαός μας όμως ξέρει πολύ καλά ποιός είναι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ο υπ' αριθμόν ένας εχθρός του λαού μας» χωρίς έτσι να διαφέρει σε τίποτε από το κνίτικο: «Ενας είναι ο εχθρός ο ιμπεριαλισμός». Όμως επειδή η 17N δεν θέλει να ταυτιστεί με το Κ.Κ.Ε. το καταγγέλει σαν ρεφορμιστικό, αλλά παράλληλα σε προκήρυξη που έστειλε το '77 στην Ελευθεροτυπία εξάγει την ηρωική περίοδο του κόμματος γράφοντας: «Πολλοί ξεγελιούνται από τα αντάρτικα 1940-44, το Δεκέμβρη, το δεύτερο αντάρτικο. Αλλά τα σημερινά Κ.Κ.Ε. - και τα δύο - δεν έχουν καμμία απολύτως σχέση με το Κ.Κ.Ε. εκείνης της περιόδου. Το Κ.Κ.Ε. εκείνης της εποχής ήταν κόμμα

επαναστατικό». Αυτή η διαπίστωση της 17N μόνο με σταλινική απόφυση ταυτίζεται. Καμιά άλλου χαρακτήρα οργάνωση ακροαριστερή δεν τολμά να υιοθετήσει το Κ.Κ.Ε. του '40-'50. Γιατί το Κ.Κ.Ε. του '40-'50 έδειξε ότι πιο αιμοσταγές προέρχεται από την αποθήκη του σταλινισμού. Οι εκτελέσεις των αριστερών διεθνιστών επαναστατών, οι συμφωνίες με τ' αφεντικά, ο εθνικός στρατός (ΕΑΜ) είναι τα σημεία όπου το κόμμα στηριζόταν για να επιβάλλει το καθεστώς του Ζαχαριάδη.

Ωστόσο η 17N προβαίνει σε κριτική στα αριστερά κόμματα της μεταπολίτευσης από αριστερά τονίζοντας στην ίδια προκήρυξη ότι: «Λένε οι εργαζόμενοι θα γιορτάσουμε στην πλατεία Κοτζια την Πρωτομαγιά. Είναι κατακτημένο δικαίωμά μας, με σοβαρούς και αιματηρούς αγώνες. Όχι, τους λείει ο Καραμανλής, στο πεδίο του Αρεως. Μάλιστα απαντάνε τα κόμματα». Καταγγέλεται και σε άλλα σημεία η επίσημη Αριστερά για τέτοιου είδους υποχωρήσεις και δεν καταγγέλεται σαν καθεστωτική δύναμη ενάντια στην κοινωνία και την επανάσταση.

Αυτού του είδους την κριτική που ασκεί η 17N την ξέρουμε καλά. Αρκεί να πιάσουμε στην τύχη μια οποιαδήποτε αριστεριστική οργάνωση της επόχης και μάλιστα σταλινικού χαρακτήρα για να δούμε αυτές τις απόψεις.

Γρήγορα όμως οι «φοιτητές επαναστάσεων» αριστεριστικών οργανώσεων έδωσαν τα τζάκετ, οι περισσότεροι νοκοκυρεύτηκαν, άλλοι - οι πιο ταλαντούχοι - προσλήφθηκαν στον κρατικό μηχανισμό, ενώ άλλοι προσάρμοσαν το λόγο τους στο λόγο της κυρίαρχης ιδεολογίας. Η 17N ακολουθεί αυτή την πορεία. Αφήνει τον αριστερισμό για να μπει στο παιχνίδι της κυρίαρχης πολιτικής - δρόμος πολύ επικίνδυνος αφού δεν υπάρχει επιστροφή.

από σελ. 8

Η 17Ν ΣΑΝ KOMMA

«Χαιρετίζουμε αγωνιστικά τον Ελληνικό λαό και τον καλούμε να εντείνει τις μαζικές κινητοποιήσεις του, τον καλούμε να αναλάβει και να πολλαπλασιάσει τις πρωτοβουλίες ένοπλης λαϊκής βίας στη βάση, για να κτίσουμε την οργάνωση των μαχητών κομμουνιστών, την οργάνωση των ένοπλων κομμουνιστών. Για την Λαϊκή Εξουσία και τον Σοσιαλισμό».

Αυτά έγραφε η 17Ν στην προκήρυξη για την εκτέλεση των αστυνομικών Πέτρου-Σταμούλη. Μια τέτοια φιλοδοξία (χτίσιμο οργάνωσης κομμουνιστών) και τέτοια φρασεολογία θα μπορούσαμε να εντοπίσουμε σε αριστεριστικές οργανώσεις που είναι έτοιμες πλέον να «χτίσουν» το «κόμμα της εργατικής τάξης» και να αναλάβουν την σωτηρία της τάξης και την απελευθέρωση του λαού.

Ενώ δηλαδή η εκτέλεση των μπάτσων είναι ένα γεγονός και ταυτόχρονα μια πράξη ανατρεπτική η 17Ν την μετατρέπει σε μια πράξη, σε ένα στιγμιότυπο για το χτίσιμο της οργάνωσης κομμουνιστών, ενώ για να κτιστεί μια τέτοιου είδους οργάνωση δεν χρειάζεται τίποτα άλλο εκτός από συνομοσιές έξω από την κοινωνία με σκοπό την κατάκτηση της εξουσίας όταν οι άλλοι μνηστήρες θα κοιμούνται. Η οργάνωση κομμουνιστών στηρίζεται στη Λενινιστική φιλοσοφία ότι οι εργάτες δεν έχουν συνείδηση και απαιτείται η παρέμβαση των κομμουνιστών να δώσει συνείδηση στους εργαζόμενους. Ενώ δεν υπάρχει καμιά ανθρώπινη πραχτική χωρίς συνείδηση (Το άτομο είναι κοινωνικοιστορικό ον και όχι βιολογικό) οι Λενινιστές αφαιρούν αυτή τη δυνατότητα από τους ανθρώπους για να τους κυριαρχήσουν. Δεν είναι εξάλλου τυχαίο το γεγονός ότι όπου ο Λενινισμός επικράτησε συμπεριφέρθηκε στο ανθρώπινο γένος σαν ο χειρότερος εχθρός του.

Όπως ένα κόμμα κυριαρχίας έχει έτοιμο μοντέλο, δεν καταλαβαίνουμε γιατί και η 17Ν ξήλεψε αυτή τη δόξα των κομμάτων.

«Αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία, όπου δεν θα υπάρχουν ΜΑΤ, δεν θα υπάρχουν μπάτσοι, χαφιέδες. Για μια κοινωνία όπου οι ίδιοι οι εργάτες οπλισμένοι θα φυλάνε εκ περιτροπής τα εργοστάσιά τους. Οι αγρότες θα φυλάνε τους συνεταιρισμούς και τις εκμεταλλεύσεις τους, οι φοιτητές τα πανεπιστήμια και ο ένοπλος λαός τις γειτονιές και τα δημόσια κτίρια. Και αν χρειαστεί να υπάξει ειδικό σώμα... κ.λ.π.».

Κατ'αρχήν είναι σίγουρο ότι θα χρειαστεί να υπάρξει ειδικό σώμα. Γιατί με τόσους εχθρούς στα εργοστάσια που θα φυλάνε οι εργάτες, στους αγρούς που θα φυλάνε οι αγρότες και στις γειτονιές όπου θα φυλάει ο λαός, θα είναι πολύ κουραστικό για όλους. Ένα «ειδικό σώμα» θα ανακούφιζε αυτή την κατάσταση. Όχι, δεν είναι ειρωνεία. Όταν ονειρευόμαστε ένα κόσμο όπου ο εργάτης θα παραμείνει εργάτης, ο αγρότης θα παραμείνει αγρότης, ο φοιτητής θα παραμείνει φοιτητής, ονειρευόμαστε τον κόσμο που υπάρχει: Τον πολιτισμό της κυριαρχίας. Δεν είναι δυνατόν να προτείνουμε τους συνεταιρισμούς στους αγρότες όταν πριν από μας τους πρότεινε η Τράπεζα της Ελλάδας. Δεν είναι δυνατόν να προτείνουμε πάλι εργοστάσια στους εργάτες όταν οι αστοί άνοιξαν το κεφάλαιο της βιομηχανικής κοινωνίας. Δεν είναι δυνατόν να προτείνουμε πανεπιστήμια διαχωρισμένης γνώσης στους φοιτητές όταν αυτό το επιτάσσει πριν από μας ο καταμερισμός εργασίας. Μια επαναστατική οργάνωση προτείνει το ξεπέραςμα των θεσπιμένων ρόλων και όχι την ενδυνάμωσή τους.

Αλλά εδώ πρόκειται για αριστερή οργάνωση που ονειρεύεται κράτος με μπάτσους όλη την κοινωνία. Αν αυτό για την 17Ν δεν συμβαίνει, τότε τι σημαίνει η φράση που αναφέρεται στους μπάτσους «Αυτοί που πυροβόλησαν και σκότωσαν, αντί να πιάσουν ποινικούς όχι μόνο δεν διώκονται αλλά παίρνουν προαγωγές»; Η 17Ν έμμεσα αποδέχεται το ρόλο της αστυνομίας όπως έχει θεσμοποιηθεί επίσημα. Γι'αυτό της τον ρόλο μια επαναστατική οργάνωση θεωρεί την αστυνομία εχθρική στο κοινωνικό σώμα. Γιατί διαφορετικά η ουσία του ρόλου της αστυνομίας είναι αποδεκτή. Για μια αριστερή οργάνωση, ναι. Για μια επαναστατική, όχι.

Αν τώρα οι ποινικοί με την ευφύια τους κατορθώνουν να ξεφύγουν από τους μπάτσους το ίδιο θα κάνουν και αύριο έχοντας απέναντί τους τις ένοπλες κυρα-Κατίνες.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 17Ν

«Επειδή τέλος προβλέπουμε ότι διάφοροι τσαρλατάνοι, που ενώ ισχυρίζονται ότι ο μαρξισμός είναι αναχρονιστικός, εντούτοις δεν χάνουν ευκαιρία για να μας δώσουν μαθήματα μαρξισμού, παρότι τον έχουν μελετήσει από κόμικς, θα ισχυριστούν και πάλι ότι η 17Ν εγκατέλειψε τον μαρξισμό και τον σοσιαλισμό και τόνισε στον εθνικισμό...».- 20/5/88, Ε.Ο. 17Ν

Τουναντίον, ο μαρξισμός είναι μια ιδεολογία καθεστωτική και ως εκ τούτου ήταν επιρρεπής σε προβλήματα καθεστωτικά όπως είναι ο πατριωτισμός, ο πόλεμος, προβλήματα στα οποία έδινε τον απαραίτητο διακριτικό τόνο. Δεν υπάρχει στη μαρξιστική πραγματικότητα ούτε μία τάση που να μην ενεπλάκη στον πατριωτισμό και τον συνακόλουθό του τον εθνικισμό. Και τούτο όχι γιατί ο μαρξισμός είναι πατριωτική ιδεολογία (κάθε άλλο) αλλά γιατί είναι ιδεολογία που μετατρέπεται λόγω στείρας στο λαϊκισμό και κατά συνέπεια στη κολακεία των λαϊκιστικών εθνικιστικών ενστίκτων. Αυτό το διάγραμμα οδηγείται από το μαρξιστικό στερεότυπο της παγίδευσης των μαζών για την δημιουργία ενός δεσποτικού κράτους.

Χωρίς λοιπόν να κινδυνεύουμε να γίνουμε τσαρλατάνοι θεωρούμε την 17Ν και μαρξιστική και σοσιαλιστική και πατριωτική-εθνική οργάνωση. Είναι σύμφωνη και με τον Λένιν και με όλους τους αφέντες της αριστερής καθεστωτικής ιδεολογίας.

Ας επανέλθουμε όμως.

Το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα Γερμανίας δημιουργήμα του Μάρξ και των μαθητών του (παρά τις ορισμένες προγραμματικές διαφωνίες που ο Μάρξ είχε) κήρυξε την συμμετοχή του στον Α' Παγκόσμιο πόλεμο παρά και ενάντια σε ορισμένους αδελφούς μέχρι τότε σοσιαλδημοκράτες, που θεωρούσαν τον πόλεμο ιμπεριαλιστικό (Λένιν). Οι μπολσεβίκοι παρέδωσαν στο Γερμανικό κράτος τη μισή Ρωσία (Μπρέστ-Λιτόφσκ) και γρήγορα εκφράστηκαν στο εθνικό πρόβλημα. Οι μεγαλωρώσοι Λένιν-Τρότσκι ήταν αυτοί που κατέντιζαν στο αίμα το Ουκρανικό Μαχνοβίτικο αναρχικό κίνημα ερμηνεύοντας μ'αυτό τον τρόπο τον μαρξισμό για την εθνική κοινωνική αυτοδιάθεση. Για τον συνεχιστή Στάλιν δεν θα αναφερθούμε λόγω του ότι κάθε μέρα ξεθάβουν ομαδικούς τάφους Ουκρανών, Γεωργιανών, Αρμενίων και άλλων εθνοτήτων. (1)

Όμως με τέτοιου είδους παραδόσεις πως είναι δυνατόν μια αριστερή οργάνωση να μην είναι πατριωτική-εθνική, όταν μάλιστα εκ προοιμίου εμφανίζεται από έναν φανακισμένο αντιιμπεριαλισμό. Όταν μπλέκουμε στην κυρίαρχη πολιτική ο αγοραίος εθνικισμός είναι μοιραίος.

«Βαρύνεται με απειράριθμα εγκλήματα σε δάφους του, μεταξύ των οποίων το πραξικόπημα του '67, η τραγωδία της Κύπρου το '74 και οι σημερινές αλληπάλληλες παραβιάσεις του εναέριου χώρου μας και αμφισβητήσεις της κυριαρχίας μας.» 17Ν (προκήρυξη Βελούτσου-Τσαντές).

Ποιού χώρου μας, ποιός κυριαρχίας μας; Εκτός του ότι ο χώρος κυριαρχίας είναι ο χώρος σχέσεων κυριαρχίας, το να διαμαρτύρεται η 17Ν για τέτοιου είδους παραβιάσεις είναι περιττολογία. Πριν απ'αυτή διαμαρτύρεται η κυβέρνηση για το χώρο κυριαρχίας της, η αριστερά η δεξιά και όλες οι εθνικές δυνάμεις. Το να διαμαρτυρόμαστε ένοπλα γιαυτό, ποσοτική διάσταση δίνει στη διαμαρτυρία. Καλό όμως είναι να αφήσουμε αυτούς που έχουν συμφέροντα να διαμαρτύρονται. Αυτό είναι πιά σαφές και ο λαός το καταλαβαίνει καλύτερα.

Αλλά για την 17Ν δεν φτάνει το περιττό ενδιαφέρον για τα εθνικά θέματα, παρεμβαίνει στη διεθνή πολιτική. Ετσι λοιπόν αναφέρεται στην ΕΟΚ, στην Αμερική, στη Σοβιετική Ένωση. Η προσπάθεια ανάλυσης μιάς οργάνωσης της διεθνούς πολιτικής, τη μετατρέπει εύκολα σε αποτυχημένη διπλωματική αποστολή, γιατί η ρευστότητα των διεθνών σχέσεων καθορίζεται από πολλές συντεταγμένες συμφερόντων. Πρώην φίλοι εύκολα γίνονται εχθροί. Πόλεμοι δεκαετιές τελειώνουν όπως άρχισαν - χωρίς λόγο. Ετσι λειτουργούν τα κράτη. Δεν είναι καλό να τα παίρνουμε λοιπόν σοβαρά υπόψη, αν δεν θέλουμε να ακολουθήσουμε την ατέρμονη αναλυσιολογία κάποιων γκρουπούσκουλων που θεωρούν τον εαυτό τους επίκεντρο του κόσμου, ψάχνοντας για τις λεγόμενες ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις δύο, τριών, τεσσάρων κ.λ.π. κόσμων.

Τελειώνοντας τα περί πατριωτισμού στον Ελλαδικό χώρο, καλό είναι να υπενθυμίσουμε ότι στην περίπτωση των εθνικών ελληνικών προβλημάτων όπως το Κυπριακό τον πρώτο λόγο τον έχει η κυπριακή κοινωνία στην προκειμένη περίπτωση, και με αυτή την έννοια μπορούν όταν αρθρωθεί κάποιος λόγος από εκεί να πάρουν θέση όλοι όσοι τουλάχιστον δεν μίλησαν ακόμη. Όπως θάταν άσκοπο, άκαιρο και βλακώδες για παράδειγμα, να συμβουλευόμαστε τους Βάσκους για το τι πρέπει να κάνουν, το ίδιο βλακώδες θάταν να διαταράσσουμε τα μέχρι τώρα λιμνάζοντα ύδατα της κυπριακής αποχαύνωσης.

ΤΡΑΚΤΕΡ-ΣΤΑΔΙΑ-ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ-ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ 17Ν.

Τα μεγάλα τα κόκκινα στάδια, τα τρακτέρ που θα οργάνουν και η «θεία με τα φασολάκια», ήταν το αστικοδημοκρατικό όραμα της αριστεράς για την ανάπτυξη.

Η αριστερά σαν καθεστωτική δύναμη βλέπει την ανάπτυξη της κοινωνίας μέσα από τη δοσμένη σύνθεση του παρόντος συστήματος. Η βιομηχανική κοινωνία έργο των αστών όχι μόνο δεν ανατρέπεται από την αριστερά αλλά ενισχύεται. Ο τύπος αυτός της βιομηχανικής κοινωνίας χαρακτηρίζεται καπιταλιστικός γιατί δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει διαφορετικά. Οι μηχανές-δάση των μέσων παραγωγής απαιτούν μια συγκεκριμένη συμπεριφορά του ανθρώπου. Ο ιδιοκτήτης τους ενδιαφέρεται για την απόδοση της μηχανής και ο εργάτης υποκύπτει στην κίνησή της. Ακόμη και ο εργάτης να μετατραπεί σε ιδιοκτήτη η υποδούλωση στη μηχανή γρήγορα θα καταδυναστεύσει το σύνολο της κοινωνίας. Ετσι λοιπόν η αριστερά δεν ξεπέρασε τα όρια της βιομηχανικής κοινωνίας γι'αυτό όλα της τα πειράματα

κατέληξαν στον κρατικό καπιταλισμό και πρόσφατα παραιτούνται κι απ'αυτόν για να ακολουθήσουν την πεπατημένη. Φυσικά δεν πρόκειται για λάθος της αριστεράς αφού ο μαρξισμός με τη λογική του «ξεπεράσματος» και όχι της ανατροπής αφομοίωσε τα θετικά του καπιταλιστικού συστήματος κυριαρχίας για να καταργήσει την κυριαρχία!!! Ετσι λοιπόν το κράτος, τα μέσα παραγωγής τα ιδιοποιούνταν οι αριστεροί αλλά δεν τα καταργούσαν. Αντιθέτως οι αριστεροί κυβερνήτες αφομοιώνονταν από αυτόν τον τύπο ανάπτυξης, με τον χειρότερο τρόπο (Τσαουσέσκου). Γι' αυτό οι μαρξιστές από την χειρότερη περίπτωση Λένιν-Τρότσκι (μονοπροσωπική διεύθυνση, στρατιωτικοποιημένη οικονομία, Τειλορισμός) ως την καλύτερη περίπτωση των εργατικών συμβουλίων (Πάνεκουκ) οραματίζονταν μια κοινωνία που ήδη υπάρχει: Ενα κοινωνικό εργοτάξιο με τις μηχανές να δουλεύουν στο φουλ.

Αν λοιπόν η βιομηχανική κοινωνία απαντούσε τον καπιταλιστικό τύπο κυριαρχίας, η μεταβιομηχανική απαιτεί και κάτι παραπάνω. Την απόλυτη υποταγή του ανθρώπου. Οι καινούριες τεχνολογίες, η πληροφορική, η ρομποτική απαιτούν μια συμπεριφορά του ανθρώπου με τυποποιημένη σκέψη, με πλήρη εξειδίκευση, ολική υποταγή. Αν οι μηχανές άφηναν στον εργάτη ελεύθερο το μυαλό να σκέπτεται, η πληροφορική το υποτάσσει, οικειοποιώντας τον χρόνο σκέψης μετατρέποντάς τον, σε τυποποιημένη σκέψη χωρίς περιθώρια παρέκκλισης. Όπως και η προηγούμενη έτσι και η σύγχρονη τεχνολογία δημιουργούμενη με βάση το κέρδος και με χαρακτηριστικά κυριαρχίας δεν μπορεί να αποτελεί τη βάση για μια απελευθερωμένη κοινωνία. Αντιθέτως μάλιστα. Η νέα τεχνολογία μόνο και μόνο από τη φύση της δημιουργεί νέα κυριαρχία. Αλλά και στην προκειμένη περίπτωση οι ιδεολόγοι της αριστεράς αναπαράγουν το λόγο τους μηχανικά και στερεότυπα. Όπως και πριν έτσι και τώρα, μιλούν για οικειοποίηση της τεχνολογίας ακολουθώντας το ξεπεσμένο μαρξιστικό δόγμα: η ανάπτυξη της κοινωνίας είναι ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Γι'αυτό τόσο εύκολο οι αριστεροί μετατρέπονται από «επαναστάτες» σε διαχειριστές. Μια επαναστατική οργάνωση θα έθετε θέμα καταστροφής στην προκειμένη περίπτωση και όχι οικειοποίησης αν ήθελε να απαντήσει οπωσδήποτε στο πρόβλημα: τεχνολογία ναι ή όχι, καταστρέφοντας ταυτόχρονα και τις σχέσεις κυριαρχίας που πηγάζουν από την συγκεκριμένη τεχνολογία. (2)

Αυτή η ανάλυση της 17Ν που ταυτίζεται με οποιαδήποτε εκσυγχρονιστική πολιτική δύναμη επιβεβαιώνεται και στην ανάλυση που κάνει για την ελληνική οικονομία. Και εδώ ταυτίζεται με τις ίδιες δυνάμεις.

«Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε στους ανίκανους καπιταλιστές της λματ που απέτυχαν σαν τέτοιοι, να ξαναπάρουν στα χέρια τους τις επιχειρήσεις που οδήγησαν στην χρεωκοπία για να πλουτίσουν οι ίδιοι προσωπικά». 17Ν

Λόγια που ενώ θάπρεπε να θγαίνουν και θγαίνουν από το στόμα ενός υπουργού θγαίνουν από την προκήρυξη της 17Ν. Πόσες φορές δεν ακούσαμε τον Παπανδρέου, το Σημίτη, τον Πετράκη, διάφορους οικονομολόγους να διαπιστώνουν αυτό που και η 17Ν προτείνει;

Η επανάσταση δε θα γίνει επειδή ο Αθανασιάδης ή ο Αγγελόπουλος ήταν φοροφυγάδες ή απατεώνες αλλά επειδή ήταν έντιμοι καπιταλιστές. Δεν θα ζητήσουμε από τους αστούς να επιστρέψουν τα κλεμένα από το κράτος αλλά την κλεμένη χαρά, την κλεμένη επιθυ-

συν. σελ. 10

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ 1992



Άντρες της γερμανικής αντιτρομοκρατικής μονάδας ερευνούν ύποπτο.

Ενώ πλησιάζουμε το 92 πληθαίνουν τα μέτρα που πρέπει να παρθούν και τα προβλήματα που πρέπει να «λυθούν» για να επιτυχανθεί η ενοποίηση της αγοράς. Το 92 εκτός από οριακό σημείο για την ενοποίηση της αγοράς, είναι επίσης οριακό σημείο για την ενοποίηση και τη συνεργασία των κατασταλτικών μηχανισμών. Η ελεύθερη διακίνηση προσώπων και ιδεών στον ευρωπαϊκό χώρο, σε συνάρτηση με το «ενδιαφέρον της κοινότητας για την καταπολέμηση των ναρκωτικών και της τρομοκρατίας» είναι θαυμάσιες αφορμές και αξιόπιστες αιτιολογίες για να εξαγγελθούν δημόσια και να θεσμοθετηθούν επίσημα σχέδια και τακτικές κάμπουσων χρόνων. Ήδη έγιναν αποδεκτά τα μέτρα που πρότεινε κάποια ειδική

ομάδα, που ασχολούνταν με αυτό το θέμα, από το Ευρωπαϊκό συμβούλιο της Μαδρίτης. Η έκθεση αυτή θεωρεί σαν προϋπόθεση για την ενοποίηση την προσέγγιση στον αναγκαίο βαθμό των εθνικών νομοθεσιών και των λεπτομερειών εφαρμογής τους η οποία θα επιτευχθεί με τη συνεργασία των εθνικών αρχών και παράλληλα με την ενίσχυση των ελέγχων στα εξωτερικά σύνορα.

Στα πλαίσια αυτά υπάρχουν συγκεκριμένες προτάσεις, μερικές ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες. Π.χ η κατάρτιση κοινού καταλόγου ανεπιθύμητων προσώπων. Επισημοποιούν έτσι σε νομικό επίπεδο μία διαδικασία - η οποία έχει αρχίσει εδώ και καιρό - και εντάσσονται στην «ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των αστυνομικών των χωρών -

μελών». Σε κάποιο άλλο σημείο προτείνουν την ενίσχυση και τη βελτίωση αυτού του δικτύου. Σημαντικά θέματα σ' αυτή την κατεύθυνση θα γίνουν με την «ON LINE» σύνδεση των κομπιούτερ των αστυνομικών των χωρών μελών της κοινότητας η οποία έχει προγραμματιστεί για τα επόμενα χρόνια. Πιο απλά σημαίνει ότι η αστυνομία οποιασδήποτε χώρας θα έχει πρόσβαση στα αρχεία των αστυνομικών των υπόλοιπων χωρών. Επίσης έχουν προβλεφθεί ειδικά κονδύλια που θα διατεθούν για την εκπαίδευση και τον μηχανολογικό εξοπλισμό ειδικά των χωρών εκείνων που αποτελούν τα εξωτερικά σύνορα της ΕΟΚ.

Εδώ μπορεί να καταγραφεί η δρομολόγηση ενός σχεδίου πλήρους αυτονομίας των κατασταλτικών μηχανισμών από τις εκάστοτε κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις της κάθε χώρας. Όπως επίσης και η μεταφορά εμπειρίας σε επίπεδο θεωρίας αλλά και πρακτικής από τις «ανεπτυγμένες» χώρες της κοινότητας στις «λιγότερο ανεπτυγμένες».

Σε κάποιο άλλο σημείο προτείνεται η υιοθέτηση κοινής πολιτικής απέναντι στους πολιτικούς πρόσφυγες τρίτων χωρών που ζητούν άσυλο σε κάποια από τις χώρες της ΕΟΚ.

Εδώ επισημαίνονται μια σειρά προβλήματα:

1. Η ανάγκη ύπαρξης κοινής εξωτερικής πολιτικής των χωρών της ΕΟΚ.

2. Η υποχρέωση κίνησης μέσα στα όρια που θέτει ο κατάλογος ανεπιθύμητων προσώπων που προαναφέρθηκε.

3. Παρατηρείται τα τελευταία χρόνια μια προσπάθεια σε πολλές χώρες της ΕΟΚ αποδυνάμωσης του όρου «πολιτικός πρόσφυγας». Συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτικών προσφύγων βρίσκονται έτσι στην καλύτερη περίπτωση αποχαρκτηρισμένοι ή, στην χειρότερη εμφανίζονται σαν εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου. Συνέπεια των

παραπάνω είναι να μην τους χορηγείται πολιτικό άσυλο και να τους εκδίδουν στις χώρες από τις οποίες προέρχονται.

Εδώ δημιουργείται ένα νέο πρόβλημα όσον αφορά τους πολιτικούς πρόσφυγες που προέρχονται από κράτη - μέλη της ΕΟΚ, όπου επίσης θέλουν με κάποιο νομικό διακανονισμό να λύσουν το ζήτημα και να επιβάλλουν την έκδοσή τους από το ένα κράτος στο άλλο καταργώντας ουσιαστικά το πολιτικό άσυλο.

Τέλος η έκθεση αναφερόμενη ειδικά στον τομέα της «τρομοκρατίας» προτείνει την υιοθέτηση των ακόλουθων μέτρων μέσα στις αναγραφόμενες προθεσμίες:

Α. ΚΥΡΙΑ ΜΕΤΡΑ	ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡ.
1. Ενίσχυση της ανταλλαγής πληροφοριών για την αποπομπή υπηκόων τρίτων κρατών οι οποίοι συνιστούν δυνητικό τρομοκρατικό κίνδυνο	1989
2. Ανταλλαγή συγκεκριμένων πληροφοριών για τα γνωστά μέλη και τις δραστηριότητες τρομοκρατικών ομάδων σε ένα από τα κράτη μέλη, στην περίπτωση που ενδέχεται να θιγεί η ασφάλεια ενός άλλου κράτους μέλους	1989
3. Ενίσχυση της συνεργασίας, ιδίως σε συγκεκριμένες περιπτώσεις καταζητούμενων ατόμων, συμπεριλαμβανομένης ενδεχομένως της προσφυγής σε μέσα ενημέρωσης του κοινού	1989
4. Εξέταση της δημιουργίας, στο πλαίσιο του κοινού συστήματος καταζητούμενων ατόμων, κατηγοριών «αποπομπή υπηκόων τρίτων χωρών» και «παρακολούθηση υπόπτων»	1992
Β. ΕΠΙΘΥΜΗΤΑ ΜΕΤΡΑ	
1. Ανάπτυξη των διαρθρωτικών δομών της ομάδας TREVI, και ιδίως TREVI 1992 (Μόνιμη Γραμματεία)	1990
2. Εξέταση της δημιουργίας ενός κεντρικού μέσου για τη συλλογή και την αξιολόγηση στοιχείων για την τρομοκρατία	1991

από σελ. 9

μία, την κλεμένη ζωή κι αν δεν το κάνουν θα τους κλέψουμε εμείς την χαρά τους, την επιθυμία τους, τη ζωή τους.

Ο ελληνικός καπιταλισμός είχε καθυστερημένη και στρεβλή ανάπτυξη. Αυτό οφείλεται σε πολλούς παράγοντες. Εξ' άλλου αυτό δεν συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα αλλά και σ' άλλες χώρες με καθυστερημένο καπιταλισμό. Κατά συνέπεια οι καπιταλιστές των χωρών αυτών διαφέρουν από τους καπιταλιστές των ανεπτυγμένων χωρών. Αυτά καλά είναι να τα ξέρουμε. Όμως πρέπει να γνωρίζουμε ότι οι σχέσεις κυριαρχίας είναι πανομοιότυπες και σ' ένα ανεπτυγμένο και σ' ένα μη ανεπτυγμένο κράτος. Μια επαναστατική οργάνωση πρέπει να γνωρίζει τις ιδιαίτερες συνθήκες για να τις ανατρέψει και όχι για να τις διαχειριστεί. Αυτά παθαίνει όποιος παρεμβαίνει στην κυρίαρχη πολιτική. Συνήθως όμως παθαίνει και χειρότερα. Όπως:

ΔΙΚΑΣΤΕΣ- ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ ΚΑΙ 17Ν.

«ΑΡΧΙΣΕ Η ΚΑΘΑΡΣΗ». Δεν είναι η προγραμματική δήλωση της κυβέρνησης Τζαννετάκη αλλά ο τίτλος της προκήρυξης της 17Ν. Το κράτος και οι διαχειριστές του θέλουν το κράτος νάναι πεντακάθαρο για να μπορεί νάναι αξιόπιστο στην κοινωνία. Εξ' άλλου ο ρόλος της αντιπολίτευσης σ' ένα καπιταλιστικό κράτος θεσμοθετήθηκε για να συμβάλει στην καθαρότητά του, εντοπίζοντας τις παραλείψεις, τα λάθη μιας κυβέρνησης. Όμως όσους θεσμούς αυστηρούς κι αν έχει ένα κράτος όσες δομές συμπαγείς και να υπάρχουν οι παραλείψεις

και τα λάθη ή ακόμη και τα σκάνδαλα δεν θα πάνουν να υπάρχουν στο βαθμό που ο άνθρωπος δεν ταυτίζεται ποτέ απόλυτα με τους θεσμούς και τις δομές. Εξ' άλλου αυτός ο ανθρώπινος ανορθολογισμός είναι και το ελπιδοφόρο στοιχείο της ανθρώπινης φύσης. Αυτές οι παραλείψεις και τα λάθη είναι που σ' ένα καπιταλιστικό σύστημα δημιουργούν την εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία. Το γεγονός ότι ένας υπουργός μετατρέπεται σε απατεώνα ή ένας δικαστής «λαδώνεται» γίνεται γιατί και ο τελευταίος εμποράκος ή περιπεριούχος είναι απατεωνίσκος στο χώρο του. Η απατεωνιά είναι κοινωνική σχέση. Αν όλοι σ' ένα καπιταλιστικό σύστημα είμασταν σύμφωνοι με τους κανόνες και τους νόμους τότε η ανθρώπινη φύση θάχε διολογικά αλλοτριωθεί αφού θα λειτουργούσε κάτω από τη δικτατορία της ΤΥΠΟΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ.

Οι δικαστές και οι βουλευτές έχουν ένα πολύ πιο σπουδαίο ρόλο και είναι εχθροί της κοινωνίας για ένα ακόμη πιο σπουδαίο λόγο. Οι μεν θεσμοθετούν την κυριαρχία και οι δε διατηρούν την δοσμένη ισορροπία της ιεραρχίας με όργανά τους την αστυνομία και το στρατό. Μια επαναστατική οργάνωση θεωρεί αυτούς τους θεσμούς, θεσμούς κυριαρχίας και σαν τέτοιους τους αντιπαλεύει. Μια αριστερή όμως οργάνωση αντιπαλεύοντας τις παραλείψεις των θεσμών καταλήγει εύκολα στο να επιζητά τη διαχείρισή τους. Να γιατί οι εκτελέσεις των δικαστών και των βουλευτών μετατρέπονται από τη 17Ν σε αντιπολιτευτική καθεστωτική πολιτική.

Η 17Ν θαμνωμένη από την αστική πολιτική και ετεροκαθορισμένη από την κατασκευασμένη κοινή γνώμη, από τον τύπο, από τη θεαματική λειτουργία της

πέρασε δυστυχώς οριστικά στην αντιπολίτευση και στην πολιτική. Αυτό δεν θα θέλαμε εμείς να το πούμε αυθαίρετα, αλλά το λέει και το πράττει η ίδια. Από τις αντιπολιτευτικές και όχι αντικαθεστωτικές ενέργειές της πέρασε ωμά στο να το κοινοποιήσει διεκδικώντας συμμετοχή στον κοινοβουλευτισμό. Η διεκδίκηση των ποσοστών στις εκλογές από τη 17Ν σβήνει τις εκτελέσεις των βουλευτών από ενέργειες αντικοινοβουλευτικές και τις κάνει ενέργειες κοινοβουλευτικές. Η προπαγάνδα ψήφων με ή χωρίς όπλα είναι όψεις του ίδιου νομίσματος.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΜΑ ΤΙ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Βέβαια ο «λαός» δε θάχε την ευκαιρία να παρακολουθήσει αυτή την ταινία όμως εμείς που δεν απευθυνόμαστε χύμα στο «λαό» αλλά στην κοινωνία έχουμε να επισημάνουμε ότι:

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι αξίες των «επαναστατών» είναι υποδεέστερες των κυρίαρχων αξιών, όπως στην παραπάνω ταινία. Τότε οι επαναστάτες μετατρέπονται σε αφελή κι αξιοπερίεργα πλάσματα και η κυριαρχία τους αποδέχεται σαν παρεκκλίνοντα μέλη. Αυτός ο κίνδυνος υπάρχει για όλους μας ανεξαιρέτως. Ιδιαίτερα όμως μεγαλύτερο κίνδυνο έχουν ομάδες, οργανώσεις, κόμματα, αριστερών ιδεολογιών δογματικών και στερεότυπων. Στειρότητα ιδεών, ξύλινος λόγος, φανακιομένη ιδεολογία είναι χαρακτηριστικά που μετατρέπουν μια επικίνδυνη για το καθεστώς οργάνωση σε μια οργάνωση αξιοπερίεργη για κάθε είδους αναλύσεις.



Βέβαια δεν θέλουμε να πούμε ότι η 17Ν μετατράπηκε σε μια ένοπλη ΣΑΚΕ ή ΕΔΕ (τροτσκιστές) αλλά δεν απέχει και πάρα πολύ από το να μετατραπεί.

Η κριτική που ασκούμε στη 17Ν. δεν είναι κριτική από αναρχομένους ευφάνταστους ιδεολόγους που υπερασπίζονται την καθαρότητα της αναρχίας, αλλά είναι κριτική για να θέσουμε υπ' όψιν ότι οι ανατρεπτικές αξίες και πράξεις πρέπει να προσλαμβάνουν τον απαραίτητο λόγο αλλιώς κινδυνεύουν να εκπέσουν στην κωμωδία ή στην τραγωδία.

συν. σελ. 11

ΔΙΚΗ ΣΤΙΣ 24/1/90 ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ Φ.Μ.Σ. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

Στις 19 Σεπτεμβρίου παραδόθηκε στον εισαγγελέα και προφυλακίστηκε στις δικαστικές φυλακές Διαδατών, ο σύντροφος Γιάννης Γκίρμπας, σε βάρος του οποίου εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψης από το 1986.

Ο σ. Γιάννης Γκίρμπας κατηγορείται με άλλα 27 άτομα για την κατάληψη της Φυσικομαθηματικής Σχολής της Θεσ/νίκης και τον εμπρησμό του αυτοκινήτου της Ασφάλειας, τον Ιούνιο του '86. Η κατάληψη της Φ.Μ.Σ. είχε πραγματοποιηθεί ως απάντηση στην αστυνομοκρατία, στην απαγόρευση και το χτύπημα απόπειρας πραγματοποίησης πορείας με αντιτυρηνικό χαρακτήρα (5 Ιουνίου '86) στην πόλη της Θεσ/νίκης.

Η κατάληψη έγινε από τους αναρχικούς της Θεσ/νίκης, ενώ στο κέντρο της Αθήνας και ειδικότερα στα Εξάρχεια είχε επιβληθεί αστυνομική κατοχή από τον Στρατηγό Δροσογιάννη και οι απαγορεύσεις διαδηλώ-

σεων και συγκεντρώσεων διαδέχονταν η μία την άλλη. Οι αναρχικοί στην Αθήνα ύψωναν την φωνή τους πρώτοι απ' όλους ενάντια στην ραδιενέργεια των πυρηνικών αντιδραστήρων και του κρατισμού, με τίμημα συλλήψεις, βασανιστήρια και φυλακίσεις.

Στη διάρκεια της κατάληψης, ομάδα επιτέθηκε και χτύπησε με μολότωφ ασφαλίτικο αυτοκίνητο και τραυμάτισε δύο ασφαλίτες. Η ενέργεια ήταν απροσδόκητη για τους καταληψίες και ο φόβος δολοφονικής και δέδαιης εισβολής των ειδικών Μονάδων, τους ανάγκασε να αποχωρήσουν από το κτίριο.

Ακολούθησε αστυνομικό πογκρόμ που μόνο με τα χουντικά της εποχής του Πολυτεχνείου μπορούν να συγκριθούν. Εισβολές σε σπίτια, αυθαίρετες συλλήψεις, ξυλοδαρμοί και βασανιστήρια δεκάδων αναρχικών πραγματοποιήθηκαν.

Ακολούθησαν οι γνωστές κακοστημένες σκευωρίες

και λασπολογίες. Κάποιοι αφήθηκαν ελεύθεροι, ενώ άλλοι προφυλακίστηκαν. Μετά από βασανιστήρια ανάγκασαν κάποιους νεαρούς συλληφθέντες να υπογράψουν κατασκευασμένες από την ασφάλεια καταθέσεις, που μετατρέπουν τους κατηγορούμενους σε μάρτυρες κατηγορίας, γεγονός που καταγγέλλθηκε δημόσια από τους ίδιους τους νεαρούς.

Εικοσιπέντε άτομα κατηγορούνται με βαριές κατηγορίες στηριγμένες αποκλειστικά σ' αυτές τις καταθέσεις. Μεταξύ αυτών ο Γιάννης Γκίρμπας, που μέχρι τον Σεπτέμβριο κρύβονταν, για λόγους που εξηγεί ο ίδιος σε κείμενο που έστειλε από τις φυλακές και δημοσιεύουμε παρακάτω.

Η δίκη των 27 κατηγορουμένων έχει οριστεί για τις 24 Γενάρη '90 στο Μικτό Ορκωτό Κακουργοδικείο Σερρών, με βαριές κατηγορίες.

Το γράμμα του σ. Γ. Γκίρμπα.

«Η κοινωνία δεν κινδυνεύει από τα επαναστατικά οράματα, αλλά από τους νόμους φύλακές της.

Η κοινωνία δεν κινδυνεύει από την ενσάρκωση του ελεύθερου λόγου αλλά από τις παραγράφους και τους κανόνες.

Η κοινωνία δεν κινδυνεύει από τους ανατροπείς των θεσμών, αλλά από τους οριοθέτες των ελευθεριών της.

Όταν από το χεμώνα του '84 η ηγεσία της ελληνικής αστυνομίας και οι πολιτικοί της προισταμένοι αποφάσισαν να επιτεθούν ολομέτωπα σ' ένα κομμάτι ανθρώπων που δεν έλεγε να συναινέσει στα πολεοδομικά κατασταλτικά προγράμματα, στην παθητικοποίηση και τον επιχειρούμενο εκφασισμό της κοινωνίας, τότε αποφάσισε και ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος να οργανώσει καλύτερα την άμυνά του. Κορυφαίες στιγμές της αντίστασής του, η κατάληψη του χημείου, τον Μάη του '85, σαν απάντηση στην ασφυκτική-προκλητική παρουσία και δράση των μπάτσων στο κέντρο της Αθήνας, η κατάληψη του Πολυτεχνείου και του Χημείου το Νοέμβριο του '85 σαν έμπρακτη απάντηση στην εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου Μ. Καλτεζά, καθώς και η κατάργηση της σκευωρίας που είχε δρομολογηθεί σε βάρος τεσσάρων αναρχικών αγωνιστών, μετά την έντεχνη διόγκωση των γεγονότων της Καλογρέζας, όπου οι ειδικές κατασταλτικές μονάδες της αστυνομίας, κάνουν επίδειξη των ικανοτήτων τους εκτελώντας θεαματικά τον κυνηγημένο Μ. Πρέκα. Οι σφαίρες τους όμως αφήνουν ανέπαφη την ανθρώπινη ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ την ΑΛΛΗΛΕΓ-

ΓΥΗ την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ (η άγρια κρατική καταστολή δυνάμωσε παρά εξασθένησε τον αντικρατικό αγώνα).

Η συμμετοχή μου αυτά τα χρόνια στους κοινωνικούς αγώνες και η άρνησή μου να ενταχθώ στα γρανάζια του συστήματος, με κατέστησε κόκκινο πανί για τις δικτατικές αρχές. Η εναισθητοποίηση και δραστηριοποίησή μου για τα κοινωνικά προβλήματα και η δημόσια ελευθερή έκφραση των απόψεων μου κάθε άλλο παρά αποτελούσε «έκνομες» ενέργειες σύμφωνα με τους «νόμους του κράτους» πράγμα που θα εύχονταν ορισμένοι νοσηροί εγκέφαλοι για να με τυλίξουν σε μια κόλλα χαρτί. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν περιμέναν την κατάλληλη ευκαιρία για να με εξοντώσουν έστω και με πλαστά στοιχεία.

Έτσι τον Ιούνιο του '86 ξετυλίχτηκε ένα γενικευμένο προμελετημένο σχέδιο ενοχοποίησης ενός ολόκληρου χώρου, ενορχηστρωμένου από τα ηγετικά κλιμάκια της Ασφάλειας Θεσ/νίκης, τροφοδοτώντας τον τοπικό και Αθηναϊκό Τύπο με ονόματα αναρχικών που έδιναν εσπευσμένα από τα συρτάκια αστυνομικών γραφείων, εκμεταλλευόμενα το γεγονός της πυρπόλησης ενός περιπολικού, ενέργειας που «φορτώθηκε» σκόπιμα στα πλαίσια της κατάληψης της Φ.Μ.Σ. Η κατάληψη ήταν η φυσική απόληξη-πράξη διαμαρτυρίας ενάντια στην εντεινόμενη κρατική τρομοκρατία και ενάντια στο καθεστώς αστυνομοκρατίας που είχε επιβληθεί σ' όλη την πόλη τον τελευταίο καιρό. Ενώ στην Αθήνα καταστέλλονταν οι αντιτυρηνικοί διαδηλωτές, στην Θεσ/νίκη αναδύονταν οι θλιβερές εμπει-

ρίες της πόλης του παρακράτους και του μικροαστικού έρποντα φασισμού, της πόλης που εξοντώθηκε ο Λαμπράκης και δολοφονήθηκαν λυσσαλέα εκατοντάδες απεργοί-αγωνιστές εργάτες, της πόλης όπου οι ματωμένες μνήμες δεν κατάφεραν ποτέ να ανακόψουν την τακτική του Μανιαδάκη και τις κραυγές που κάθε τόσο μέχρι σήμερα αναδύονται από τα σωθικά των μπουντρομυών της Ασφάλειας, της πόλης που ειδικότητα της ήταν το στήσιμο σκευωριών και η κατασκευή ενόχων στα πρόσωπα των πιο ασυμβίβαστων αγωνιστών. Η εργολαβική ανάλυση από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ της επιχειρούμενης διάλυσης του αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα και του χτυπήματος των εργατικών αγώνων, ήρθε να επιβεβαιώσει το σοσιαλιστικό όνειρο της επιβολής σιγής νεκροταφείου στην κοινωνία, της νέκρωσης των κοινωνικών αντιστάσεων και της εγκατάστασης του εφιαλτικού Οργουελικού αστυνομικού κράτους.

Κανένας πολίτης αυτής της χώρας δρισκόμενος στη θέση μου, ανεξάρτητα αν ήταν αθώος ή ένοχος, δεν θα παραδινόταν στην εκδικητική μανία των ένστολων υπερασπιστών του κράτους και του κεφάλαιου γνωρίζοντας την παραπάνω πολιτική συγκυρία, η οποία συνοψίστηκε στη φράση του πρώην πρωθυπουργού Παπανδρέου στη Βουλή: «και δεν θα πω τα ραβίξες. Θα πω αναρχικοί», δίνοντας το πράσινο φως για τα ηλεκτροσσοκ, τη φάλαγγα, την ψυχολογική τρομοκρατία. Καθώς η παραπάνω δούληση χαράχτηκε στα κορμιά και τις ψυχές των άτυχων συλληφθέντων και αυτή έγινε γωστή, μαζί με

την έντεχνα διοχετευμένη από την Ασφάλεια, προ-αποφασισμένη ενοχή μου στον ημερήσιο τύπο εκείνων των ημερών, αποφάσισα κι εγώ να μην προσφέρω το κορμί μου δορά σ' αυτούς που ο αυτοσχεδιασμός τους στην ερμηνεία και τήρηση ακόμα και αντών των «στοιχειωδών» συνταγματικών δικαιωμάτων» κάθε άλλο παρά αποτελεί εγγύηση για τη σωματική και ψυχική ακεραιότητα του κάθε διωκόμενου πολίτη. Δεν παραδόθηκα λοιπόν αφού έτσι κι αλλιώς «είμαστε όλοι κρατούμενοι», αφήνοντας για τον εαυτό μου την «ευχαρίστηση» να επιλέξω το χρόνο της παρουσίας μου, τώρα που η πολιτική συγκυρία έχει ανατρέψει τα σχέδια των χτεσινών εξουσιαστών, τώρα που ο κρατικός μηχανισμός πέταξε το λαϊκίστικο σοσιαλδημοκρατικό - καπιταλιστικό του προσώπιο, τώρα που έχει καταρρεύσει εκείνο το «σοσιαλιστικό» ιδεολογικοπολιτικό οπλοστάσιο που μπορούσε να μεθοδεύει σκευωρίες τύπου Σερίφη, Μπουκετσόδη, Ιατροπούλου, Μπουκουβάλα, Βογιατζή, Μαρίνου, Σμυρναίου, τώρα που οι επαπειλούμενες νέες σκευωρίες γίνονται κατάπτυστες στην απόπειρα της γέννησής τους (Κοροδοές).

Χωρίς να διατηρώ αυταπάτες για το ρόλο των σημερινών και αυριανών ανθρωποφυλάκων και για τα συμφέροντα των αφεντικών που πάντα θα διαφυλάσσουν, παρουσιάζομαι τώρα που η δίκη έχει οριστεί για τις 24-1-1990 με τη δεδαιώτητα πως θα εξελιχτεί σε μια δίκη-κατηγορώ κατά των υπεύθυνων που προσπάθησαν να με εξοντώσουν πολιτικά, κοινωνικά και προσωπικά επιχειρώντας να

μου στηρίξουν κατηγορίες που προέρχονται -αν είναι δυνατόν- από τις...«μαρτυρίες» των συγκατηγορουμένων μου!!!

Η ανυπαρξία μαρτύρων κατηγορίας που να τεκμηριώνουν με στοιχεία την υποτιθέμενη συμμετοχή μου στην ομάδα που επιτέθηκε στο περιπολικό, ενισχύει την άποψή μου πως η δίκη αυτή θα ξεσκεπάσει σ' όλο της το μεγαλείο την οργανωμένη προσπάθεια εξόντωσης ενός ολόκληρου πολιτικοκοινωνικού χώρου, θα αποκαλύψει τις πραγματικές αιτίες της κατασταλτικής επίθεσης του κράτους εναντίον αυτού του χώρου και θα αναδείξει το μόνο ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ που διέπραξε ως τώρα στη ζωή μου: ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΛΕΥΤΕΡΑ. Αν αυτό αποτελεί στοιχείο ενοχής, ΤΟΤΕ ΕΝΟΧΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΓΕΝΟΣ. ΕΚΔΩΣΤΕ ΕΝΤΑΛΜΑΤΑ ΣΥΛΛΗΨΗΣ. ΣΥΛΛΑΒΕΤΕ ΤΟ. ΑΛΛΑ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΕΝ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΟΥΤΕ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ. Η επιχειρούμενη πολιτική - κοινωνική και προσωπική μου απομόνωση - αχρήστευση, θα σκοπιάσει μπροστά στη δίωξη για ζωή και ελευθερία, θα σκοπιάσει μπροστά στην κοινωνική - ταξική συνείδηση των ανθρώπων που έχουν μάθει να μην δολεύονται «σε λιγότερο ουρανό», θα σκοπιάσει μπρος στο όνειρο της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ και της απελευθέρωσης των λαών από τα δεσμά της σύγχρονης πλήξης και μίζεριας.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ.»

Γιάννης Γκίρμπας. Φυλακές Διαδατών. 5-10-89.

από σελ. 10

Σημείωση 1:

Στην Ελλάδα για την Αριστερά είναι γνωστός ο πατριωτικός μανδύας που φόρεσε στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πολέμου. Αν και είχε βοηθήσει και πριν τον πόλεμο τις εθνικές δυνάμεις του Μεταξά, (Μάης 36) θεώρησε σκόπιμη τη συμμετοχή στο υπεριοριστικό μπλοκ και την συγκρότηση του δολοφονικού ΕΑΜ στη συνέχεια. Το ΕΑΜ ενώ δεν έδωσε καμιά μάχη εκ παρατάξεως με τον Γερμανικό στρατό ωστόσο έπαιξε τον

ρόλο της εθνικής συγκρότησης των εθνικών ιδεωδών (πατρις-θερησκεία-οικογένεια, λόγος 'Αρεθ Βελοχιώτη στη Λαμία) και της εξολόθρευσης κάποιων διεθνιστικών τάσεων. Μοναδικό φαινόμενο, παγκόσμιο ίσως, αριστερής τάσης συνεπώς στον διεθνισμό ήταν οι σ. Στίνας-Ταμτάκος και οι συναγωνιστές τους που γρήγορα εγκατέλειψαν τον μαρξισμό-λενινισμό.

Σημείωση 2:

Ίσως η 17Ν να «τρομοκρατείται» από τέτοιου είδους απόψεις που εκθέτουμε αλλά είμαστε υποχρεωμένοι μια και η οργάνωση αυτή

προτείνει αυτό που όλα τα κόμματα αποδέχονται και προωθούν για την αυριανή κυριαρχία με βάση τη σύγχρονη τεχνολογία. Με την «εργατική τάξη» συνέννοχη η 17Ν μας προτείνει λοιπόν: «Παρ' όλες πάντως τις δυσκολίες υπάρχει σήμερα ένας σημαντικός παράγοντας που συνηγορεί υπέρ του μοντέλου που προτείνουμε. Είναι η νέα τεχνολογία. Αυτή απαιτεί σύγχρονη και ειδικευμένη εργατική τάξη, με ειδικές γνώσεις, πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχουν και τεχνικοί λόγοι που σήμερα απρόσγγιστοι προς αυτή την κατεύθυνση. Αυτό δέδομαι δε σημαίνει ότι το

πρόβλημα είναι τεχνικό και ότι θα λυθεί αυτόματα με την τεχνολογία. Το πρόβλημα είναι πριν από όλα πολιτικό και θα λυθεί μόνο όταν η εργατική τάξη μέσω των πολιτικών της οργάνωσεων την προτείνει και γίνει αποδεκτή από την κοινωνία.» Ε.Ο 17Ν (εκτέλεση Αθανασιάδης)

Σημείωση 3:

Ιδιαίτερα σήμερα που τα αφεντικά της Δύσης, Ευρωπαίοι, Αμερικάνοι, μεγάλες εταιρείες έχουν συμμαχήσει ενάντια σ' αυτό που τους απειλεί. Κι αυτό που τους απειλεί είναι αυτό που παλεμόν.

Η αναρχική θεωρία και πρακτική έδωσε από πάντα μια ατέλειωτη σημασία στον άνθρωπο, σ' αυτόν τον άνθρωπο που θέλει να νοιώσει, να μάθει, να επιθυμήσει και να πράξει τα πάντα μέσα στην δικιά του ζωή, μέσα στον χρόνο της δικιάς του ύπαρξης. Ανέδειξε έτσι την μοναδικότητά του σε μια από τις χαρακτηριστικότερες παραμέτρους του ανθρωπισμού της.



α. Αναρχικός λόγος και άνθρωπος

Ο αναρχικός λόγος σε κάθε στιγμή της κοινωνικής του πορείας ενδιαφέρθηκε ολοκληρωτικά για τον άνθρωπο και αυτό σαν το αποτέλεσμα της θέσης του για την εξουσία και την εκμετάλλευση που αυτή συνεπάγεται, όπου και με όποια μορφή και αν κάνει την εμφάνισή της. Το άτομο και η ζωή του με όρους διάρκειας, μοναδικότητας και επιθυμίας είναι τα στοιχεία εκείνα που συνέλαβε μέσα στην ανθρωπιστική του σύνθεση, μετατρέποντας σε δράση την αναγκαιότητα αυτοπραγμάτωσης του ανθρώπου μέσα από την βίωση της όποιας ουτοπίας μέσα στο σήμερα του.

Μεταξύ του ιδεαλισμού που αναζητά μέσα στο πνεύμα και τον οραματισμό, τα ιδανικά, την ηθική και τις αξίες και του ρεαλισμού που καταλήγει σε έναν ολοκληρωτικό πραγματισμό, αμφότερες καταστάσεις που ευνοούν την εξουσία, η αναρχία έκφρασε μέσα από τον ΛΟΓΟ της τον άνθρωπο της φιλοσοφίας και της πράξης, της καθημερινότητας και της εκμετάλλευσης, της επιθυμίας και της ανάγκης. Σύνδεσε το είναι με τον χρόνο του, γεγονός που την οδήγησε στο κέντρο της ύπαρξης.

β. Η αδικία της στιγμής

Στον μικρό «χώρο» του ανθρώπου επιβεβαιώνεται το δίκαιο και η αδικία, η ηθική και η ανηθικότητα, γιατί μόνο η καθημερινή αγωνία της επιδίωξης, η σε κάθε στιγμή βία της εξουσίας στην εργασία με την υπακοή, τις εντολές, τα καθήκοντα, η τρομοκρατία της ανεργίας που πλανάται παντού, η κοροϊδία των απατεώνων του δημόσιου βίου, όλα αυτά συντελούμενα στο κάθε ανεπανόληπτο ανθρώπινο λεπτό, μπορούν να δείξουν το μέγεθος της εκμετάλλευσης και το έγκλημα που συντελείται ενάντια στην κάθε ύπαρξη.

Ετσι το δίκαιο της αντίστασης και της αμφισβήτησης επιβεβαιώνεται μέσα από την εξουσιαστική βία που το άτομο μέσα στο δικό του χωρόχρονο υφίσταται. Η ένταξη της διάθεσης για αντίσταση δεν μπορεί παρά να είναι συμπεκνωμένη σε εκείνη τη στιγμή της ζωής όπου δίδεται η στιγμή της αδικίας. Γιατί η ζωή δεν μπορεί να δικαιωθεί διαφορετικά. Όταν ο άνθρωπος αδικεί-

ται, τρομοκρατείται, υφίσταται την εκμετάλλευση της εξουσίας σε κάθε στιγμή του, δεν είναι τότε δυνατόν να μετράται η αντίστασή του ανάλογα με την ένταση, τη μορφή, την ποιότητα και ποσότητα της εκμετάλλευσης. Η κοινωνική αδικία υπάρχει κάθε στιγμή σε όλον τον χωρόχρονο της εξουσίας. Η κάθε υποβάθμιση, διαβάθμιση ή συμψηφισμός του βίαιου ρόλου της στοχεύει στην απάτη που εκπορεύεται απ' όλους αυτούς που βλέπουν τον άνθρωπο σαν ένα ανάλωσιμο είδος που μπορεί με ευκολία την μια στιγμή να εξουσιάζεται και την άλλη να αισθάνεται και όχι να είναι ελεύθερος, την μια να υπακούει και την άλλη να αρνείται, την μια να επιθυμεί και την άλλη να εξουσιάζει την επιθυμία στην ανάγκη.

Η αδικία στον περίγυρο του ανθρώπου είναι στιγμιαία και επαναλαμβάνεται συνεχώς σε κάθε επόμενο λεπτό του. Η εξουσία καταστέλλει, πληγώνει και γονατίζει καταστρέφοντας τη συνείδηση την μια εκείνη στιγμή που μετράει για τον κάθε άνθρωπο μια ολόκληρη ζωή.

γ. Άνθρωπος και κοινωνική δράση

Και από τις θέσεις του αναρχισμού για την ύπαρξη και την αδικία που αυτή υφίσταται, ξεκίνησε ουσιαστικά η επιλογή της άμεσης κοινωνικής δράσης, σαν μιας αυθόρμητης δηλ. πρακτικής που τα κίνητρά της έξω από τις εκάστοτε κοινωνικές και πολιτικές αναγκαιότητες είχαν την πηγή τους στην θεμελιακή ανάγκη για την επίτευξη των ονείρων του κάθε απλού ανθρώπου, του κάθε επαναστάτη. Από εδώ ξεκίνησε η πίστη στην δράση σαν ανάγκη και άρνηση στην εξουσία, σαν αξιοπρέπεια και συναίσθημα αυτο-αλληλεγγύης.

Φυσικά η αναρχική σκέψη συνέλαβε την ύπαρξη της συνολικής εκμετάλλευσης οντότητας και σίγουρα κατανόησε - είναι άλλωστε πολύ απλό και φανερό - πως ενάντια της το μόνο ικανό μέσο είναι η συλλογικότητα που οι κοινωνικές ανατρεπτικές δυνάμεις σχηματίζουν. Όμως δεν ξέχασε το άτομο που είναι η υπέρτατη μέριμνά της. Η ελευθερία του είναι αυτή που χαρακτηρίζει και τον βαθμό ελευθερίας της συλλογικότητας, οι αρχές του οι αρχές του συνόλου, τα όνειρα και οι σκοποί του γίνονται οι συνιστώσες τελικά που συνθέτουν τη συνισταμένη όλων. Ετσι η μετάβαση από το άτομο στο σύνολο γίνεται με όρους ύπαρξης, με όρους δηλ. που κατανοούν τα χαρακτηριστικά και την πολυπλοκότητά της.

Ο αναρχισμός για χάρη της επιτυχίας του επαναστατικού σχεδίου δεν θυσιάζει τον άνθρωπο γιατί κατανόησε εύκολα πως η απομάκρυνση απ' αυτόν και τα χαρακτηριστικά του θα δημιουργούσε την εξουσία της αφαίρεσης που θα παρήγαγε σχήματα πολιτικο-ιδεολογικά, άκαμπτα, απερίγραπτα στον δογματισμό τους, άφια στον άνθρωπο, σ' αυτόν τον άνθρωπο της καθημερινής βιοπάλης που μπορεί και μόνος του να αρνείται και να διεκδικεί. Ήξερε πως το ενδεχόμενο αυτών των τελευταίων να επιβεβαιωθούν και να επαληθευτούν σε κάποιο απώτερο και σκοτεινό μέλλον ήταν και πάλι η εξουσία μεταμορφωμένη σε απραγματοποίητη ελπίδα, σε όνειρο, σε θυσία, σε αυταπάτηση, σε αποχή από την ηδονή της άμεσης κοινωνικής αποτελεσματικότητας.

Ετσι η μέριμνα για τον άνθρωπο οδηγήθηκε στο έσχατο σημείο το μόνο που μπορεί να την διεκδικήσει αυθεντικά: η ανθρώπινη υποκειμενικότητα να γίνει η παράμετρος που καθορίζει τον βαθμό

της συνολικής υποκειμενικότητας. Βέβαια την σύνθεση αυτής της τελευταίας ο αντιεξουσιαστικός λόγος την αντιμετώπισε κατά καιρούς άλλοτε με επιτυχία, άλλοτε με αποτυχία. Όμως, ανεξάρτητα από τον βαθμό πραγμάτωσής της η αλήθεια είναι πως δεν προτίμησε όταν είδε πως αυτό δεν ήταν δυνατόν, να προχωρήσει στη δημιουργία συγκεκριμένων σχημάτων, αλλά προτίμησε τη συμπεριφορά του ατόμου που αντιστέκεται και δεν συγχωρεί την αδικία, της ομάδας που ζει και κινείται με αυτενέργεια των μελών της και των επιθυμιών τους, των οραμάτων και των πόθων τους.

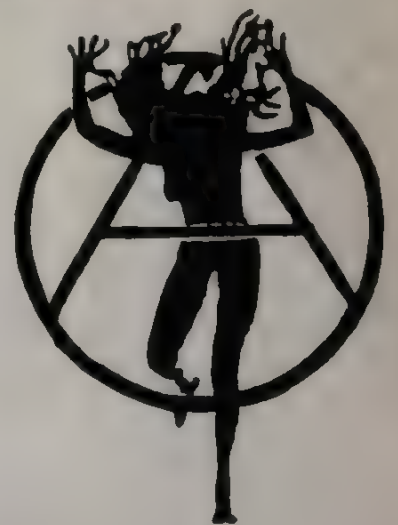
δ. Ανθρωπισμός της αντιεξουσίας

Ο ανθρωπισμός της αντιεξουσιαστικής φιλοσοφίας ξεκίνησε από τον τρόπο που οραματίστηκε την «πραγματικότητα» τη δράση δηλ. για την επίτευξη των επαναστατικών του οραμάτων. Μέριμνα για τον άνθρωπο δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς προτροπή για κοινωνικούς αγώνες. Και δεν έχει σημασία αν είναι ατομικοί ή συλλογικοί, αλλά το κατά πόσο σέβονται την ύπαρξη.

Γιατί μέσα από αγώνες που αδιαφορούν γι' αυτήν θυσιάζοντάς την στο όνομα του τελικού σκοπού, αντικειμενοποιώντας και απομυζώντας την υποκειμενικότητά της, επέρχεται η εξουσία που οι διαχειριστές των αναγκών και των επιθυμιών ασκούν πάνω μας, επέρχεται το θρησκευτικό δόγμα και η πίστη γι' αυτήν την τελευταία, ο απανθρωπισμός των ιδεολογιών της και οι ιδεολογίες του απανθρωπισμού της.

Ο αναρχισμός τελικά ανέδειξε την κεντρικότητα της ύπαρξης όχι σαν το «μέσο για την επίτευξη των στόχων» αλλά σαν τον οδηγό στη σχεδιοποίηση των κοινωνικών της αγώνων, σαν την αστείρευτη δύναμη για την πραγματοποίηση της αναρχίας.

Ατομική ή συλλογική δράση, ανθρώπινο είναι και χρόνος, κριτική στην αδικία της στιγμής, πραγματοποίηση των επιθυμιών που η αναρχία πρότεινε και προτείνει, συνθέτουν την σχέση του αναρχικού λόγου με τον άνθρωπο, δημιουργούν τελικά τον ανθρωπισμό της αντι-εξουσίας.



ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Ενα νέο ξεκίνημα αγώνα ενάντια στα σύνορα οργανώνεται από την αναρχική - οικολογική οργάνωση Greenpeace (Λονδίνο). Η οργάνωση αυτή δεν έχει καμιά σχέση με τη γνωστή Greenpeace, μάλιστα προυπήρχε, και καλεί όσους έχουν τη διάθεση να δουλέψουν σ' αυτό το ζήτημα, προδίδοντας σε οποιοδήποτε είδους ενέργειες που θα έπλητταν την ιδέα και την πραγματικότητα των συνόρων μεταξύ των λαών.

Ηδη έχει προτείνει τη 13η Αυγούστου κάθε χρόνου να διε-

κνή μέρα συσπείρωσης και πάλης ενάντια στα σύνορα, όπως βέβαια το ορίζουν οι συγκεκριμένες συνθήκες και περιστάσεις σε κάθε χώρα.

Για την Ανατολική Ευρώπη τον αγώνα έχει αναλάβει η Wolnosc i Pokoj (Ειρήνη κι Ελευθερία) που δουλεύει κύρια στην κατάργηση των συνοριακών περιορισμών που ισχύουν σε διάφορες χώρες καθώς και κάθε είδους ελέγχου όσον αφορά τις μετακινήσεις των πολιτών αυτών των χωρών.

Στη Μ.Βρετανία ο αγώνας

διεξάγεται ενάντια στο διαχωρισμό της Β. από τη Ν. Ιρλανδία, ενάντια στη ρατσιστική πολιτική της Θάτσερ, αλλά και ενάντια στο Υπερ-κράτος της Ευρώπης του '92.

Στην Ισπανία κι άλλες χώρες για το άνοιγμα των συνόρων στην Αφρική και το Γιβραλτάρ, ενάντια στο φεουδαρχικό κράτος της Ανδόρας, στον αστυνομικό έλεγχο και τις ταυτότητες.

Για πιο συγκεκριμένες πληροφορίες αλλά και συμμετοχή οι διευθύνσεις είναι:

1. London Greenpeace, 5 Caledonian Rd, London N1, ENGLAND.

2. Wolnosc i Pokoj, Klaudivaz Wesotec, Ulica Stupska 32/3, Gdansk 80-392, POLAND.

κεια των επεισοδίων σκοτώθηκε μια από τους καταληψίες, η Λάουρα Μεντζέ.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Στις 8 του Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκαν στην Αργεντινή μεγάλες κινητοποιήσεις με αίτημα να μην παραγραφούν τα αδικήματα της στρατιωτικής χούντας. Αν αυτό συμβεί πολλοί στρατιωτικοί και χαφιέδες θα μείνουν απίμωροι για τις δολοφονίες και τις «εξαφανίσεις» αγωνιστών κατά την διάρκεια της δικτατορίας. Οι διαδηλώσεις αυτές ήταν οι μεγαλύτερες αυτές της δεκαετίας στην Αργεντινή.

ΝΙΑΗ

Στις 17 Ιουλίου άστεγοι κατέλαβαν σπίτια υπό κατασκευή στην περιοχή «La Ventana». Η κατάληψη είχε διοργανωθεί από την Κεντρική Ένωση Αστέγων και είχε στόχο την κάλυψη των αναγκών τους, σε μια περίοδο που στην Χιλή λείπουν 1.000.000 σπίτια. Η κατάληψη χτυπήθηκε από τους μπάτσους και στην διάρ-

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Καθημερινά είναι τα νέα των μεγάλων αλλαγών που συμβαίνουν στο ανατολικό μπλόκ καθώς διάφορες εθνικές ομάδες ξεσηκώνονται ενάντια στον κεντρικό έλεγχο στην Σοβιετική Ένωση ενώ οι κυβερνήσεις των ανατολικευρωπαϊκών κρατών απομακρύνονται ολοένα από τον Σοβιετικό έλεγχο.

Κατά μεγάλο ποσοστό αυτές οι αλλαγές είναι προς την κατεύθυνση ενός καπιταλισμού Δυτικού τύπου και μιας παγίωσης των παλιών εθνικιστικών κινημάτων. Αντιπροσωπεύουν αλλαγές που είναι πολύ δύσκολο να ανατραπούν, ακόμα και αν η «παλιά φρουρά» επιστρέψει στην εξουσία της ΕΣΣΔ. Οι λαοί θέλουν ελευθερία, αυτό είναι αναμφίβολο, αλλά τι είδους ελευθερία θα λάβουν; Στη Δύση η «ελευθερία» είναι συνδεδεμένη με τον καπιταλισμό και με τον τύπο εκμετάλλευσης που αυτός δημιουργεί. Οι αλλαγές αυτές λοιπόν θα οδηγήσουν σε μια αλλαγή ηγεσιών, ιδεολογίας και τελικά σε μία αλλαγή ζυγού, η εναλλακτική λύση είναι η αυτοδιεύθυνση χωρίς τον καπιταλισμό.

Η Πολωνία έχει, περισσότερο από όλες τις ανατολικές χώρες προχωρήσει στον δρόμο του καπιταλισμού. Κρατικές επιχειρήσεις έχουν ιδιωτικοποιηθεί όπως η επιχείρηση του λιμανιού του Γκντάνσκ που πουλήθηκε σε μία πολωνίδα εκατομμυριούχο από τις ΗΠΑ. Η «Αλληλεγγύη» έχει διασπαστεί και η ηγεσία της συμμετέχει στην κυβέρνηση μαζί με τους κομμουνιστές και θέλει να επιβάλλει καθεστώς λιτότητας για το καλό της «εθνικής οικονομίας». Το αποτέλεσμα είναι άνοδος των τιμών και εντατικοποίηση της παραγωγής.

Η Ουγγαρία δεν απέχει πολύ. Ισως μάλιστα και να προπορεύεται μετά την διάλυση του ΚΚ. Η νέα ελευθερία είναι καλότερη από τον ουγγρικό λαό όπως και η άνοδος του βιοτικού επιπέδου.

Στην ίδια την ΕΣΣΔ οι αλλαγές είναι τεράστιες και το αίτημα για ακόμα μεγαλύτερες, αφήνει έκπληκτη την ηγεσία. Τα Βαλτικά κράτη, οι δημοκρατίες του Νότου και τώρα και η Ουκρανία αμφισβητούν την εξουσία του Κρεμλίνου και απαιτούν ανεξαρτησία. Εκατοντάδες χιλιάδες, αν όχι εκατομύρια άνθρωποι οργανώνονται για να αποτινάξουν τον ζυγό του εξουσιαστικού κομμουνισμού. Δεν είναι όλοι τους αντικομμουνιστές, αντισοσιαλιστές ή και απλά εθνικιστές, αλλά θέλουν να ανακτήσουν τις παλιές γλώσσες και παραδόσεις τους και να μην κατευθύνει πιά την ζωή τους η Μόσχα.



Η απόρριψη της Μόσχας, του παλιού σταλινισμού και του κεντρικού ελέγχου, των δεκαετιών καταπίεσης είναι κοινή στην Ρωσία, στις «δημοκρατίες» της ΕΣΣΔ και στα κράτη της Ανατολικής Ευρώπης. Όμως κάποιοι σε αντικατάσταση του σταλινισμού προωθούν τον εθνικισμό προτείνοντάς τον ως πανάκεια για όλα τα προβλήματα, ενώ άλλοι τον πλουραλισμό που σημαίνει δημοκρατία Δυτικού τύπου. Η ελευθερία είναι η λέξη-κλειδί, αλλά έχει διαφορετικό νόημα για την κάθε ομάδα.

Στην Πολωνία αντιπολίτευση πα είναι οι πάντες - ακόμα και οι κομμουνιστές - εκτός από την ηγεσία της Αλληλεγγύης. Στα δεξιά υπάρχουν διάφορες ομάδες που ζητούν εθνική ανεξαρτησία όπως το Κόμμα της Πολωνικής Ανεξαρτησίας, το Κίνημα για μια Ελεύθερη Πολωνία (που κάποια μέλη του είναι και μέλη της Αλληλεγγύης) και η Συνομοσπονδία της Ανεξάρτητης Πολωνίας, που έχει οργανώσει κοινές εκδηλώσεις με την δεξιά πτέρυγα της Αλληλεγγύης. Στα αριστερά υπάρχουν ομάδες που πρόσκεινται στην Ομοσπονδία Μαχητικής Νεολαίας που αποτελεί την αριστερή πτέρυγα της Αλληλεγγύης και αντιτίθεται στην εκλογική της τακτική. Εκτός από αυτές τις ομάδες υπάρχουν και οι Αναρχικοί που δεν μπορεί να ειπωθεί πως αποτελούν μια ενοποιημένη δύναμη. Οι αναρχικές ομάδες τείνουν να οργανώνονται ανάλογα με την θέση τους για τον συνδικαλισμό. Οι ειρηνιστές και οι περιθωριακοί αποτελούν την μία πλευρά και οι υποστηρικτές μιας αγωνιστικής Αλληλεγγύης την άλλη.

Οι αντισυνδικαλιστές δραστηριοποιούνται στο ειρηνιστικό κίνημα και στις καμπάνιες ενάντια στην στράτευση και παλεύουν για περισσότερη ελευθερία, κυρίως ελευθερία της έκφρασης. Οι συνδικαλιστές παλεύουν για την αυτοδιεύθυνση στους χώρους παραγωγής και για εργατικά συμβούλια.

Στην Σοβιετική Ένωση ένα πλήθος ομάδων και οργανώσεων έχει εμφανιστεί. Και εκεί το αίτημα είναι περισσότερη ελευθερία. Από πλευράς αναρχικών εκτός από την ύπαρξη διάφορων νεολαϊστικών ομάδων πρέπει να σημειώσουμε την επανεμφάνιση των Αναρχοσυνδικαλιστών και της οργάνωσης αλληλεγγύης «Μαύρος Σταυρός».

Τέλος να θυμηθούμε την ύπαρξη της ελευθεριακής οργάνωσης «Αυτονομία» στην Ουγγαρία και την γέννηση στην Α.Γερμανία του συνδικατού «Μεταρρύθμιση» που θα παίξει σημαντικό ρόλο στις εξελίξεις στην χώρα αυτή. Κάτι έχει αρχίσει να κινείται και στην Τσεχοσλοβακία, ενώ στην Βουλγαρία τα πράγματα μένουν ως είχαν προς το παρόν, κάτι που συμβαίνει και στην Ρουμανία.

Ο προφανής κίνδυνος που ενεδρεύει για τις ανατολικές χώρες είναι πως η ελευθερία για την οποία τόσο αγώνες γίνονται θα χαθεί πριν ακόμη καλά-καλά κερδηθεί.

Ο καπιταλισμός είναι ο υπερασπιστής της ελευθερίας όσο και ο εξουσιαστικός κομμουνισμός είναι ο υπερασπιστής της κοινωνικής δικαιοσύνης. Οι λαοί της ανατολικής Ευρώπης και της ΕΣΣΔ κινδυνεύουν να αλλάξουν μια μορφή τυραννίας με μια άλλη. Οι αποφάσεις και η δράση τους λοιπόν θα είναι αποφασιστικές για τις μελλοντικές εξελίξεις. Θα χρειαστεί να παλέψουν όχι μόνο ενάντια στον ολοκληρωτισμό αλλά και ενάντια στην καπιταλιστική καταπίεση που προβάλλεται σαν η εναλλακτική λύση. Στα επόμενα χρόνια θα πρέπει να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους και η επιλογή τους πιστεύουμε πως πρέπει να είναι ούτε Κομμουνισμός ούτε Καπιταλισμός. Γιατί η πραγματική ελευθερία δεν μπορεί να δεχτεί καμία εξουσία.

(Οι πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση του αναρχικού κινήματος στην Α.Ευρώπη και την ΕΣΣΔ πάρθηκαν από την Αγγλική Αναρχική εφημερίδα BLACK FLAG και την Γαλλική LE MONDE LIBERTAIRE)

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ

Ο αναρχοσυνδικαλισμός ξαναγεννιέται στην Σοβιετική Ένωση. Η ΚΑΣ, η Συνομοσπονδία Αναρχοσυνδικαλιστών έχει πλέον παραρτήματα σε 30 πόλεις και αποτελείται από τις πιο γνωστές αναρχικές ομάδες. Ανάμεσα στα μέλη της είναι οι οργανώσεις «Κομμούνα» (Μόσχα), «Σωτηρία» (Λένινγκραντ), «Αλλαγή» (Χάρκοβο), «Σοσιαλιστική Λέσχη» (Ιρκούτσκ), «Ημέρα του Εργάτη» (Χαρπάροβσκ) κλπ.

Τελευταία ανέπτυξε, ανάμεσα στα άλλα, ιδιαίτερη δραστηριότητα σε σχέση με τις πρόσφατες απεργίες των ανθρακωρύχων με τους οποίους ήρθε από νωρίς σε επαφή.

Σύμφωνα με το πρώτο άρθρο

της διακήρυξης αρχών της ΚΑΣ όπως αυτό ψηφίστηκε στο Πανρωσικό συνέδριο της 1ης Μάη 1989 που έγινε στη Μόσχα:

«Η Συνομοσπονδία Αναρχοσυνδικαλιστών είναι μία πολιτική οργάνωση ανεξάρτητη απ'το κομματικό σύστημα».

«Η κατάληψη της εξουσίας δεν βρίσκεται μέσα στους στόχους της. Επιδιώκει τους δικούς της τελικούς στόχους προβάλλοντας τις θέσεις της, δημιουργώντας τις δικές της ανεξάρτητες ομοσπονδίες και με την προσωπική συμμετοχή των μελών της στο κοινωνικό κίνημα και στην δράση των εργαζομένων».

Εκτός από τους Αναρχοσυν-

δικαλιστές υπάρχει η ομάδα «Obsinja» (αναρχοκομμουνιστές) καθώς και ανεξάρτητες ομάδες μέσα στο φοιτητικό κίνημα. Μια άλλη ελευθεριακή ομάδα είναι η «Συμμαχία» που εκδίδει το περιοδικό «Οδόφραγμα» και οι Νέοι Κομμουνάριοι που ανήκουν στην Ομοσπονδία Σοσιαλιστικών Λεσχών.

Τέλος υπάρχει το δίκτυο προπαγανδιστών SMOT που βγήκε από μακροχρόνια παρανομία και που τα μέλη του αντιμετώπισαν διώξεις για χρόνια (ψυχιατρεία, Σιβηρία κλπ). Αυτό αγωνίζεται για την δημιουργία ενός ανεξάρτητου συνδικατού και βρίσκεται σε επαφή με την ΚΑΣ.

διέτ και την επιστροφή τους στον αρχικό τους σκοπό. Για την σταδιακή μεταβίβαση των μέσων παραγωγής σε αυτούς που παράγουν και για την ανάπτυξη μη-κρατιστικών και μη-κομματικών πρωτοβουλιών από την μεριά των εργατών (και από την μεριά του κινήματος που προσπαθεί να διασώσει το πολιτισμικό και φυσικό περιβάλλον, των ενώσεων των σπουδαστών κλπ)

Δεν είμαστε ούτε υπέρ του πολυκομματισμού ούτε υπέρ του μονοκομματισμού επειδή πιστεύουμε ότι αυτό το ζήτημα δεν είναι η πανάκεια για όλα τα προβλήματα. Δεν χρειαζόμαστε

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ



Ο Μαύρος Σταυρός, το διεθνές δίκτυο υπεράσπισης των αναρχικών φυλακισμένων και επαναστατών επιστρέφει στην χώρα που γεννήθηκε. Μεταξύ των φθινόπωρο θα ξαναλειτούργησει στην Σοβιετική Ένωση, ενώ προχωράει η δημιουργία τμήματος και στην Πολωνία.

Ο Μαύρος Σταυρός ιδρύθηκε στην τσαρική Ρωσία για να ενισχύει τους αναρχικούς που διώκονταν από το κράτος. Μετά την μπολσεβίκικη αντεπανάσταση ο Μαύρος Σταυρός τέθηκε εκτός νόμου και τα μέλη του

πολυκομματισμό. Χρειαζόμαστε σοβιέτ χωρίς κόμματα που θα λειτουργούν σύμφωνα με την θέληση των εργατών.

Αντρέι Ισάεφ, μέλος της ΚΑΣ από επιστολή του στην Κομοσρόλσκαγια Πράβντα

φυλακίστηκαν ή εκτελέστηκαν. Μερικοί διέφυγαν στην Γερμανία, στην Ιταλία και στην Βόρειο Αμερική που ίδρυσαν το Ίδρυμα Αλεξάντερ Μπέρκμαν (ABF), που συμπαραστάθηκε σε αναρχικούς που διώκονταν από τον φασισμό και τον σταλινισμό, σε συνεργασία με το IWW (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου).

Ο Μαύρος Σταυρός επανιδρύθηκε για να βοηθήσει τους αναρχικούς που πάλευαν ενάντια στην δικτατορία του Φράνκο και σιγά-σιγά έγινε ένας διεθνής οργανισμός συμπαραστάσης στους αναρχικούς που φυλακίζονται εξαιτίας του αγώνα τους ενάντια στην αδικία, με πολλές επιτυχίες στο ενεργητικό του.

Είναι σημαντικό ιστορικά το γεγονός ότι ο Μαύρος Σταυρός επιστρέφει στην ΕΣΣΔ, εκεί που υπέφερε τις μεγαλύτερες διώξεις.



ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΖΗΤΩ ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΟΒΙΕΤ!



Σύνθημά μας παραμένουν τα λόγια του Μπακούνιν: «Ελευθερία χωρίς Σοσιαλισμό είναι προνόμιο και αδικία. Σοσιαλισμός χωρίς Ελευθερία είναι σκλαβιά και βαρβαρότητα».

Μιλώντας σαν μέλος του κοινωνικού εργατικού κινήματος,

ο αναρχοσυνδικαλισμός κράτησε πάντα τις ιδέες του αυτόνομου φεντεραλισμού, της εργατικής δημοκρατίας και του κολεκτιβισμού.

Είμαστε ανταγωνιστές όχι μόνο της κυβέρνησης - της όποιας κυβέρνησης - αλλά και της ίδιας της ιδέας του Κράτους. Ταυτόχρονα δεν είμαστε ουτοπιστές και αναγνωρίζουμε την ανάγκη για εξέλιξη και μεταβατικές περιόδους. Γι'αυτό τούτη την περίοδο παλεύουμε για την μεταφορά της εξουσίας από τα κεντρικά στα τοπικά Σο-

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΘΕΙΣΗΣ

ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ



«Αυτό είναι το υπέροχο απ'ότι ο Μάης του 68. Γιατί ήταν οι ίδιοι οι προλετάριοι που ξεκίνησαν την εξέγερση, όχι οι διανοούμενοι».

Το πρωινό της 27ης Φλεβάρη 89 ανακοινώνεται η αύξηση των εισιτηρίων στις συγκοινωνίες. Αμέσως ο λαός του Καράκας ξεχύνεται στους δρόμους. Λεωφορεία πυρπολούνται, σούπερ μάρκετ «ληηλατούνται», οδοφράγματα σηκώνονται, οι συγκρούσεις αρχίζουν και επεκτείνονται σ'όλες τις πόλεις της Βενεζουέλας. Οι προλεταριακές γειτονιές του Καράκας κι όλων των μεγάλων πόλεων βρίσκονται στα χέρια των διαδηλωτών.

Η αστυνομία αδυνατεί να ελέγξει τα γεγονότα και πολλοί είναι οι μπάτσοι που παίρνουν το μέρος του κόσμου, «ληηλατώντας» σούπερ μάρκετ και συμμετέχοντας στα γεγονότα.

Η κυβέρνηση προσφεύγει στο γνωστό προστάτη της, το στρατό. Αρχίζουν να φτάνουν τα πρώτα τανκς και καμιόνια, αλλά ούτε αυτά αρκούν. Πυροβολούν στον αέρα και γλεντούν την εξέγερση μαζί με όλο τον κόσμο. Εμφανίζονται νέα στρατεύματα με μία εντολή τόσο σαφή όσο και γνωστή σε μία σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση: «πυρ στο ψαχνό». 300 είναι οι νεκροί σύμφωνα με τον Κάρλος Αντρέας Περέζ, που πάσχει από αριθμητική όπως φαίνεται τη στιγμή που όλο το Καράκας βουίζει για χιλιάδες νεκρούς -3000 ο πιο πιθανός αριθμός- μόνο μέσα στο Καράκας.

Είναι γνωστή πάνω κάτω η οικονομική κατάσταση των χωρών της Λατινικής Αμερικής. Τα υπέρογκα χρέη των χωρών αυτών οδηγούν αναπόφευκτα στην πόρτα του Δ.Ν.Τ που επιβάλλει σε κάθε περίπτωση το δικό του πακέτο μέτρων λιτότητας. Στην περίπτωση όμως της Βενεζουέλας παρουσιάζει κάποιες ιδιαιτερότητες μια και η δομή του Βενεζουελάνικου καπιταλισμού έρχεται σε κάθετη ρήξη με τις ντιρεκτίβες του Δ.Ν.Τ και του νεοφιλελευθερισμού που συνεπάγεται.

Εδώ, οι βασικές επιχειρήσεις και βιομηχανίες της χώρας είναι υπό κρατικό έλεγχο: η σιδηρουργία, τα πετροχημικά, τα ορυχεία, το κάρθουνο, ο ηλεκτρισμός, οι επικοινωνίες και το σπουδαιότερο, το πετρέλαιο, αλλά και το εμπόριο, ελέγχονται από την κρατικο-τεχνο-γραφειοκρατική κλίκα που εξουσιάζει τη χώρα. Πρόκειται για μία τεράστια προστατευτική ομπρέλλα που καλύπτει όχι μόνο την παραγωγική και εμπορική ζωή της χώρας, μα και κάθε ανάσα της. Πολιτικά κόμματα, συνδικάτα, κοινωνικοί φορείς, τα πάντα από το κράτος και γιά το κράτος.

Ήταν επόμενο η διαφθορά της πολιτικο-οικονομικο-κοινωνικής αυτής κλίκας, που αφού μάδησε για δεκαετίες τη χώρα από τον απέραντο ορυκτό πλούτο της και τις παραγωγικές δυνάμεις, σε συνδυασμό με την πτώση της τιμής του πετρελαίου, να οδηγήσει τον ντόπιο κα-

πιταλισμό ολοταχώς προς τον γκρεμό. Όταν η χώρα κατέφυγε στο Δ.Ν.Τ η κατάσταση ήταν ήδη εκτός ελέγχου, αδύνατον λοιπόν να περάσει απαρατήρητο ένα νέο πακέτο μέτρων λιτότητας, αυτή τη φορά από το ίδιο το Δ.Ν.Τ. Από την άλλη η εξαθλίωση των μαζών είχε φτάσει σε τόσο οριακά επίπεδα, που ο παραδοσιακός έλεγχος ενός μέρους του κόσμου απ'το ρουσφέτι και τις εξυπηρετήσεις των ιθυνόντων, δεν εξυπηρετούσε πλέον τίποτα και κανέναν.

Η κυβέρνηση ήταν ήδη έτοιμη. Όμως η άγρια επίθεση του κεφάλαιου και του κράτους ήταν δεδομένο πως θα σκόνταφτε στην άγρια απάντηση των προλεταριακών εξαθλιωμένων μαζών. Η χώρα στρατιωτικοποιούνταν ολοένα και περισσότερο μετά σχεδόν από 30 χρόνια σχετικά ήπιου - για τα δεδομένα της Λ.Α - πολιτικού κλίματος με εξαίρεση μόνο ένα μικρό διάστημα αντάρτικου βουνού καθοδηγμένου από το Κ.Κ από το 1959 έως το 1966.

ΜΙΑ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΦΟΝΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΥΡΟ.

Ποιός υποκίνησε τις ταραχές; ΚΑΝΕΙΣ. Το μεγαλείο της Βενεζουελάνικης εξέγερσης δεν ήταν τόσο τα ίδια τα γεγονότα όσο η μορφή της οργάνωσής της. Τίποτα δεν είχε να κάνει με τον Κάστρο, τίποτα με τις κομματικές ηγεσίες που οι αποφάσεις των Κ.Ε σχίζονταν σαν κουρελόχαρτα μπροστά στη ροή και την ορμή των γεγονότων, παρά μόνο με τον αυθορμητισμό των προλεταρίων στα οδοφράγματα, που αντελήφθηκαν απ'την πρώτη στιγμή πως κάθε μορφής οργάνωση δεν θάχε να κάνει παρά μόνο με τις ανάγκες που πήγαιναν μέσα από τον αγώνα τους. Η οργάνωση του αγώνα εδώ δεν ήταν κάθετη αλλά σαφώς οριζόντια.

Ο Μανουέλ Καμπαλέρο, διακεκριμένος ιστορικός της Βενεζουέλας γράφει στην «El Nacional» της 10ης του Μάρτη «πως η λαϊκή ανταρσία ήταν μία επαναστατική της αναρχίας, με όλη την καλή της έννοια, μια μαυροκόκκινη βδομάδα χωρίς σημαίες. Τίποτα δεν είχε να κάνει με τον Λένιν, τίποτα με τις πρωτοπορίες, παρά μόνο με τις ίδιες τις ανάγκες του λαού». Εδώ ο Λένιν έμεινε «σύγκρυος». Οι κομματικές ηγεσίες - της αριστεράς εννοείται - ακολουθούσαν τα πλήθη των εξεγερμένων και εξαγριωμένων προλεταρίων με κομμένη την ανάσα - από αδυναμία ή από φόβο.

Η εργατική ομοσπονδία της Βενεζουέλας είχε εξαφανιστεί σε όλη τη διάρκεια των γεγονότων, τα γραφεία της άδεια, ενώ οι συνδικαλιστές παρακολουθούσαν έντρομοι τα γεγονότα από τις τηλεοράσεις στις αναπαυτικές πολυθρόνες των σπιτιών τους. Ο γραμματέας έλειπε σε διεθνή συνάντηση της Δ.Ο.Ε. (Διεθνής Ομοσπονδία Εργαζομένων).

Απ' τους υπόλοιπους, ο κόσμος του MAS (ευρωπαϊκο-κομμουνιστικών τάσεων) έμπαινε στις συγκρούσεις όπως - όπως: άλλοτε μπροστά και άλλοτε πίσω. Οι

μαρξιστές - λενινιστές της Bandera Roja άρχισαν να θγάζουν δειλά τα όπλα τους αλλά δεν ήταν αρκετά για να εξοπλίσουν το λαό. Οι αναρχικοί προσέτρεξαν απ'όλα τα μέρη έτσι όπως πάει ο άνεμος σε τέτοιες περιπτώσεις: σαν ανεμοστρόβιλος.

Κανείς δεν πειθαρχούσε σε κανένα. Και όταν δόθηκε η διαταγή, κι οι πέτρες αχρηστεύτηκαν από την ισχύ των όπλων, τότε άρχισαν να προβάλλουν σιγά σιγά τα περίστροφα και τα ντουφέκια από τις μάζες των διαδηλωτών. Κάθε βήμα και κάθε γωνιά ήταν και μια παγίδα για τα καμιόνια και τα τανκς του στρατού. Η οργή για το αιματοκύλισμα και το μίσος για τις δυνάμεις καταστολής, γέννησε τη θέληση για τον εξοπλισμό των μαζών. Όταν η μισή πόλη του Καράκας είναι στην κυριολεξία αυτό που λέγεται περιθώριο και λούμπεν προλεταριάτο, τότε είναι κοινό μυστικό το που βρέθηκαν τόσα όπλα, αν και όχι αρκετά για να τα θγάλουν πέρα με τις φάλαγγες των στρατιωτικών καμιονιών. Μετά το αιματοκύλισμα, οι θεωρητικοί του μπλα μπλα ήρθαν να ψαρέψουν σε τρικυμώδη θάλασσα.

Στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας, η τάξη νεκροταφείου αποκαταστάθηκε. Όμως στις περιθωριοποιημένες γειτονιές του Καράκας καθώς και στα προπύργια της εργατικής τάξης -στός Maracay, το Los Teques και την Valencia, ο αγώνας συνεχίζεται καθημερινά στο μέτρο του δυνατού βέβαια και μεταφράζεται σε πράξεις καθημερινών σαμποτάζ και σ'ένα είδος αντάρτικου πόλης που σε τίποτα δεν έχει να κάνει με το καστρικό ή οποιοδήποτε άλλο μοντέλο και κρατά αναμένη τη φλόγα της εξεγερτικότητας μήνες τώρα ενάντια στο βάρβαρο κύμα καταστολής που εξαπολύθηκε μετά την ανθρωποσφαγή. Τα στρατεύματα δε διστάζουν να πυροβολούν αλλά και να πολυβολούν, να γκρεμίζουν «υπόπτα» σπίτια και να συλλαμβάνουν και να εξαφανίζουν χιλιάδες αγωνιστές - όλοι όσοι ήταν φακελλωμένοι από τη μυστική αστυνομία. Οι μόνοι που γλίτωσαν ήταν αυτοί που έσπευσαν να εξαφανιστούν πριν τους εξαφανίσουν. Το κοινοβούλιο ενέκρινε την προσωρινή διακοπή των συνταγματικών δικαιωμάτων όπως είχε αποφασιστεί από το στρατό τις πρώτες μέρες.

Μια αύξηση των επιχειρηματιών που

δόθηκε για να κατευναστούν τα πνεύματα τίποτα δεν έλυσε κι ούτε μπορούσε. Οι αυξήσεις των τιμών, η σπανιότητα των αγαθών, η στρατιωτικοποίηση της ζωής, ήταν για δεκαετίες άγνωστα στη χώρα αυτή. Ετσι η καταιγίδα των πρώτων ημερών δεν είναι δυνατό να εκτονωθεί με ψίχουλα.

Το CTV (κρατικό συνδικάτο) επιχείρησε κι αυτό με τη σειρά του να κατευνάσει τα πνεύματα κηρύσσοντας μια πανεθνική απεργία για τις 18/3 κάτω από τόσο θλιβερές συνθήκες - στρατιωτικοποίηση, ένοπλες συγκρούσεις - που φάνηκε μάλλον σαν απαγόρευση κυκλοφορίας παρά σαν απεργία.

Είναι πολύ αργά για κόμματα και συνδικάτα. Ο λαός οργανώνοντας τις αντιστάσεις του έξω από κάθε πλαίσιο, προχωρά σε απεργίες αποφασισμένες και διεκπεραιωμένες - οργανωμένες από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Απεργίες - όλες φυσικά παράνομες - εκδηλώνονται στα μεγάλα εργοστάσια και στους τομείς υγείας και δικαιοσύνης (δικαστήρια). Η άθλια οικονομική κατάσταση και το καθημερινό φάσμα της πείνας που πλανιέται πάνω από το Καράκας και άλλες πόλεις, είχε τον αντίκτυπο της μέσα στη Μητροπολιτική αστυνομία του Καράκας, που εξεγέρθηκε μέσα στους στρατώνες και τα τμήματα, μέσα από μια σειρά απεργιακών κινητοποιήσεων και καταλήψεων. Κατέστη αναγκαία η επέμβαση της εθνικής αστυνομίας και του στρατού για να αποκατασταθεί η τάξη, με μια επιχείρηση που κατέπληξε την κοινή γνώμη.

Η καταστολή αλλά και η αντίσταση συνεχίζονται αν και περιορισμένα. Η κυβέρνηση εξακολουθεί να παίρνει φορτία χρυσού και δολλαρίων από τις ΗΠΑ, αλλά η «ομαλότητα» δε μπορεί να αποκατασταθεί.

Τι σκέφτεται ο κόσμος στις φτωχογειτονιές; Η καθημερινή βαρετή ζωή έχει σκιαστεί από τα γεγονότα. Πολλοί είναι αυτοί που κλαίνε ακόμα τους νεκρούς τους. Κάποιοι άλλοι λένε: «αυτό θα συνεχιστεί». Κάποιοι θέλουν να πάρουν εκδίκηση για τους νεκρούς. Κάποιοι προτείνουν πως είναι ώρα για να σκεφτούμε, ενώ άλλοι ζητούν να οργανωθούν οι αντιστάσεις. Το μέλλον θα δείξει.

Μετάφραση από Solidaridad Obrera (Ισπανία) - Solidaridad(Ουρουγουάης)

ΙΣΠΑΝΙΑ

Οκτώ αναρχικοί, μέλη της ένοπλης FIGA (Ομοσπονδία Ιβηρικών Αναρχικών Ομάδων) και των Αυτόνομων Αναρχικών Πυρήνων αφέθηκαν ελεύθεροι ύστερα από μακρόχρονη φυλάκιση και από διαπραγματεύσεις που άρχισαν το 1987 από την CNT-AIT. Για την απελευθέρωση τους το Ισπανικό Κράτος έθεσε τον όρο να υπογράψουν δήλωση ότι καταθέ-

τουν τα όπλα και συνεχίζουν την πάλη τους στο μαζικό κίνημα.

Επτά άλλοι σύντροφοι αρνήθηκαν να υπογράψουν δήλωση και παραμένουν στην φυλακή.

Όλοι είχαν συλληφθεί για βομβιστικές ενέργειες, ληστείες τραπεζών και τραυματισμό μπάτσων και είχαν καταδικαστεί συνολικά σε 65 χρόνια φυλακή.

Άμεσος Κίνδυνος για πολιτικούς κρατούμενους

Ανακοίνωση της «Comite por la liberacion de presos politicos enfermos» - Επιτροπή για την απελευθέρωση των άρρωστων πολιτικών κρατούμενων», καταγγέλει τις εξοντωτικές συνθήκες κράτησης των Ισπανών πολιτικών και κοινωνικών αγωνιστών που σε συνδυασμό με την άθλια σωματική κατάσταση τους - οφειλόμενη τόσο στις συνθήκες κράτησης

όσο και σ'άλλες αιτίες όπως βασανιστήρια, απομονώσεις, απεργίες πείνας, έλλειψη κάθε είδους ιατρικής μέριμνας - τους οδηγούν σε βέβαιη κατάρρευση ή και στο θάνατο.

Η επιτροπή που αγωνίζεται για την άμεση απελευθέρωση όλων των άρρωστων πολιτικών κρατούμενων -ανεξάρτητα από την πολιτική τους τάση - ζητά πιο συγκεκριμένα την εδώ και

τώρα απελευθέρωση τριών αγωνιστών του ΚΚΙ(επαναστατικού) και της GRAPO, μια απελευθέρωση που αν δε γίνει άμεσα θα οδηγήσει τους αγωνιστές αυτούς κατευθείαν στο θάνατο, λόγω συγκεκριμένων σοβαρών βλαβών που έχει υποστεί η υγεία τους.

Η διεύθυνση της επιτροπής είναι:

Apdo 15.220 - 28080

MADRID

(από τη Solidaridad Obrera)

ΠΟΛΩΝΙΑ

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η πρώτη εμφάνιση αναρχικών ομάδων στην Πολωνία ήταν το 1905 και συγκεκριμένα στην Ανατολική Πολωνία που τότε ήταν κάτω από Ρωσικό έλεγχο. Μία από αυτές της ομάδες ήταν η «Μαύρη Σημαία» που ιδρύθηκε από την Τζούντυ Γκρόσμαν. Η ομάδα αυτή γρήγορα απόκτησε φήμη εφαρμόζοντας βίαιες μεθόδους «άμεσες αντίστασης» και χτυπήθηκε από την καταστολή που εκτέλεσε έντεκα μέλη της στην Βαρσοβία.

Εκείνη την εποχή άρχισε να κυκλοφορεί η εφημερίδα «Η Φωνή της Επανάστασης» που τυπώνονταν - λόγω παρανομίας - στο Λονδίνο. Η εφημερίδα προπαγάνδιζε ενάντια στον Μαρξισμό και υπέρ του Αναρχοσυνδικαλιστικού κολλεκτιβισμού και της ένοπλης εξέγερσης.

Σε ένα άρθρο της η «Φωνή της Επανάστασης» γράφει:

«Ένας δρόμος μονάχα υπάρχει μετά τις γενικές απεργίες. Η άμεση απαλλοτρίωση της βιομηχανίας και των τοιφυλικιών, η στάση των στρατιωτών ενάντια στους αξιωματικούς και τον милитарισμό, η ένοπλη εξέγερση, ατομικές ή συλλογικές ένοπλες ενέργειες ενάντια στους εξουσιαστές και στους κεφαλαιοκράτες... Μονάχα έτσι το προλεταριάτο

θα φτάσει στον αντιεξουσιαστικό κομμουνισμό...».

Προσπάθειες έγιναν να φτιαχτεί μια αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία αλλά η καταστολή ήταν τόσο βαρεία που αυτή δεν μπορούσε να λειτουργήσει και έτσι η μοναδική πρακτική συνέχισε να είναι η «προπαγάνδα με την πράξη». Εμφανίστηκε η εφημερίδα «Εργατικός Σκοπός» που έβγαζε ο Ωγκυστίν Ρομπλέφσκι αλλά η έναρξη του Πρώτου Παγκόσμιου πολέμου έκανε τις προσπάθειες να αναβληθούν. Μετά τον πόλεμο στην Πολωνία ακολούθησε άγρια καταστολή και το 1926 στρατιωτικό πραξικόπημα, αλλά οι συνδικαλιστές κατάφεραν να δημιουργήσουν την Γενική Συνμοσπονδία Εργατών (ACA) στα πρότυπα της - τότε - αναρχοσυνδικαλιστικής CGT Γαλλίας. Η οργάνωση αυτή είχε κάποια περιορισμένη επιρροή στο εργατικό κίνημα και το 1931 κατόρθωσε να ενωθεί με μία σειρά ανεξάρτητες εργατικές ενώσεις για να δημιουργήσει την πολύ μαζικότερη ZZZ (Συνμοσπονδία των Ενωμένων Συνδικάτων). Στο απόγειο της δύναμης της η ZZZ είχε 130.000 μέλη και αποφάσισε να ενταχθεί στην Διεθνή Ένωση των Εργαζομένων (ΑΙΤ).

Πρίν τελειώσουν οι διαπρα-



ματεύσεις ξέσπασε ο Δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος και η Γερμανία εισέβαλε στην Πολωνία. Η ZZZ πήρε μέρος στην αντίσταση ενάντια στους Γερμανούς με απεργίες, σαμποτάζ και ένοπλη δράση καθώς και ενάντια στους Σοβιετικούς και στο Πολωνικό Κ.Κ.

Με την πτώση του ναζισμού ήρθε η σταλινική καταστολή και το αναρχικό κίνημα βγήκε στην παρανομία. Στο τέλος της δεκαετίας του '40 μονάχα μία αναρχική ομάδα -κυρίως από Εβραίους- υπήρχε στην Βαρσοβία αλλά και αυτή σύντομα βγήκε εκτός νόμου.

Σήμερα το Πολωνικό αναρχικό κίνημα χαρακτηρίζεται από την γνωστή «αντικουλτούρα» που κυριαρχεί στην Δύση. Κύριος φορέας αυτής της άποψης για τον αναρχισμό είναι το κίνημα «Ελευθερία και Ειρήνη» που αποτελείται από διάφορες ομάδες. Μία από αυτές είναι η ομάδα του Γκντάνσκ που κε-

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ
Α.ΜΠΟΝΑΝΟ και
Π.ΣΤΑΖΙ.

Εγινε στις 2 Οκτώβρη η δίκη των αναρχικών Α.Μπονάνο και Π.Στάζι που είχαν συλληφθεί στις 2 Γενάρη κατηγορούμενοι για απόπειρα ληστείας σε κοσμηματοπωλείο του Μπέργαμο. Καδικάστηκαν σε 4,5 και 5,5 χρόνια.

Η υπόθεση όμως δεν κλείνει με την καταδίκη τους, την οποία με ιδιαίτερη ενεργητικότητα επέδειξαν οι αστυνομικές και δικαστικές αρχές. Θα επακολουθήσουν και άλλες δίκες καθώς με αφορμή τη σύλληψη των δύο συντρόφων η αστυνομία δόθηκε την ευκαιρία να «εξιχνιάσει» μία σειρά από παρόμοια περιστατικά.

Και σ αυτό το σημείο υπεισέρχεται το στοιχείο της σκευωρίας καθώς οι δύο σύντροφοι έχουν αναλάβει την ευθύνη για την απόπειρα ληστείας στο Μπέργαμο και καταγγέλλουν ότι όλες οι υπόλοιπες κατηγορίες που τους προσάπτουν είναι αστυνομικές κατασκευές.



ντράρει όχι τόσο στην αντικουλτούρα όσο στην ταξική σύγκρουση και εκδίδει το περιοδικό A CAPELLA (Α σε Κύκλο).

Ακόμα υπάρχει η Αναρχική Ομοσπονδία που είναι μάλλον ένα δίκτυο επικοινωνίας ανάμεσα σε ομάδες και τελευταία εμφανίστηκε μια αναρχική ο-

μάδα στην Βαρσοβία που βγάζει το περιοδικό ΚΑΤΑΤΟΝΙΑ και έχει σχέσεις με την Ομοσπονδία Μαχητικής Νεολαίας που υποστηρίζει το επαναστατικό τμήμα της Αλληλεγγύης και που έχει δώσει συγκρούσεις στους δρόμους ενάντια στην καταστολή.

από σελ. 1

ντας τον ορθολογισμό της εξουσίας και απάντησε με το δικό του ανορθολογισμό.

«ΧΥΜΑ ΛΑΟΣ» είναι αυτός που τα ένστικτά του εμπόδισαν τον υποτιθέμενο Θάτσερισμό, την υποτιθέμενη Ευρωπαϊκή. Είναι αυτός που διαισθάνθηκε ότι ο εκσυγχρονισμός θα περάσει πάνω από τις πλάτες του, αποκλείοντάς τον από τον κόσμο που πρόκειται να έλθει.

«ΧΥΜΑ ΛΑΟΣ» είναι οι ανήμποροι που στον προτεινόμενο φιλελεύθερο ανταγωνισμό δεν θα επιδιώσουν ούτε μία μέρα. Είναι αυτοί στους ο-

ποίους κυριαρχεί η δεισιδαιμονία και πρόληψη, γιατί τα «συμφέροντά τους» διαθλώνται στην πολιτική και εκφράζονται φενακισμένα.

«ΧΥΜΑ ΛΑΟΣ» είναι αυτοί που γαντζώνονται από κάποια στερεότυπα γιατί δεν μπορούν να παρακολουθήσουν την ταχύρυθμη εξέλιξη των κυρίαρχων αξιών και επιμένουν.

Είναι αυτοί που ψήφισαν τον Νοέμβρη αυτόν που δρῆκαν μπροστά τους. Και αυτός ήταν ο Α. Παπανδρέου, που μάζεψε τις ψήφους τους, αθρώνοντας έτσι την αντιλαϊκή πολιτική του. Είναι αυτοί που συνήθως διαψεύδονται όπως θα συμβεί και τώρα, αν όχι σε λίγες μέρες, σίγουρα

17 Νοέμβρη - ΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ

από σελ. 2 ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
πλανόδιων μικροπολιτών, όλη αυτή η αηδιαστική κα-
ρικατούρα «αγωνιστικής μνήμης» μόνο στο πτώμα ε-
νός ΤΕΤΟΙΟΥ Νοέμβρη θα μπορούσε να βρει την
τροφή της.

Μολυσμένο από τη χαμένη τιμή ενός ολόκληρου κό-
σμου (αδίστακτων γραφειοκρατών και διντεόπληκτων
«συμπασχόντων») και συμβολίζοντας εκ γεννητής την
(αυ)απάτη της «εθνικής ανεξαρτησίας», την λογοκο-
πία των «δημοκρατικών ιδεωδών» και την αλλοτρίωση
της αόριστης ρηξιακής κοινωνικής δυσφορίας: θα κα-
ταστεί μια μελό ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΑΦΑΙΡΕΣΗ ικανή να
τροφοδοτήσει (σε επίπεδο μαζικής χειραγωγικής δη-
μαγωγίας) με την απαραίτητη ψυχοελεγκτική συγκινη-
σιακή φόρτιση τις ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΙΚΕΣ στοχεύ-
σεις και διεργασίες. Η «εθνική ανεξαρτησία» θα παρο-
χεται στη φενάκη του αλαλάζοντος αντιαμερικανι-
σμού ότι εκπληρώσει τελικά την αξία της με την
«εθνικά περήφανη συμμετοχή στην ΕΟΚ». Τα «δημο-
κρατικά ιδεώδη» θα γράψουν τη δική τους ιστορία
προσδιορίζοντάς ως «αντιφασιστικό φρόνημα» και
«δημοκρατική ολοκλήρωση» και θα ενσαρκωθούν στη
νομιμοποίηση - καταξίωση των πολιτικών θεσμών του
κοινοβουλευτισμού. Η «κοινωνική προοδευτικότητα»
θα εκφραστεί μέσα από το καπιταλιστικό σχέδιο του
οικονομικού εκσυγχρονισμού και τη φιλελεύθερη σο-
σιαλδημοκρατική στρατηγική θεσμικών μεταρρυθμί-
σεων στην προοπτική της συναίνεσης. Αν τα πράγμα-
τα δεν ήταν έτσι οι «προσωπικότητες» του Νοέμβρη δε
θα μπορούσαν να καλλιεργήσουν όλες εκείνες τις δη-
μόσιες σχέσεις που τους καθιστούν σήμερα επίλεκτους
ηγαιικούς παράγοντες της αναβαθμισμένης και ισχυ-
ροποιημένης κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας. Η
περιβόητη «Γενιά του Πολυτεχνείου» (όλοι αυτοί οι

πραγματιστές τεχνοκράτες- εγγυητές και θεματοφύλα-
κες του καθεστωτικού «ρεαλισμού») το έχει αντιλη-
φθεί ότι έφθασε η ώρα να εξαργυρώσει τα αγωνιστικά
νειάτα της και τις ακαδημαϊκές περγαμινές της ανα-
λαμβάνοντας ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΑ τη διαχείριση του κρά-
τους και των καπιταλιστικών σχέσεων εκμετάλλευσης.
Το ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ δεν είναι πολι-
τικάντικο εφεύρημα, είναι η καταγραφή της αλήθειας
ότι έκλεισε ο πρώτος και πιο βασικός κύκλος μιας ιστο-
ρίας που θέλει την Ελλάδα συντεταγμένη στα «πεπρω-
μένα» της σύγχρονης καπιταλιστικής ανάπτυξης. Και
είναι, πρόσθετα, η πραγματικότητα της θανάσιμης μι-
ζέριας και της αφόρητης μονογαμίας των αριστερών
μύθων, η πραγματικότητα της ενδογενούς καταστρο-
φής τους. Το υπουργείο Νέας Γενιάς και η «συγκυ-
βέρνηση» δίνουν τα όρια της απάτης και της αυταπά-
της. Τώρα το Πολυτεχνείο δεν τους είναι χρήσιμο (α-
πό ένα σημείο και πέρα ίσως να είναι και ενοχλητικό)
γι' αυτό κι ο Μ. Θεοδωράκης έσπευσε να δο(υ)λευτεί εκ
δεξιών του Μητσοτάκη.

Για μας ότι αξίζει και λειτουργεί είναι η διαρκής
δράση για την ελευθερία πέρα και ενάντια στη φρίκη
των ιδεολογιών. Αυτοί μπορεί να γλύφουν εκεί που
φτύνανε (κι αντίστροφα) και να εξισώνουν την αξιο-
πρέπεια με το μέγεθος των εισπράξεων από την πολι-
τική σπέκουλα, γι' αυτούς έγινε το Πολυτεχνείο και
χαλάει τους! Οι αναρχικοί θα συνεχίσουν να «τιμού-
ν» τις σπασμένες τράπεζες, τα καμένα αυτοκίνητα, τα
πυρπολημένα δημόσια κτίρια. Θα συνεχίσουν τις κα-
ταλήψεις και τη βία στους δρόμους, ενάντια σε κάθε
φασισμό και κάθε δημοκρατία. Τελειώνοντας με τους
μύθους της εξουσίας ξαναβρίσκουμε την αυθεντικό-
τητα του λόγου μας:

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΙ ΑΡΙ-
ΣΤΕΡΑ.



σε λίγους μήνες. Είναι αυτοί που προτιμούν να
δώσουν την ζωή τους στα χέρια άλλων γιατί εί-
ναι «ευκολότερο» από το να την πάρουν στα δικά
τους χέρια. Υπ'αυτήν την έννοια μπορούν εύκο-
λα να πέσουν στην αγκαλιά ενός αγοραίου δε-
ξιού λαικισμού, όπως οι κομμουνιστές έπεσαν
στην αγκαλιά του Χίτλερ.

Η πολιτική εξουσία και τα καθεστωτικά κόμ-
ματα προτείνουν τον εκσυγχρονισμό, άλλος με
πολιτισμένο, άλλος με λαϊκίστικο τρόπο. Στην
προκειμένη περίπτωση, εν δυνάμει τα αρνητικά
προβλήματα για την κοινωνία που προκύπτουν
είναι δύο: 'Η ολοκλήρωση του παγκόσμιου καπι-
ταλιστικού μοντέλου, ή η εμφάνιση του Φιδιού
από το Αυγό του. Το δώλημα ευρωπαϊκή ή
λαϊκίστικος καπιταλισμός που βάζουν τα κόμμα-
τα θα πρέπει να δρεθεί μπροστά σε μια άλλου
είδους επίθεση, συνειδητής χωρίς προλήψεις και
δεισιδαιμονίες. Γενικευμένη επίθεση ενάντια στα
αφενικά και τα κόμματα που διαχειρίζονται τα
συμφέροντά τους από μια κοινωνία που θα προ-
τάσσει όχι την ανημποριά της, αλλά την δύναμη
που θα σαρώσει τους κυρίαρχους, τους εκμεταλ-
λευτές όλων των ειδών.

Η καθολική ψηφοφορία, λέω, είναι η επίδειξη, τό-
σο η πιο πλατειά όσο και η πιο ραφιναρισμένη, του
πολιτικού τσαρλατανισμού του κράτους. Είναι α-
ναμφίβολα ένα επικίνδυνο όργανο, που απαιτεί
μια μεγάλη επιδεξιότητα από το χειριστή του, αλ-
λά αν ξέρει να το χρησιμοποιήσει σωστά, είναι το
πιο σίγουρο μέσο για να πετύχει τη συνεργασία
των μαζών στην οικοδόμηση της ίδιας τους της φυ-
λακής.

Μπακούριν.

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ: ΕΝΑΣ ΗΛΙΘΙΟΣ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΥ

Δεν θα μπορούσαν να λείπουν απ' το «φαγοπότι» της συναίνεσης και της ομοψυχίας τα καλλιτεχνικά επιφωνήματα του ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ. Ο οπαδός του Καραμανλή, ο θιασώτης του Μπερλίγκουερ, ο τιμημένος αριστερός συν-θέτης με το θραυτικό Λένιν, αποκαλύπτεται, προσφέρει γυμνή την ομορφιά του συνεντευξιαζόμενος ακατάπυστα, ξεδιάντροπα καταρρίπτοντας όλα τα προσχήματα. «Αυτό το χόμα είναι δικό τους και δικό μας». Ο ανώμαλος μπροστάρης της εθνικής ομαλότητας μας δείχνει τα άσπογα δείγματα παντρέματος του έντεχνου τσαρλατανισμού του και της πολιτικής σχιζοφρένειας, κάτω από τις ιαχές της ασφαλτικής δημοσιογραφικής δεοντολογίας. Ακολουθώντας με περισσή επιτηδευμένη αφέλεια τα σενάρια της πρακτορολογίας που μας σεργιάνισαν εδώ και χρόνια, αφού έβγαλε την κάθε ένοπλη αντικαθεστωτική δραστηριότητα φερέφωνο της «Αυριανής» σε πρόσφατη συνέντευξη του μας «αποκάλυψε» ότι ο αγωνιστής Μιχάλης Πρέκας ήταν μέλος της 17N, άρα πράκτορας και συνεπώς γι' αυτόν λοιπόν το λόγο τον σκότωσαν οι «δικοί» του.

Σαν σύντροφοι και φίλοι του Μιχάλη Πρέκα απαντούμε στον αποτυχημένο πληροφοριοδότη Μίκη Θεωδωράκη. Ο αγωνιστής Μιχάλης Πρέκας ήταν κατ' επιλογή ένοπλος παράνομος, άρρηκτα δεμένος με τις δικές του προσωπικές ηθικές αξίες της ελευθερίας, της αντεξουσίας, της ατομικής εξέγερσης. Αξίες που υπερασπίστηκε μέχρι τα έσχατα όρια της ζωής του, κρατώντας μια στάση που κανένα περιθώριο δεν αφήνει για ποικιλότροπες ερμηνείες.

Ο «υμνογράφος» της «Χρυσής Ολυμπιάδας», ο υποψήφιος υπουργός Δημόσιας τάξης μας παρουσιάζει τα πρώτα δείγματα της νέας, στρατευμένης και πάλι, «ενορχήστρωσης» του.

Παρά ταύτα αναγνωρίζουμε τις φιλότιμες προσπάθειες που καταβάλλει ο όψιμος κουκουλοφόρος και περιμένουμε την συνέχεια.



Τοξική Ανακοίνωση

Το Κλοφέν ίσως πολλοί το ξέχασαν, εκείνο όμως δεν μας ξεχνάει και συνεχίζει εδώ και 9 μήνες το δολοφονικό του έργο μολύνοντας ότι έρθει σε επαφή μαζί του.

Πρόσφατα βρέθηκαν ιχνοποσότητες Κλοφέν στη λίμνη του Μαραθώνα, δηλ. στο νερό που πίνουν οι κάτοικοι της Αττικής, και οι «αρμόδιοι» έσπευσαν να δηλώσουν ότι δε φτάνει τα «όρια επικινδυνότητας» για τον άνθρωπο.

Για την ιστορία: το Κλοφέν προσροφάται κατά 90% από το περιβάλλον ενώ η διάρκεια ζωής του ανάγεται από μερικές εκατοντάδες ως μερικές χιλιάδες χρόνια.

Στις αρχές Φλεβάρη του '89 θάφτηκε σε νταμάρι του Διόνυσου μεγάλη ποσότητα Κλοφέν που μαζεύτηκε μερικώς μετά από κάποιες μέρες. Οι μετρήσεις που είχαν γίνει τότε στο Διόνυσσο είχαν εντοπίσει ίχνη μόλυνσης του υδροφόρου ορίζοντα, όμως οι μετρήσεις έχουν σταματήσει από τον Αύγουστο χωρίς να ανα-

κοινωθούν τα αποτελέσματά τους. Κι εφόσον τα συστήματα υπογείων νερών του Διόνυσου καταλήγουν στην ευρύτερη περιοχή του Μαραθώνα - Νέας Μάκρης, η ανίχνευση Κλοφέν στη λίμνη του Μαραθώνα είναι πιθανό αποτέλεσμα της μόλυνσης που υπέστη η περιοχή από τη ρίψη Κλοφέν τον περασμένο Φλεβάρη. Όσο για τα όρια επικινδυνότητας αυτά αλλάζονται από τους «υπεύθυνους» αγνοούνται ή δεν ανακοινώνονται για την αποφυγή πανικού κι αντιδράσεων από τους άμεσα ενδιαφερόμενους, παρόλο που αυτοί ισχυρίζονται ότι η κατάσταση βρίσκεται υπό έλεγχο και ερευνάται.

Αλλοιμόνιό μας...



Ελεύθεροι οι ... «Τρομοκράτες»

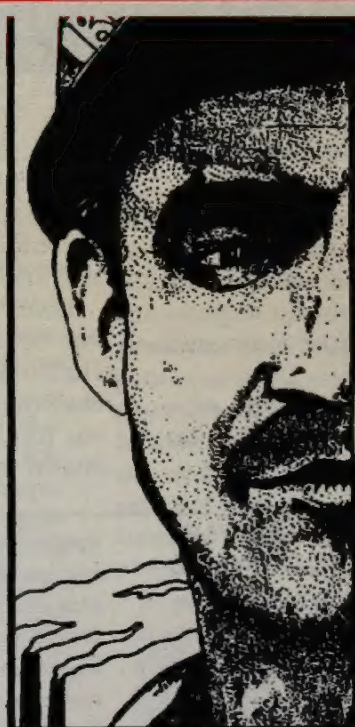
Στό παρά πέντε

Μέσα στην δίνη της προεκλογικής εμποροπανήγυρης οι εγκληματίες που στελεχώνουν την υπηρεσία αλλοδαπών και τις άλλες «αρμόδιες αστυνομικές αρχές» καθώς και το υπουργείο Εσωτερικών, με την συναίνεση φυσικά του υπηρεσιακού υπουργού, αυτού του πρώην δικαστή που με την γνωστή αναληψία που διακρίνει την κάστα του μπροστά στον ανθρώπινο πόνο, σε μια ευθεία πρόκληση και ενώ ο απόηχος των διαμαρτυριών για την έκδοση του αγωνιστή Οζ Σομάρ και επτά άλλων Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών - που ούτε τα ονοματά τους δεν έγιναν ποτέ γνωστά - ήταν ακόμα στον αέρα, αποφάσισαν με συνοπτικές διαδικασίες (Πέμπτη 26 Οκτώβρη) την απέλαση του Τούρκου αγωνιστή Αλί Τζοσάρ που μόλις είχε φτάσει στο αεροδρόμιο του Ελληνικού.

Το Κράτος με την προτροπή ή όχι της όποιας πολιτικής ηγεσίας, τωρινής ή μετεκλογικής, μας είναι αδιάφορο, εγκληματεί εφαρμόζοντας πάνω σ' έναν από τους πιο αδύνατους «κρίκους», τους «ξένους» πρόσφυγες, τον ολοκληρωτισμό του.

Με αναπετρωμένες τις καταστατικές του προθέσεις από τον ανανεωτικό άνεμο του συναινετικού κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, τις σφιχτές διαδικασίες για το 1992, το 2000 και ποιός ξέρει που αλλού, προετοιμάζεται μεθοδικά η «αποψίλωση» όλων όσων θεωρούνται αυτονόητα για την μεταπολιτευτική κοινωνία.

Κάτι που αποτελεί προσεγγισμο στόχο μια και ο πάλαι ποτέ «ευαίσθητος και δημοκρατικός» λαός μας κινείται αποκλειστικά σχεδόν στον ρυθμό των νοσούντων κομματικών αρχηγών του.



Η απόφαση ήταν άμεσα εκτελεστέα και καθυστέρησε λόγω αναβολής πτήσης δίνοντας το χρόνο σε πολιτικούς πρόσφυγες που περίμεναν τον Τζοσάρ να

κινηθούν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ο προεκλογικός ανταγωνισμός έκανε πολλά κομματικά στελέχη που ανήκουν στον πέραν της Ν.Δ. πολιτικό χώρο να δείξουν μια κινητικότητα και ένα ζήλο που αμφιβάλλουμε αν θα έδειχναν κάτω από άλλες συνθήκες. Απ' την άλλη μεριά η προσπάθεια εξόφλησης μέρους του απλήρωτου γραμματίου των ευθυνών του Συνασπισμού για τις προηγούμενες απελάσεις ήταν αυτό που έκανε την φίλα προσκείμενη στον Συνασπισμό εφημερίδα «ΠΡΩΤΗ» να καταγράψει την αποτροπή της έκδοσης σαν επιτυχία του Κύρκου.

Η απέλαση λοιπόν ενός ακόμα Τούρκου αγωνιστή που, ως σημειωθεί είχε και αυτός δραπέτευσει από φυλακές, αν και δεν συντελέστηκε για λόγους ανεξάρτητους απ' την θέληση των φυσικών και ηθικών αυτουργών είναι γεγονός. Ενα γεγονός που το κράτος μπορεί και θέλει να επαναλάβει.

Όσοι φίλοι της Ένωσης Αναρχικών θέλουν να ενισχύσουν την προσπάθεια της μπορούν να στείλουν κείμενα, γράμματα, ειδήσεις ή οποιοδήποτε υλικό κρίνουν απαραίτητο στις πιο κάτω διευθύνσεις:

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΘΗΝΑΣ και εφημερίδα ΑΝΑΡΧΙΑ

Τ.Θ 26050, ΑΘΗΝΑ 10022

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ και εφημερίδα ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Σπάρτης 41 Θεσ/νικη και

Τ.Θ. 11251, 54110 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ Ι.Στάικου 52 και

Τ.Θ 93 ΑΓΡΙΝΙΟ 30100

Επίσης στις πιο πάνω διευθύνσεις υπάρχουν προηγούμενα φύλλα, των εφημερίδων «ΑΝΑΡΧΙΑ» και «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ» και εκεί μπορείτε να απευθυνθείτε για συνδρομές και οικονομική ενίσχυση.